

JAYNE   ANN   KRENTZ
(AMANDA QUICK)

O noapte de neuitat

ALL NIGHT LONG

Prolog.

Cu șaptesprezece ani în urmă...

Casa din capătul aleii era cufundată în liniște și întuneric.

Ceva nu este în regulă, se gândi Irene. Părinții îi lăsau întotdeauna lumina aprinsă când venea acasă târziu.

— Nu fi supărată, Irene, îi spuse Pamela oprind mașina pe alee. Luminile de poziție ale decapotabilei nu băteau decât până la șirul de brazi care mărgineau drumul. A fost doar o glumă, da? Ai tăi dorm deja. N-or să afle niciodată că te-ai întors acasă după ce s-a dat stingerea.

Irene deschise ușa mașinii și se căzni să coboare.

— Vor ști. Am distrus totul.

— Dă vina pe mine, îi spuse Pamela nepăsătoare. Am pierdut șirul orelor.

— E vina mea. Am făcut greșeala să cred că-mi ești cu adevărat prietenă. Am crezut că pot avea încredere în tine. Părinții mei îmi cer să respect doar două reguli: să nu consum droguri și să nu merg în partea cealaltă a lacului.

— Mai lasă-mă. În seara asta nu ai încălcat decât o regulă. Pamela zâmbi larg. Nici măcar în mașină nu am avut droguri.

— Nu aveam voie să ieșim din oraș, știi și tu asta. Ți-ai luat carnetul de conducere de curând. Tata spune că încă nu ai destulă experiență la volan.

— Te-am adus acasă întregă, nu?

— Nu asta-i ideea și o știi și tu foarte bine. Le-am făcut o promisiune alor mei.

— Ești o fiică model. Vocea ei trăda dispreț și exasperare. Nu te mai sature să tot respecti reguli?

Irene făcu un pas înapoi.

— Deci despre asta a fost vorba? Ai vrut să vezi dacă mă poți determina să încalc regulile? Ei bine, ai reușit. Sper că ești satisfăcută. Este ultima dată când mai facem ceva împreună. Presupun că asta îți și doreai, nu? Noapte bună, Pamela.

Se întoarse spre casa aflată în beznă și-și căută cheile în poșetă.

— Irene, stai așa...

Irene o ignoră. Cu cheia în mână se îndreptă spre ușă. Părinții ei aveau să fie foarte supărați. Probabil că o vor închide în casă pentru tot restul zilelor sau cel puțin până la sfârșitul verii.

— Bine, fie ca tine, îi strigă Pamela. Întoarce-te la viața ta plictisitoare de fată cuminte și la familia ta perfectă și la fel de plictisitoare. Data viitoare când îmi voi face o prietenă bună voi alege pe cineva care știe să se distreze.

Pamela demară repede. Luminile mașinii dispărură și Irene se trezi singură. Seara era rece. Luminile străluceau peste lac. Pamela ridicase capota mașinii noi și strălucitoare. Nu ar fi trebuit să-i fie chiar așa de frig. Poate că era de vină sentimentul pe care-l trăiești când îți dădeai seama că nu poți avea încredere în cineva pe care-l considerai prieten.

Se uită să vadă dacă nu se observa vreo lumină în dormitorul părinților ei, pe partea din stânga a casei. Probabil că auziseră mașina Pamelei, se gândi ea. Tatăl ei avea somnul ușor.

Nu se vedea nici o lumină. Se simți puțin mai ușurată. Dacă nu se trezeau, ar fi amânat o scenă penibilă până mâine. Nu mai era mult până la micul dejun și va afla destul de repede care-i va fi pedeapsa.

Abia vedea treptele de la verandă. Tatăl ei uitase să aprindă lumina exterioară. Asta chiar că era ciudat, întotdeauna aprindea acel bec și pe cel din spatele casei. O altă regulă.

Se opri cu cheia în mână. Dormitorul părinților ei era imediat pe dreapta cum intrai. Cu siguranță aveau să o audă dacă intra

pe ușa din față. Dar, dacă dormeau, s-ar fi putut să nu audă când deschidea ușa din spate. Dacă intra pe la bucătărie ar fi avut o șansă să se strecoare în dormitor, iară să-i trezească pe ai ei.

Coborî de pe verandă și înconjură casa. Era întuneric beznă. Păcat că nu avea o lanternă. În lumina slabă a lunii, micul ponton și barca de pe lac pe care o folosea tatăl ei la pescuit erau aproape invizibile.

Se sperie când văzu că nici în spate nu era aprinsă lumina. Se împiedică de prima treaptă și aproape căzu. În ultimul moment, reuși să se apuce de balustradă.

Cum de uitase tatăl ei să aprindă măcar lumina din spate? Ceva era cu adevărat ciudat. Poate că se arsese simultan cele două becuri.

Introduse cheia în broască și răsuci mânerul cu grijă, încercând să nu facă zgomot.

Un miros care-i făcu stomacul să se strângă o izbi. Oare intrase vreun animal în casă? Mama ei avea să facă o criză dimineața.

Concomitent, sentimentul că se întâmplase un lucru îngrozitor o făcu să tremure din toate încheieturile. Cu greu pași înăuntru, bâjbâind apoi după întrerupător.

Lumina se aprinse, orbind-o câteva secunde. Apoi văzu sângele de pe podea. Auzi pe cineva țipând. Într-un colț îndepărtat al minții își dădu seama că ea era cea care scosese acel sunet de disperare, de durere, de groază și de negare. Dar zgomotul era îndepărtat și parcă nu-i aparținea. Plecase spre alte locuri, undeva unde nimic nu era așa cum trebuie, unde totul era anormal.

Când se întoarse pe Pământ își dădu seama că pentru ea, definiția a ceea ce era normal se schimbase pentru totdeauna.

E-MAIL.

DATA: 7 Martie.

DE LA: PWebb.

PENTRU: IStenson.

SUBIECT: Trecutul.

Bună, Irene, Știu că acest e-mail este o mare surpriză. Sper că nu l-ai trimis direct la coș când ai văzut numele expeditorului. Am auzit că acum ești reporter și reporterii sunt prin definiție curioși, astfel, cu puțin noroc, probabil că citești acest mesaj.

E greu de crezut că au trecut șaptesprezece ani de când nu ne-am mai văzut, nu? Îmi dau seama că, prin prisma a tot ceea ce s-a întâmplat, ai fi bucuroasă să nu mă mai vezi alți șaptesprezece ani, dar trebuie să vorbesc cu tine, și asta foarte repede.

Ceea ce am să-ți comunic are legătură cu trecutul. Nu-ți pot spune într-un e-mail sau la telefon. Ai încredere, este la fel de important pentru amândouă.

Trebuie să mai fac câteva lucruri înainte de a ne vedea. Vino la lac, joi după-amiază. În mod normal, totul va fi gata până atunci. Sună-mă imediat ce ajungi în oraș.

Apropo, nu am uitat cât de mult îți plăcea șerbetul de portocale cu înghețată de vanilie. E ciudat ce lucruri ținem minte, nu?

Fosta ta cea mai bună prietenă, Pamela.

— Vă conduc eu până la căbănuță, domnișoară Stenson, spuse Luke Danner.

Irene simți cum i se ridică părul pe ceafa. Își încheia treciul. Se opri. Ar fi trebuit să plec mai devreme, își zise. Ar fi trebuit să mă întorc la cabană cât mai era lumină.

Asta se întâmplă când devii dependentă de știri. Trebuise să vadă știrile de seară și singurul loc din Sunrise, de pe lacul Lodge, unde puteai avea acces la televizor era recepția vechiului motel. În cele din urmă, văzuse, în compania proprietarului, fluxul deprimant al știrilor date de corespondenții din întreaga lume. Ceva mai înainte îl văzuse afișând semnul: Nu mai avem locuri. Asta o îngrijorase puțin. Nu se vedea nici un client în tot motelul.

Încercă să se gândească la o scuză rezonabilă pentru a-i refuza oferta de a o însoți, dar Luke era deja în picioare. El

traversă holul vechi cu pași mari, îndreptându-se spre biroul de la intrare.

— Nu e lumină pe drumul spre căbănuță, spuse el. Cele câteva becuri care luminau poteca s-au ars.

O trecu un alt fior. Trăia cu teama de întuneric de când avea cincisprezece ani. Dar această reacție nervoasă nu era doar o spaimă enormă pe care o resimțea de fiecare dată când contempla apusul. Era amestecată cu sentimentul prezenței nefamiliare și ciudate a lui Luke Danner.

La o primă privire, mulți oameni ar fi fost înclinați să-l subestimeze, dar ea nu va face niciodată această greșală. Era un bărbat complicat. În anumite circumstanțe, cu siguranță că putea fi extrem de periculos.

Era de înălțime medie, cu un trup puternic și umeri largi. Fața-i părea dăltuită în piatră. Ochii verzi-căprui aminteau de cei ai unui alchimist care a privit prea mult timp și prea concentrat în focul puternic al alambicului. Părul, tuns scurt, avea sclipiri argintii. Ea aprecie că trebuia să aibă undeva în jur de patruzeci de ani. Pe mâna stângă nu se vedea vreo verighetă. Probabil că era divorțat. Bărbații interesanți de vârsta lui, de obicei, aveau cel puțin o căsătorie la activ, iar Luke Danner era cu siguranță foarte interesant. Chiar fascinant, dacă se gândea mai bine. Abia de-i adresase câteva cuvinte în ultima oră și jumătate în care se uitase la știrile de la toate televiziunile. Nu făcuse decât să stea lângă ea, întins pe unul dintre fotoliile mari, cu picioarele rășchirate pe un covor vechi, contemplând reporterii, mult prea veseli pentru a fi naturali și prezentatorii calmi, chiar stoici. Ceva din atitudinea lui spunea că deja văzuse ceea ce lumea avea mai rău de oferit și nu era foarte impresionat de varianta televizată.

— N-o să fie nici o problemă pe potecă, spuse ea. Scoase o lanternă-stilou din buzunar. Am lumină.

— Și eu. Luke se aplecă în spatele tejghelei. Când se ridică avea în mână o lanternă puternică. În mâinile lui mari și îndemânatică părea o adevărată armă. Se uită la mica ei lanternă amuzat. A mea e mai mare, spuse el.

Ignoră remarca asta, își zise, deschizând ușa înainte ca el să aibă timp să o facă pentru ea.

Aerul rece o înfioră. Știa că nu ninge decât rar la altitudinea aceea. Stațiunea de pe malul lacului Ventana era în munți, dar aproape de zona viticolă cu climă moderată. Totuși, era doar începutul primăverii și în această parte a Californiei se făcea destul de frig după ce se întuneca.

Luke luă o jachetă veche de piele de pe un cuier confecționat dintr-o pereche de coarne și o urmă afară. Nici nu se sinchisise să închidă ușa, remarcă ea. Criminalitatea nu fusese niciodată o problemă în Dunsley. Știa că în ultimii douăzeci de ani nu se comiseseră decât două crime în oraș, amândouă într-o seară de vară, în urmă cu șaptesprezece ani.

Se opri la intrarea în căbănuța din piatră și lemn. Era ora șapte și jumătate, dar ar fi putut, la fel de bine, să fie miezul nopții. Întunericul se lăsa brusc în zona împădurită și umbroasă a munților. Luke aprinse lanterna uriașă pe care o luase de sub tejghea.

Avea dreptate, se gândi ea, lanterna lui chiar că era mai mare. Raza pe care o emitea acoperea cu totul mica luminiță produsă de lanterna ei și lumina zone întinse.

— Frumoasă lanternă, spuse ea ezitant. Nimeni nu aprecia o lanternă bună mai mult decât ea. Se considera o adevărată cunoscătoare. Ce model e?

— Model militar. Am cumpărat-o de pe internet, pe ebay.

— Aha. Își propuse să verifice cum era cu articolele militare ce se găseau pe internet când va avea nevoie de o lanternă nouă. Asta se va întâmpla în curând. Cumpăra des noi modele.

Luke coborî cele trei trepte în spatele ei, mișcându-se cu o ușurință și cu o relaxare care îi spuneau că el nu avea nici o problemă cu întunericul. Probabil că nu existau multe lucruri care să-l sperie pe Luke Danner.

Se uită de-a lungul potecii.

— Nu doar câteva becuri lipsesc. Se pare că niciunul nu funcționează.

— Am comandat becuri noi la magazin, spuse el.

— Ar fi minunat dacă ar fi instalate până la vară, nu?

— E cumva sarcasm ceea ce detectez în vocea dumneavoastră, domnișoară Stenson?

Îi zâmbi cuceritor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bineînțeles că nu.

— Voiam doar să fiu sigur. Câteodată, voi, oamenii sofisticati, ce veniți din alte părți, sunteți mult prea ascuțiți la minte pentru noi, localnicii.

Nu face pe provincialul complexat cu mine, Luke Danner. Nici eu n-am venit cu pluta. E adevărat că nu știa prea multe despre el – și nici nu era sigură că dorea să știe dar vedea sclipirea de inteligență, strălucitoare ca diamantul, din ochii lui.

— Ceva îmi spune că nici dumneata nu aparții acestui oraș mai mult decât mine, domnule Danner.

— Ce vă face să spuneți asta? întrebă el, puțin prea politicos.

— Eu i-aș spune intuiție.

— Aveți multe?

— Multe ce?

— Intuiții?

Se gândi o clipă.

— Uneori.

— Mie, personal, nu-mi place ghicitul, spuse el. Prefer faptele documentate.

— Nu vreau să vă jignesc, dar pare puțin obsesiv.

— Da, așa pare?

Merseră mai departe pe poteca presărată cu pietriș, care lega cele douăsprezece căbănuțe. Pietrișul scrâșnea sub tocurele cizmelor ei din piele. Luke era încălțat cu pantofi de sport, și aproape că nici nu-i auzea pașii.

Printre ramurile copacilor mai zărea câte o rază argintie pe suprafața întunecată a lacului, dar lumina lunii nu pătrundea printre rândurile dese de pini și brazi, care creșteau în împrejurimile lacului Lodge. Auzea zgomote ciudate în coroana deasă de deasupra. Mâna i se strângea convulsiv pe lanterna-stilou.

Nu va recunoaște în fața lui, dar era bucuroasă că o însoțea. Noaptea nu se simțea bine. În acea seară, avea să fie chiar mai rău decât de obicei, pentru că o petrecea în orașul care-i bântuia visele. Știa că probabil nu va reuși să adoarmă.

Scrâșnetul pietrișului și sunetele bizare pe care le producea vântul ce străbătea crengile îi făceau nervii să se întindă la maximum. Avea nevoie de confortul pe care i-l dădea prezența unei alte persoane. Dar, judecând după tăcerea în care urmăriseră știrile ceva mai devreme, bănuia că discuțiile de dragul discuțiilor nu erau preferatele lui Luke Danner. Întâlnirile, la care trebuia să-și scoată partenera la cină, reprezentau, probabil, o adevărată tortură pentru el.

Se uită la prima căbănuță, cea pe care, evident, Luke o folosea pentru sine. Lumina de pe prispă ardea, dar ferestrele erau întunecate. În niciuna dintre celelalte căbănuțe nu se vedea vreo lumină, cu excepția celei care îi fusese repartizată. Luminile străluceau prin fiecare fereastră a cabanei numărul cinci, la fel și pe verandă și în spate. Lăsase lumina aprinsă, atunci când se decisese să vadă știrile la unicul televizor disponibil.

— Se pare că sunt singura clientă în seara asta.

— Nu suntem în sezon.

Își aminti că micile comunități care trăiau pe malurile lacului Ventana nu recunoșteau decât două ipostaze, în sezon și în afara lui. Totuși, i se părea ciudat că nu mai era nimeni.

— Pot să te întreb de ce ai pus semnul cu: „Nu mai sunt locuri?”

— Nu-mi place să fiu deranjat seara, spuse Luke. E deja destul de rău că oamenii vin la orice oră din zi să închirieze camere.

— Înțeleg. Își drese vocea. Faceți meseria doar ca hotelier?

— Eu nu vând ospitalitate. Dacă cineva are nevoie de o cameră pentru o noapte, foarte bine. Îi închiriez o cameră. Dar dacă clienții nu se deranjează să ajungă la o oră decentă, atunci n-au decât să conducă până la Kirbyville și să caute un motel acolo.

— E și asta o modalitate de a face afaceri cu un motel, deși s-ar putea să nu fie abordarea cea mai profitabilă. Când ați preluat cabana?

— Cam acum cinci luni.

— Ce s-a întâmplat cu fostul proprietar?

Simți imediat că întrebarea ei stârnise curiozitatea lui Luke.

— Îl știați pe Charlie Gibbs? Întrebă el pe un ton neutru.

Regretă că întrebuse. E adevărat că voia să stea de vorbă în seara aceea, dar ultimul lucru despre care voia să vorbească era trecutul ei în acel oraș. Dar ea fusese cea care îl provocase la discuția care ajunsese în acel punct.

— Da, l-am cunoscut pe Charlie, spuse ea pe un ton la fel de neutru. Dar au trecut ani buni de când nu l-am mai văzut. Ce mai face?

— Agentul imobiliar care mi-a vândut cabana mi-a spus că a murit anul trecut.

— Îmi pare rău să aud asta.

Și chiar îi părea rău. Charlie era deja în vârstă când ea plecase de acolo, așa că nu fu chiar surprinsă să audă că murise. Dar asta nu făcuse decât să mai atingă una dintre acele coarde sensibile, care tot vibrau de când ajunsese aici, în urmă cu câteva ore.

Nu-l cunoscuse foarte bine pe Charlie Gibbs, dar asemeni bibliotecii din parc, el și vechea lui cabană erau o parte din peisajul copilăriei ei.

— Mi s-a spus că afacerile înfloresc aici după Ziua Eroilor, spuse Luke pe un ton care nu avea nici cea mai mică urmă de entuziasm. Am auzit că e o adevărată explozie de Ziua Muncii.

— Așa se întâmplă de obicei în stațiunile turistice de vară. Făcu o mică pauză. Nu păreți foarte entuziasmat de posibilitatea ca afacerile să înflorească.

Ridică din umeri.

— Mie-mi place când e liniște și pace. E motivul principal pentru care am cumpărat această cabană. Asta și faptul că o proprietate cu vedere la lac nu are cum să piardă din valoare.

— Dar nu este puțin cam greu să vă câștigați existența cu o asemenea filosofie de afaceri?

— Mă descurc. Când vine vara o să plătesc rate mai mari, ca să compensez lunile mai proaste.

Se gândi la mașina de teren care era parcată în fața cabanei lui. Mașina era mare, scumpă și nouă. Charlie Gibbs nu-și permisese niciodată să-și cumpere o astfel de mașină. Și nici nu avusese niciodată un ceas precum cel pe care îl avea Luke la încheietură. Ceas care părea capabil să reziste la o imersiune de cincizeci de metri și care indica ora de pe mai multe meridiane. Asemenea ceasuri nu erau, cu siguranță, ieftine.

Curiozitatea îi creștea cu fiecare secundă care trecea, dar știa că Luke nu ar fi apreciat o discuție despre finanțele sale. Se gândi la un alt subiect.

— Ce ați făcut înainte de a cumpăra căbănuțele?

— Am fost în Corpul Pușcașilor Marini până acum vreo șase luni. Am încercat o vreme să-mi găsesc norocul în lumea corporatistă, dar lucrurile nu au mers prea bine.

Îi era ușor să și-l închipuie în armată. Era ceva în ținuta lui care-l făcea să pară îmbrăcat în uniformă, nu în jeans și cu tricou. Și mai era și aerul de încredere, autoritate și comandă. Un mascul Alpha, din cap până-n picioare. Cunoștea genul foarte bine. Și tatăl ei făcuse parte din Corpul Pușcașilor Marini înainte de a se angaja în poliție.

Luke era genul care își păstra cumpătul și te conducea prin fum și foc în siguranță, atunci când ceilalți alergau de colo-colo ca niște găini bete. Astfel de bărbați aveau și ei utilitatea lor, dar nu erau dintre cei cu care puteai conviețui ușor. Mama ei îi explicase asta de câteva ori, când era exasperată.

— Cabana trebuie să fi fost într-o stare foarte proastă când ai cumpărat-o, spuse ea. Ultima dată când am văzut-o eu stătea să cadă și asta se întâmpla cu mult timp în urmă.

— I-am făcut ceva renovări de infrastructură. Se uită la căbănuța ei de pe marginea lacului care se vedea printre copacii înalți. Poate că nu ai observat micul afiș din cameră, care-ți sugera să ajuți conducerea motelului Sunrise de pe lacul Lodge să protejeze mediul înconjurător, nelăsând lumina aprinsă la plecarea din cameră.

Se uită și ea în aceeași direcție. Căbănuța era luminată ca un stadion de fotbal pe care se juca un meci în nocturnă.

— Am văzut notificarea, îl asigură ea. Dar am mai văzut și că managerul conducea un vehicul sport utilitar foarte mare, care probabil că are un consum crescut de benzină pe kilometru. Așa că, am presupus, cum era și normal, că cererea de a reduce consumul de curent nu era decât o modalitate vicleană și ipocrită de a-i face pe oaspeți să se simtă vinovați că nu au ajutat conducerea să economisească câțiva bănuți din nota de electricitate a motelului.

— Bine, la naiba. I-am spus lui Maxine că nu va funcționa. Nu rezolvi niciodată nimic dacă încerci să fii subtil. Dacă vrei ca oamenii să se conformeze regulilor, i-am spus, trebuie să le faci cât mai clare posibil. Să nu fie nici cea mai mică posibilitate de interpretare.

— Cine e Maxine?

— Maxine Boxell. Directoarea adjunctă. Are un copil și nu e căsătorită. Fiul ei, Brady, va fi cel care va conduce barca motelului pe timpul verii. Din câte am înțeles, sunt mulți clienți care vor să iasă pe lac în acea perioadă a anului. Maxine spune că putem să cerem o căruță de bani pentru o excursie de pescuit de trei ore. Mă bate la cap să iau încă o barcă, mai rapidă, pentru schi nautic. Dar deocamdată nu mă grăbesc să iau o decizie în privința asta. S-ar putea ca afacerile să se dezvolte prea mult.

Numele îi spunea ceva. Exista o Maxine care terminase liceul în luna iunie a aceluși an în care toată lumea ei se dăduse. Pe atunci numele ei era Maxine Spangler.

— Te deranjează dacă te întreb ce te aduce aici, în Dunsley, domnișoară Stenson?

— Probleme personale.

— Personale, da?

— Da. Putea să facă și ea pe misterioasa dacă voia.

— Cu ce vă ocupați? întrebă el când deveni clar că ea nu avea să cadă în capcana întrebării ce nu era chiar atât de subtilă.

Ce se întâmplase? se întrebă ea. Mai înainte, abia dacă scosese două cuvinte și acum, dintr-odată, se decisese să pună tot felul de întrebări directe și personale.

— Sunt reporter, îi răspunse.

— Ah, da? Părea amuzat și chiar puțin surprins. Pe mine m-ați fi putut păcăli. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că faceți parte din mass-media.

— Știți, mi se spune asta destul de des.

— Tocurile alea înalte și trenciul la modă sunt impresionante. Nu arătați ca una dintre creaturile alea sclifosite care tocmai au fost respinse la un concurs de frumusețe și citesc știrile la televizor.

— Asta poate pentru că lucrez la un ziar, nu la un post de televiziune, spuse ea pe un ton sec.

— Aha, deci lucrați în presă. O complet altă specie. Făcu o mică pauză. Ce ziar?

— Glaston Cove Beacon. Așteptă o clipă răspunsul pe care-l anticipa.

— Nu am auzit niciodată de el.

Exact cum se așteptase.

— Și asta mi se spune des, spuse ea răbdătoare. Glaston Cove este un orașel aflat pe coastă. Beacon este un cotidian mic, dar proprietarul, editor și redactor șef în același timp, a făcut de curând un site pe internet, de unde se poate descărca ultima ediție.

— E greu să mă gândesc la ceva ce s-ar putea întâmpla aici în Dunsley și care ar putea atrage atenția unui reporter din Glaston Cove.

Era mai mult decât o conversație de politețe, se gândi ea. Se transforma ușor, ușor într-un interogatoriu.

— V-am spus, am venit aici în scopuri personale, spuse ea încet, nu să fac un material pentru ziar.

— Ah, da, așa e. Scuze, am uitat partea cu treburile personale.

O uitase pe dracu'. Își zâmbi sieși, neplăcut impresionată. El încercase să o preseze cumva, dar nu avea să-i meargă. Nu avea de gând să dea explicații unui străin, în special nu unuia care primea corespondența în orașul ăsta. După ce se va întâlni cu Pamela, va lăsa Dunsley în urmă fără nici un fel de regret.

Când ajunseră la căbănuța numărul cinci își dădu seama cu surprindere că o încercau sentimente amestecate: pe de o parte, de ușurare, iar pe de alta, un fel de regret. Scoase cheia din buzunar și urcă treptele din față.

— Vă mulțumesc că m-ați însoțit, spuse ea.

— Nici o problemă. Urcă după ea pe scări, îi luă cheia din mână și o introduse în broască. Când ați venit, azi după-amiază, cred că am uitat să vă spun că puteți găsi cafea și gogoși, gratuit, în hol, între orele șapte și zece.

— Serios? Sunt profund impresionată. Din câte înțelesesem, managementul hotelului nu crede în facilități oferite clienților.

— Ai întrebat de serviciu la cameră. Deschise ușa și se uită la holul puternic luminat. Nu facem astfel de lucruri, dar oferim cafeaua de dimineață și gogoși. Asta dacă avem clienți. Lucru care, mulțumită dumneavoastră, există.

— Îmi cer scuze de deranj.

— Da, bine, chestia asta se mai întâmplă când lucrezi în branșă, remarcă el relativ serios.

— E o viziune extrem de filosofică.

— Știu, spuse el. A trebuit să mi-o dezvolt de când am devenit hangiu. Din fericire am avut parte de ceva pregătire. Oricum, după cum spuneam, gogoșile au fost ideea lui Maxine.

— Înțeleg.

— Am fost de acord să încerce timp de o lună, cu titlu de probă. Ca să fiu sincer, eu nu vi le recomand. Au gust de zahăr amestecat cu rumeguș. Bănuiesc că sunt deja expirate, atunci când se duce Maxine să le ia. Nu pot fi sigur sută la sută de asta, pentru că producătorii din Dunsley nu dau doi bani pe ștampilarea datei de producere sau a celei de expirare pe produsele lor.

— Ar fi trebuit să-mi iau în drum ceva pentru micul dejun.

— Dar puteți merge în oraș. Ventana View Café se deschide la șase.

— Voi ține minte.

Fu nevoită să se strecoare pe lângă el ca să intre înăuntru. Acest lucru o obligă să se atingă de trupul lui musculos. Îi simți căldura și mirosul de mascul.

Când se întoarse pentru a-i spune noapte bună, fu surprinsă să-l vadă studiind-o cu o expresie elocventă în privire.

— Ce e? întrebă ea neliniștită.

— Vorbiți serios cu micul dejun?

— Da.

— Majoritatea femeilor pe care le cunosc nu se dau în vânt după micul dejun.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-i spună că micul dejun era una dintre micile, dar importantele ritualuri pe care le respecta pentru a menține normalitatea și ordinea în universul ei intim. Micul dejun însemna sfârșitul nopții. Era o masă foarte importantă. Dar nu avea de ce să-i explice lui asta. Nu putea să înțeleagă.

Singura care înțelesese importanța vitală a micului dejun fusese ultima din cei peste o jumătate de duzină de terapeuți pe

care-i consultase de-a lungul anilor. Doctorița LaBarre făcuse tot posibilul să o determine să renunțe la alte rutine obsesive, care-i amenințaseră la un moment dat viața. Buna doctoriță nu eliminase micul dejun, pe motiv că avea și alte calități.

— Orice nutriționist vă va spune că micul dejun este cea mai importantă masă a zilei, îi spuse ea. Se simțea ca o idioată, de fiecare dată când trebuia să folosească această explicație pentru nevoia ei de a urma un ritual.

Spre surprinderea ei, Luke nici măcar nu zâmbi, ci se înclină într-o manieră foarte solemnă.

— Absolut, spuse el. Micul dejun este cel mai important.

Oare o lua peste picior? Nu era sigură. Se îndreptă și făcu un pas spre interior, pregătindu-se să închidă ușa.

— Dacă nu vă supărați, trebuie să dau un telefon, spuse ea.

— Sigur. Se dădu puțin înapoi. Ne vedem dimineată.

Apoi avu un moment de ezitare.

— Era să uit. Probabil că voi pleca mâine.

O privi cu duritate.

— Ați rezervat două noști.

— A doua noapte este pentru situații de urgență, pentru cazul în care, din motive grave, nu reușesc să plec mâine.

— Noi nu rezervăm situații de urgență aici, la Sunrise, pe lacul Lodge. Avem o regulă strictă: renunțarea la rezervări se face cu douăzeci și patru de ore înainte. Se uită la ceas. A trecut de mult ora limită.

— Vom discuta regula dumneavoastră, mâine, când voi afla dacă mai trebuie sau nu să petrec o altă noapte în Dunsley. Noapte bună, domnule Danner.

— Succes în rezolvarea problemelor personale, domnișoară Stenson.

— Mulțumesc, spuse ea. În ceea ce mă privește, cu cât termin mai repede, cu atât mai bine.

Zâmbi.

— Încep să cred că nu vă prea place imaginea pitorească a micii noastre comunități de munte.

— Sunteți foarte perspicace.

— Noapte bună...

— Nu o spuneți, îl avertiză ea. Am mai auzit asta.

— Nu pot rezista. Zâmbi. Noapte bună, Irene.

Ușa scoase un zgomot satisfăcător când i-o trânti în față. Sunetul zăvorului tras suna chiar mai bine. Solid. Foarte solid. Poate că Luke Danner era nou în Dunsley, dar făcea totuși parte din acest peisaj pe care ea-l ura. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să se încurce cu el.

Se duse la fereastră și se uită printre draperii pentru a se asigura că el pleca. Cobora scările sigur de el și ridică o mână în semn de „la revedere”, sugerându-i că știe că-l urmărește.

Mulțumită că rămăsese singură, scoase telefonul din geantă și apăsă pe butonul care forma ultimul număr apelat. Uitase de câte ori o sunase pe Pamela de când ajunsese în Dunsley, în acea după-amiază.

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni.

Închise înainte să intre căsuța poștală. Nici nu mai știa câte mesaje îi lăsase. Nu avea nici un rost să-i mai lase încă unul.

Ochi deosebiți de culoarea alunei, care te pătrundeau până-n adâncul ființei și care ascundeau numeroase secrete. Păr negru și strălucitor, coafat cu precizie pentru a urma linia maxilarului. O formă feminină suplă, plină de vitalitate, încântătoare. Cizme cu toc și un pardesiu negru, elegant. Așa arăta doamna care gătea micul dejun.

Care era problema în această imagine?

Cu siguranță el nu era un guru al modei, dar avea încredere în instinctele lui. Și acum, instinctele îi spuneau că Irene purta cizmele și trenziul și avea acea atitudine, la fel cum alții purtau o vestă de Kevlar, pe post de protecție.

De cine sau de ce îi era frică?

Și care era problema cu luminile?

Verificase din nou, în urmă cu câteva minute. Căbănuța numărul cinci arăta tot ca o fabrică de becuri care lucra la foc continuu. Nu aruncase decât o privire când o condusesse, dar era sigur că văzuse câteva dispozitive de iluminat bransate la prizele din camera din față. Și apoi mai era și lanterna pe care o scosese din buzunar.

Oare lui Irene Stenson îi era frică de întuneric?

Renunță la încercarea de a termina capitolul la care lucrase toată săptămâna și închise calculatorul. Nu putea să se gândească la „proiect” în seara asta. Mintețea îi era ocupată de enigma numită Irene Stenson. Și alte părți ale anatomiei sale păreau la fel de interesate de subiect. O condusesse pe Irene Stenson la căbănuță în urmă cu trei ore, dar încă mai era neliniștit și deranjant de incitat.

Simțea nevoia să facă o plimbare. În astfel de nopți foarte lungi, ieșea pentru a mai elibera din tensiunile care se acumulaseră. Apoi, își turna o porție mare din coniacul francezesc pe care îl ținea în fundul dulapului. Acest exercițiu nu funcționa întotdeauna sută la sută, dar de obicei avea cât de cât efect.

În seara aceea, era ceva diferit. Nu credea că o plimbare de-a lungul țărmlui și un pahar de coniac vor fi suficiente.

Poate că cei din familia sa aveau dreptate, îndemnându-l să-și pună ordine în viață, poate că lucrurile se înrăutățeau, nu se îndreptau, așa cum începuse el să creadă. La dracu’, se pare că era dus cu pluta, așa cum se temeau cu toții. De un lucru era însă sigur. Nu-și pierduse obsesia pentru puncte. Ori de câte ori le vedea, simțea o nevoie acută de a le lega între ele.

Irene apăsase pe butonul care forma automat ultimul număr de cel puțin cinci ori cât timp se uitase la știri. Oricine ar fi fost persoana pe care venise să o vadă la Dunsley, aceasta nu-i răspunsese. Ceva îi spunea că ea nu va putea să stea liniștită prea mult timp și să aștepte. Aproape că o spusese... Nu-i făcea nici o plăcere să fie acolo și abia aștepta să plece. Imediat ce avea să-și termine treburile personale.

Auzi zgomotul înfundat al motorului unei mașini care mergea pe drumul îngust ce lega căbănuțele de cabana principală.

Luminile se fixară o clipă asupra draperiilor despicând întunericul și apoi se întoarseră spre drumul principal.

Oare i se răspunsese la telefon în cele din urmă? Sau avea de gând să plece din oraș și să nu plătească nota?

Aproape automat se uită la ceas: era zece și douăzeci și cinci.

Nu se întâmplau prea multe lucruri la această oră în Dunsley, mai ales în acest anotimp, și cu siguranță nimic ce ar fi putut ademeni un vizitator care, evident, avea gusturi rafinate. Cafeneaua Ventana View se închidea întotdeauna la ora nouă. Harry's Hang-Out, singurul bar din oraș, era deschis până la miezul nopții, asta dacă erau destui clienți. Oricum, nu credea că șarmul acestui loc ar fi atras-o pe Irene.

Se duse la fereastră și văzu luminile mașinii galbene măturând șoseaua. Mașina făcu stânga spre oraș, nu dreapta spre autostradă.

Bine, deci nu voia s-o ștergă fără să achite nota. Cu siguranță plecase să se întâlnească cu cineva. Dar o doamnă căreia îi era frică de întuneric n-ar fi ieșit la ora asta din casă, dacă n-ar fi fost absolut necesar. Cineva sau ceva de aici din oraș, probabil că reprezenta foarte mult pentru Irene Stenson.

El locuia în Dunsley de câteva luni. Era un orașel mic în care nu se întâmpla niciodată nimic ieșit din comun. La dracu', exact acesta fusese motivul principal pentru care decisese să se mute aici. Nu putea să-și imagineze care din locuitori putea să bage spaimă-n Irene Stenson, dar putea să parieze că îi era teamă de ceva.

Și oricum, de ce dracu' i-ar păsa lui?

Se gândi la amestecul de hotărâre și neliniște care o dominase toată seara. Putea să recunoască curajul în forma lui neșlefuită atunci când îl vedea la cineva. Știa, de asemenea, ce înseamnă să ieși în noapte pentru a da piept cu tipii răi. Nimeni nu făcea asta decât atunci când exista altă variantă.

Poate că Irene avea nevoie de cineva care să o ajute.

Pescui cheile din buzunar, își luă jacheta de pe cuier și se duse la mașină.

Drumul până la casa familiei Webb a purtat-o pe Irene prin centrul minuscul al orașului Dunsley. Experiența s-a dovedit a fi neliniștitoare. Prea multe lucruri păreau familiare.

Ceva nu e în regulă, se gândi ea. Ar fi fost normal ca acest loc să se schimbe mai mult în toți anii care trecuseră de când plecase ea. Se opri la intersecția principală semaforizată, unde se întâlneau patru drumuri. Lui Irene Stenson i se părea că Dunsley căzuse într-un fel de gaură neagră și rămăsese prins într-o zonă atemporală vreme de șaptesprezece ani.

Era adevărat că multe magazine se modernizaseră și fațadele fuseseră proaspăt zugrăvite. Câteva aveau nume noi. Dar schimbările erau minore. Totul părea a fi la fel și asta îi dădea o senzație de disconfort. Da, cu siguranță că se afla într-un fel de curbă atemporală, se gândi ea. Aproape că nu erau mașini pe stradă. Apăsă cu putere pe accelerație, nerăbdătoare să ajungă cât mai repede la destinație.

Luminile erau încă aprinse în parcare pavată cu piatră din fața barului Harry's Hang-Out. Cel de-al doilea H din numele scris cu tuburi de neon lumina intermitent, la fel ca în urmă cu șaptesprezece ani. Camionetele vechi și SUV-urile parcate în fața barului erau aceleași din tinerețea ei. Tatăl ei fusese trezit de nenumărate ori din somn pentru a interveni în altercațiile care aveau loc la Harry's Hang-Out.

Trecu pe lângă parcare și mai înaintă puțin. Când ajunse la șoseaua Wooderest Trail o luă la dreapta și intră în cartierul care putea fi considerat de lux în Dunsley.

Casele de pe Wooderest Trail erau construite pe loturi dens împădurite, care se întindeau pe marginea apei. Doar câteva case aparțineau familiilor din localitate, majoritatea fiind reședințe de vară, pustii și cufundate în beznă în această perioadă a anului. Încetini și apoi intră pe aleea care ducea la casa familiei Webb. Ferestrele de pe latura pe care o vedea ea erau întunecate, dar deasupra ușii de la intrare ardea un bec. În parcare nu văzu nici o mașină. Asta însemna că nu era nimeni acasă. Totuși Pamela îi precizase în e-mail despre ce dată era vorba.

Opri mașina, își sprijini brațele pe volan și se gândi ce să facă. Decizia de a veni la Wooderest Trail, deși nu i se răspunsese la telefoane, fusese una de moment, determinată de o neliniște și de o frustrare în creștere.

Pamela o chemase în seara aceea. Ar fi trebuit să fie acolo și să o aștepte. Ceva nu era în ordine.

Irene deschise portiera și ieși încet din mașină. Răcoarea nopții o surprinse. Își acordă câteva secunde pentru a face față sentimentului de frică pe care i-l inducea întotdeauna întunericul și porni grăbită spre zona mai sigură pe care o reprezenta veranda bine luminată. Apăsă pe sonerie, dar nu-i răspunse nimeni. Se uită împrejur și văzu ușa garajului închisă. Dacă memoria n-o înșela, pe peretele mai îndepărtat era o ferestruică.

Ezită. De cealaltă parte a garajului era beznă. Atinse cu degetele lanterna stilou pe care o avea în buzunar. Avea nevoie de una mai puternică, se gândi ea. Lanterna din torpedou era mai mare, dar nu suficient de mare pentru a face față întunericului care o înconjură.

Se duse la portbagaj și luă una dintre cele două lanterne de uz industrial pe care le avea în permanență la ea. Când apăsă pe întrerupător, raza de lumină îi conferi o senzație bruscă de siguranță.

Își făcu curaj, înconjură garajul și se uită prin ferestruică. Înăuntru era un BMW. Un alt fior o străbătu. Cineva, probabil, Pamela, era acolo. De ce nu răspundea la sonerie? O lumină slabă din spatele casei îi atrase atenția. Se întoarse și se îndreptă spre acea licărire, simțindu-se ca o molie atrasă de flacăra unei lumânări. Drumul o aduse în dreptul camerei de serviciu, de pe partea laterală a casei. Își amintea bine intrarea. Pamela ascundea o cheie sub scări, pentru a se putea strecura înăuntru sau afară, noaptea. Asta nu însemna că tatăl ei sau menajera acordau prea multă atenție venirilor și plecărilor ei, se gândi Irene cu compasiune. La cincisprezece ani, atât ea, cât și ceilalți adolescenți din oraș invidiaseră uimitoarea libertate de care se bucura Pamela Webb. Din perspectiva unei persoane adulte însă era clar că acea independență se datora unei lipse de interes din partea tatălui ei. Pamela își pierduse mama într-

un accident nautic, când abia împlinise cinci ani. Pe măsură ce treceau anii, tatăl ei, Ryland Webb, devenise tot mai preocupat de cariera sa politică, iar Pamela fusese abandonată în mâinile unei întregi serii de doici și menajere.

Irene deschise poarta și pătrunse în grădina luminată de razele lunii. Draperiile ferestrelor mari cât un perete erau trase. Lumina pe care o văzuse provenea de la o veioză. Irene luminează interiorul cu lanterna ei și rămase șocată constatând că mobilierul nu fusese schimbat. Cu mulți ani în urmă, casa fusese decorată de un designer adus din San Francisco. Interiorul trebuia să creeze impresia de cabană luxoasă de munte. Pamela o denumise Casa Șic de Afară.

Studie camera metodic, începând din stânga, acolo unde șemineul masiv, de piatră, ocupa aproape tot peretele. Cineva dormea pe canapeaua de piele. Un picior depășea lungimea canapelei. Irene împietri. Simți o crampă în stomac, dar se deplasă de-a lungul peretelui cu ferestre, încercând să lumineze cu lanterna porțiunea din fața canapelei.

Pe perne era întinsă o femeie, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni maro-deschis și o bluză albastră, de mătase. Era cu fața întoarsă în direcția opusă celei din care privea Irene. Părul blond era răsfirat pe pielea maro a canapelei. Un braț atârna pe jos.

Pe masa mică de lemn erau așezate un pahar înalt pentru cocktailuri și un altul de Martini.

— Pamela, strigă Irene, bătând în geam. Pamela, trezește-te.

Femeia de pe canapea nu se mișcă.

Irene apucă mânerul ușii de sticlă și împinse cu toată forța. Ușa era încuiată.

Se întoarse și ieși în fugă din grădină. Fasciculul lanternei lumina haotic, în toate direcțiile. Irene se duse la ușa camerei de serviciu. Se lăsă pe vine și căută în spatele primei trepte. Cu degetele atinse un plic lipit pe interior. Avu nevoie de ceva timp pentru a desprinde banda învechită, dar în cele din urmă, reuși. Simțea greutatea cheii dinăuntru. Se ridică, rupse plicul, scoase cheia și o introduse în broască.

Deschise ușa și pipăi după întrerupător pe perete până când îl găsi. Becul slab se aprinse dezvăluind tot felul de scule de pescuit, de schi nautic și alte unelte, vechi de ani de zile.

Traversă holul întunecat în fugă pentru a ajunge în sufragerie.

— Pamela, sunt eu, Irene. Trezește-te!

Se duse lângă canapea, o apucă pe Pamela de umăr și o scutură.

Pielea era rece sub bluza de mătase. O identifică imediat pe femeia întinsă pe canapea. Cei șaptesprezece ani nu lăsaseră prea multe urme pe chipul frumos al Pamelei. Chiar și moartă era o frumusețe blondă, patriciană.

— Dumnezeu, nu se poate.

Irene se dădu înapoi, încercând să-și stăpânească senzația de vomă. Căută telefonul mobil în poșetă.

Pe holul întunecos percepu mișcarea unei persoane.

Irene se întoarse brusc, ațintind raza lanternei. În lumină apăru Luke. Ea își reprimă țipătul ce amenința să o sufocă.

— E moartă? întrebă Luke, îndreptându-se spre canapea.

— Ce cauți aici? De fapt, nu conta. Întrebările mai puteau aștepta. Formă 9111 cu degetele tremurânde. Tastatura telefonului i se păru îngrozitor de rece.

Luke se aplecă și puse două degete pe gâtul femeii, cu aerul că știe ce face. Îi caută pulsul, se gândi Irene. Își dădu seama după felul în care acționa, că nu era prima dată când cerceta un cadavru.

— Da, e moartă, spuse el încet. Și se pare că e moartă de ceva vreme.

Se uitară amândoi la paharul gol de pe masă, lângă care se afla un flacon gol de medicamente.

Irene se simți copleșită de un sentiment de vinovăție.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme.

— De ce? Luke se duse și luă flaconul pentru a citi ce scria pe etichetă. De unde ai fi putut să știi?

— Nu aş fi putut, nu am ştiut, murmură ea. Dar mi-am dat seama că ceva nu e în regulă când am văzut că nu răspunde la telefon.

El se uită gânditor la cadavru.

— Era moartă înainte ca tu să vii să te cazezi, azi după-amiază.

Cu siguranţă că avea ceva experienţă cu morţii, se gândi Irene.

Brusc, se auzi vocea operatoarei de la 911 care îi ceru să spună despre ce e vorba.

Irene luă o gură de aer, se adună şi descrie situaţia cât de repede şi de concis era în stare. Concentrarea asupra datelor certe o ajuta.

Când termină convorbirea simţi că o cuprinde o moleşală ciudată. Aproape scăpă telefonul din mână, dar până la urmă reuşi să-l bage în poşetă. Nu reuşea să mai privească spre canapea.

— Nu trebuie să aşteptăm aici, spuse Luke, luând-o de braţ. Să ieşim afară.

Irene nu comentă şi el o conduse înapoi pe hol, în foaier şi apoi afară, pe trepte.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea uitându-se pe alee. Unde ţi-e maşina?

— Am lăsat-o ceva mai încolo.

Dintr-odată înţelese.

— M-ai urmărit.

— Da.

Nu percepu nici o urmă de jenă sau scuză în tonul lui. Era doar o simplă afirmaţie. Da, te-am urmărit. Şi ce dacă?

Furia o cuprinse brusc, făcând-o să iasă din amorţeală.

— De ce ai făcut asta? Nu aveai nici cel mai mic drept să...

— Femeia de pe canapea, spuse el întrerupându-i mica tiradă cu aroganţa calmă a unui om obişnuit să comande, este

persoana cu care ai încercat să intri în legătură în această după-amiază?

Își încrucișă brațele și strânse din dinți.

— Dacă nu îmi răspunzi la întrebare, nu văd nici un motiv pentru a răspunde eu la a ta.

— Cum dorești, domnișoară Stenson. Se răsuci în direcția din care se auzeau niște sirene. Dar este clar că o cunoșteai pe victimă.

Irene ezită.

— Am fost prietene, cu mult timp în urmă. Nu am mai văzut-o și nici nu am mai vorbit cu ea de șaptesprezece ani.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton înțelegător. Este întotdeauna greu să faci față sinuciderii cuiva.

— Nu sunt sigură că a fost sinucidere, spuse ea fără să se gândească ce spune.

El dădu din cap acceptându-i varianta.

— S-ar putea să fie vorba de o supradoză accidentală.

Irene se îndoia, dar de această dată își ținu gura.

— De ce ai venit să o vezi în seara asta? se interesă Luke.

— Ce treabă ai tu cu chestia asta? De ce m-ai urmărit până aici?

O mașină de poliție intră pe alee, înainte ca el să aibă timp să răspundă, presupunând că avea de gând să o facă. Luminile violente dispersau întunericul. Zgomotul făcut de sirenă era atât de puternic, încât Irene își duse mâinile la urechi.

Sirena se opri brusc. Un polițist în uniformă coborî din mașină, îi aruncă o privire lui Irene și apoi se întoarse spre Luke.

— Am primit o sesizare în legătură cu un cadavru, spuse el.

Luke arătă cu degetul în direcția holului din spatele lui.

— În camera din față.

Polițistul urcă scările. Nu părea dornic să intre în casă. Era tânăr. În cursul scurtei sale cariere în Dunsley, probabil că nu văzuse prea multe cadavre.

— Sinucidere? întrebă polițistul părând stingherit.

— Sau supradoză, spuse Luke. Se uită la Irene. Cel puțin așa pare.

Polițistul dădu din cap, dar nu se grăbi să acționeze. În depărtare, se auziră alte sirene. O ambulanță și o altă mașină de poliție își făcură apariția pe alee.

— Este șeful, spuse polițistul vizibil ușurat.

Vehiculele se opriră în spatele primei mașini de poliție.

Medicii ieșiră din ambulanță și-și puseră mânuși de cauciuc. Amândoi se uitară la Luke.

— Camera din față, repetă el.

Irene oftă. Mascul Alpha, își reaminti ea. Genul de tip spre care se întorc toți instinctiv atunci când apare o criză.

Medicii intrară în casă. Tânărul polițist îi urmă, ușurat că ei erau primii care intrau. Se deschise ușa celei de-a doua mașini de poliție. Un bărbat înalt și solid coborî. Părul castaniu începuse să i se rărească în vârful capului, iar expresia exprima duritate.

Spre deosebire de Pamela, se gândi Irene, anii își puseseră pecetea pe fața șerifului Sam McPherson.

El îi aruncă o privire fugară, dar nu păru că o recunoaște. Se întoarse spre Luke, la fel ca și cei care ajunseseră înaintea lui.

— Danner, spuse el. Tu ce cauți aici?

— Bună seara. Luke arătă cu capul spre Irene. Sunt cu domnișoara Stenson. Este oaspete la motel.

— Stenson? Sam se întoarse și se uită mai atent la Irene. Irene Stenson?

Ea se îndreptă.

— Bună, Sam.

Șeriful se încruntă.

— Nu te-am recunoscut. Te-ai schimbat. Ce faci aici?

— Am venit să mă întâlnesc cu Pamela. Ești șerif acum?

— Am preluat funcția după ce a murit Bob Thornhill, spuse el absent. Privi spre ușă și pe chipul lui apăru o expresie preocupată. Ești sigură că de Pamela e vorba?

— Da.

— De asta mi-a fost teamă. Am auzit că a venit în oraș săptămâna aceasta. Când am primit apelul în seara asta, am sperat că e o greșeală. M-am gândit că poate închiriasc casa vreunei prietene pentru câteva zile, sau așa ceva.

— Nu, Pamela este, spuse Irene.

— La dracu'. Sam dădu din cap, înciudat, resemnându-se însă în fața evidenței. Tu ai descoperit-o?

— Da.

Se uită la Luke întrebător și apoi își întoarse din nou privirea la ea.

— Cum s-a întâmplat?

— Am ajuns în Dunsley după-amiază târziu. Am încercat să o sun pe Pamela de câteva ori, dar nu mi-a răspuns. Am început să mă îngrijorez și în cele din urmă, m-am hotărât să vin să văd dacă nu cumva este acasă.

— Cathy Thomas, operatoarea care ți-a preluat apelul, zicea că ai găsit alcool și pastile la locul faptei?

— Da, dar... Voia să spună că moartea Pamelei s-ar putea să nu fie o sinucidere, dar Luke se uită la ea cu o privire dură, care, spre enervarea ei, o făcu să ezite. Până să-și regăsească vocea, Sam începuse să vorbească.

— Mă gândeam că-i era bine, spuse el încet. A tot fost la dezintoxicare după ce a terminat colegiul, dar în ultimii ani părea a nu se mai fi atins de rahaturile alea.

— Flaconul cu medicamente este luat pe rețetă, spuse Luke.

— Se pare că făcea din nou tratament. Sam se duse în foaier, dar se opri în ușă și se uită la Irene. Mai rămâi în oraș?

— Aveam de gând să plec mâine, spuse ea, nesigură de ceea ce intenționa să facă.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări mâine-dimineață. Chestii de rutină. Se uită la Luke. Și ție, Danner.

— Sigur, spuse Luke.

Irene încuviință, dând din cap.

— Vă aștept pe amândoi la nouă și jumătate la sediu, spuse el, după care dispăru în casă.

Luke se uită la Irene.

— Nu ești chiar străină de Dunsley, nu-i așa?

— Aici am crescut. Am plecat când aveam cincisprezece ani.

— Revii pentru prima oară?

— Da.

O privi cercetător.

— Presupun că ai ceva amintiri neplăcute legate de locul ăsta.

— Am coșmaruri, domnule Danner, zise ea și o porni spre mașină.

Va fi una dintre acele nopți care nu se mai termină, își zise pornind motorul, una dintre acele mici universuri de sine stătătoare, în care nu funcționa nici un fel de regulă.

Când se întoarse la căbănuța intens luminată, scoase fierbătorul de ceai din rucsacul pe care-l avea cu ea și se duse în mica bucătărie pentru a fierbe apă.

Căbănuțele de la Sunrise nu dispuneau de prea multe facilități, dar fuseseră gândite ca niște reședințe pe termen lung pentru turiștii care veneau vara și cărora le plăcea să petreacă două săptămâni sau o lună pe malul lacului. În plus, față de dotările minime pentru gătit, mai avea tacâmuri pentru patru persoane, un ceainic, câteva oale și tigăi.

Așteptând să fiarbă apa, Irene se gândi la Pamela. Fantomele negre ale amintirilor, care fuseseră încuiate adânc în mintea ei, începură să se agite. De-a lungul anilor, diverși terapeuți și

medici bine intenționați își dăduseră toată silința să o ajute să-și potolească fantomele, dar ea știa că doar adevărul ar fi putut face asta. Din păcate, tocmai adevărul fusese lucrul pe care nu putuse să-l obțină.

Luă cana ciobită în care-și turnase ceaiul și se duse să se așeze pe canapeaua desfundată. Se auzea un motor, zgomotul unui motor puternic. Luke se întorsese. Se uită printre draperii și-l văzu coborând din SUV și intrând în căbănuța numărul unu. Într-un fel o ajută faptul că era aproape.

În mintea ei reveni acea vară îngrozitoare, pe când avea cincisprezece ani, vara în care pentru trei luni fusese cea mai bună prietenă a Pamelei Webb. Vara în care părinții ei fuseseră uciși.

La trei fără un sfert dimineața, luă o decizie și formă un număr de telefon. După al cincilea apel, Adeline Grady răspunse.

— Ați dat de Grady, spuse Adeline cu o voce adormită care fusese transformată într-o hârâială răgușită din cauza regimului zilnic de trabucuri fine și whisky scump. Irene, dacă nu e foarte important, ești concediată.

— Am o știre pentru tine, Adeline.

Adeline căscă zgomotos la celălalt capăt al firului.

— Trebuie să fie ceva mai important decât propunerea amenajării unui parc pentru câini, făcută la ultimul consiliu orășenesc.

— Este. Fiica senatorului Ryland Webb, Pamela, a fost găsită moartă în casa de vară a familiei de pe lacul Ventana, la – se uită la ceas la ora zece și patruzeci și cinci în seara asta.

— Vorbește-mi, copilă. Somnul dispăruse și în vocea lui Adeline apăruse nerăbdarea. Ce se întâmplă?

— Îți voi povesti, dar, oricum, Beacon va fi primul ziar din țară care va da știrea despre moartea misterioasă și subită a Pamelei Webb.

— Misterioasă și subită?

— Probabil că autoritățile îi vor spune sinucidere sau supradoză accidentală, dar eu cred că este mai mult decât atât.

— Pamela Webb, rosti rar Adeline, părând că se gândește la ceva. Pe ea te-ai dus să o vezi la Dunsley?

— Da.

— Nu am știut că o cunoșteai.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Aha. La capătul celălalt se auzeau niște zgomote și un clic înfundat ce părea a veni de la un întrerupător. Parcă îmi aduc aminte de niște zvonuri care spuneau că a petrecut ceva vreme într-o clinică de dezintoxicare.

Înainte ca Adeline să se pensioneze și să se mute la Glaston Cove și să preia Beacon, lucrase mai bine de treizeci de ani ca reporter la unul dintre cele mai mari cotidiene din stat. Irene se calmă când simți că o interesează subiectul și manifestă interes pentru el. Era un subiect bun și Adeline înțelese asta.

— Îți voi trimite un e-mail cu ce am în câteva minute, bine? spuse Irene.

— Ești sigură că este în exclusivitate?

— Ai încredere. În acest moment, Beacon este singurul ziar din lume care știe că Pamela Webb a murit.

— Cum de-ai aflat? întrebă Adeline.

— Eu am găsit corpul.

Adeline fluieră încetișor.

— Bine, asta chiar că se încadrează la categoria exclusivitate. În cele mai multe cazuri, moartea unei fiice de senator nu reprezintă mai mult decât o tragedie personală. Faptul că Webb se pregătește să candideze pentru Casa Albă o face un subiect de primă importanță.

— Și încă ceva, Addy. Vrei să o rogi pe Jenny sau pe Gail să meargă la mine acasă să-mi împacheteze ceva haine și să mi le trimită?

— De ce?

— Pentru că voi rămâne în Dunsley o vreme.

— Credeam că urăști orașul ăla.

— Așa și e. Dar rămân pentru că am o bănuială că această poveste nu se termină aici.

— Pui pe jar un bătrân reporter. Ce se întâmplă, de fapt?

— Cred că Pamela Webb a fost asasinată.

Maxine pătrunse în holul central la ora nouă, mișcându-se ca o mică tornadă. Era o femeie energică și atractivă, de vreo treizeci și ceva de ani, cu o coamă de păr blond, care arăta mereu de parcă ar fi fost „aranjat” de palele unui elicopter. Își ținea părul sub control cu o bandană. Luke descoperise că avea o colecție impresionantă de bandane, fiecare de altă culoare. În ziua aceea, purta una roz aprins.

Maxine închise ușa trântind-o și se opri, fără să lase din brațe punga de hârtie cu însemnele Pieței Dunsley, privindu-l acuzator.

— Toată lumea spune că Irene Stenson s-a întors în oraș și că stă aici, la motel, și că voi doi ați găsit-o pe Pamela Webb moartă, ieri-noapte.

Luke se aplecă peste birou.

— La cât de repede se transmite bârfa în orașul ăsta, evenimentul ar fi trebuit clasificat ca secret militar.

— De ce nu mi-ai spus? Maxine puse punga pe masa pe care o alege pentru cafeaua și gogoșa de dimineață. Lucrez la motel, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să fiu prima care află. Dar, nu, trebuie să aflu noutățile de la Edith Harper. Îți imaginezi cât de umilitor a fost pentru mine?

— Irene Stenson a sunat să facă o rezervare ieri-dimineață când tu erai plecată. A venit după-amiază când tu plecaseși acasă. Nu am descoperit cadavrul decât la unsprezece fără un sfert noaptea. Una peste alta, nu am avut când să te pun la curent cu toate. Îmi cer scuze.

Maxine pufni, își dădu jos haina și o agăță în cuier.

— Tot orașul vorbește. Nu cred că a mai fost atâta agitație din ziua când a plecat Irene, cu mulți ani în urmă. Se încruntă îngrijorată. Ce mai face? Cred că a fost groaznic să o găsească pe Pamela așa. Au fost cele mai bune prietene o vară, când eram în liceu.

— Doar o vară?

— De obicei, Pamela locuia aici doar vara. În restul timpului, era pe la câte un internat fișos sau schia în Alpi. Ca să fiu cinstită, ea și Irene formau o pereche ciudată. Erau două persoane total diferite.

— Poate că tocmai asta le atrăgea.

Maxine se gândi o clipă la această posibilitate, apoi ridică din umeri.

— Poate. Pamela era exemplul clasic de copil rebel. Îi plăceau băieții și drogurile, iar tatăl ei, senatorul, îi oferea tot ce-și dorea. Era întotdeauna îmbrăcată după ultima modă și a primit o mașină sport când a împlinit șaisprezece ani.

— Și Irene Stenson?

— Tocmai opusul, cred. Tipul cuminte și studios. Mare parte a timpului liber și-l petrecea în bibliotecă. Era întotdeauna politicoasă cu adulții. Niciodată nu a avut nici un fel de probleme. N-a avut nici măcar un prieten.

— Cu ce se ocupau părinții ei?

— Mama ei, Elizabeth, picta, deși nu cred că a făcut vreodată bani din artă. Tatăl ei, Hugh Stenson, era șeful poliției din Dunsley.

— O leafa care nu-i permitea să-i ofere fiicei lui o garderobă extravagantă, mașini noi sau sejururi la schi.

— Exact. Maxine se uită la tăvile goale de pe masă. Nu ai pus nici o gogoasă pentru oaspeți.

— Am aruncat ultima cutie ieri. De altfel, nu avem decât o clientă și ceva îmi spune că nu este prea entuziasmată de gogoși, cel puțin nu de alea care se vând la Piața Dunsley.

— E o chestie de principiu. Din fericire, am luat eu o cutie azi-dimineată. Maxine scoase cutia din pungă de hârtie, o deschise și începu să aranjeze gogoșile pe o tavă de plastic. Dă bine să ai câteva dulciuri și cafea proaspătă dimineată. Toate hotelurile de clasă fac asta.

— Mie îmi place să cred că Sunrise de pe lacul Lodge este într-o clasă aparte. Spune-mi continuarea poveștii Stenson.

— Ei bine, după cum spuneam, oricare ar fi fost motivul, în vara când Pamela a făcut șaisprezece ani, a decis să și-o facă pe Irene cea mai bună prietenă. Probabil, s-a gândit că dacă o are alături pe micuța Irene, tăcută și nepreocupată de modă, ea va părea mai strălucitoare și mai interesantă. Oricum, vreo trei luni au fost inseparabile. Nimeni nu a înțeles de ce au lăsat-o părinții pe Irene să fie prietenă cu Pamela.

— Să înțeleg că despre Pamela se credea că are o influență negativă?

Maxine făcu o grimasă.

— Cea mai proastă influență. Mulți binevoitori au considerat că este de datoria lor să-i avertizeze pe domnul și doamna Stenson că dacă nu o vor ține pe Irene departe de Pamela, fata nu va ajunge bine. Se zvonea că, mai devreme sau mai târziu, Irene Stenson va cădea victimă forțelor obscure ale sexului, drogurilor și rock and rollului.

— Ah, inocentele plăceri ale tinereții.

— Da, zilele bune de altădată, spuse Maxine. Dar dintr-un motiv pe care nimeni din oraș nu părea a-l înțelege, familia Stenson nu a avut nimic împotriva ca cele două fete să fie prietene. Poate că le plăcea ideea că fiica lor era prietenă cu fiica unui senator. În ce mă privește, eu n-am crezut că familia Stenson a fost impresionată de asta.

Luke se uită la căbănuța numărul cinci, care se zărea printre copaci. Majoritatea luminilor rămăseseră aprinse toată noaptea. Ultima dată când verificase, lumina strălucitoare din dormitor se transformase într-una albăstruie, mai slabă. Probabil că Irene se dusese la culcare și lăsase aprinsă o lumină de veghe.

— Continuă povestea, spuse el. Nu va fi de bine, simțea asta.

— Într-o noapte, Hugh Stenson a împușcat-o pe soția lui în bucătăria casei în care locuiau și apoi s-a sinucis.

— La naiba. Se gândise el că nu avea să se termine bine. Și Irene?

— Irene fusese cu Pamela Webb în acea noapte. Când a ajuns acasă a găsit corpurile neînsuflețite. Maxine făcu o mică pauză. Nu avea decât cincisprezece ani și era singură când a intrat în casă. Pe mine mă trec fiori numai când mă gândesc la asta, chiar și acum, după atâta timp.

Luke continuă să asculte fără să scoată o vorbă.

— A fost tragic, continuă Maxine. Toată comunitatea a fost șocată. Mai târziu, au apărut zvonuri că Elizabeth Stenson avusese o legătură amoroasă cu cineva din Dunsley și că Hugh a luat-o razna când a auzit.

— A înnebunit de-a binelea?

Maxine încuviință.

— De asemenea, se zvonea că, în perioada cât făcuse parte din Corpul Pușcașilor Marini, Hugh fusese martorul unor lupte crunte și că suferea de chestia aia posttraumatică.

— Dezechilibru posttraumatic.

— Asta e.

Luke se uită din nou spre căbănuța numărul cinci și o văzu pe Irene venind spre ei printre copaci. Era îmbrăcată la fel ca în ziua precedentă, cu o pereche de pantaloni mulați, negri și un pulover de aceeași culoare. Trenciul lung nu era încheiat. Astfel că pulpanele lui se împleteau în jurul cizmelor strălucitoare din piele neagră.

Istoria familiei explica umbrele și secretele pe care le citise în acei ochi superbi, se gândi el.

— Uau. Maxine se uită la Irene pe fereastră. Asta e Irene?

— Da, ea e.

— Nu aș fi recunoscut-o niciodată. Arată atât de...

— Cum?

— Nu știu, recunosc Maxine. Atât de diferit, presupun. Nu e deloc fetița amărâtă și îndurerată pe care mi-o amintesc de la înmormântare.

— Unde s-a dus Irene să locuiască după moartea părinților ei?

— Ca să fiu sinceră nu prea știu. În seara crimei, un polițist, Bob Thornhill, a luat-o pe Irene la el acasă. În ziua următoare a apărut o mătușă în vârstă, care venise să o ia pe Irene. Nu am mai văzut-o după ce i-a înmormântat pe ai ei.

— Până acum.

Maxine nu-și luase ochii de la Irene.

— Nu reușesc să mă obișnuiesc cu noua ei înfățișare. Arată atât de sofisticat. După cum îți spuneam, cât a fost la școală nu a ieșit niciodată în oraș cu un băiat.

— Probabil că acum iese, spuse Luke. Cu mulți.

Nu-și putea imagina ce bărbat ar fi putut să treacă nepăsător pe lângă acea provocare feminină calmă și subtilă.

— Cine și-ar fi imaginat că va avea atâta clasă și stil? Maxine se întoarse la masa cu gogoși, devenind foarte preocupată de ceea ce făcea. Să vedem, ar trebui să aibă în jur de treizeci și doi de ani acum. Încă mai are același nume. Se pare că nu a fost niciodată măritată. Sau poate că a divorțat și și-a reluat numele de fată.

— Nu a amintit nimic de asta, spuse Luke. Ar fi ținut minte dacă ar fi făcut-o. Oricum, nu poartă verighetă.

— Mă întreb de ce s-o fi întors?

— Aparent, pentru a se întâlni cu Pamela Webb.

— S-a dus să se întâlnească și a descoperit corpul Pamelei. Maxine aruncă zațul în coș. Adică, dacă nu ești polițist sau așa ceva, care sunt șansele să descoperi accidental trei cadavre înainte de a împlini patruzeci de ani. Majoritatea oamenilor nu văd morți decât la înmormântări, ceea ce nu e deloc același lucru.

— Tu ai fost cu mama ta când a murit.

— Da, dar... Maxine făcu o pauză, ca și cum nu ar fi știut care era cea mai potrivită manieră de a explica. A fost bolnavă mult timp și făcea tratament. Moartea ei nu a fost subită sau violentă, dacă înțelegi ce vreau să spun. A fost liniștită, mai degrabă, un fel de tranziție spre ceva.

— Înțeleg, spune Luke încet.

Are dreptate, se gândi el. Moartea violentă și neașteptată era altceva. Cei ce rămâneau în viață și asupra cărora avea efect moartea neașteptată a cuiwa nu aveau timp să proceseze realitatea îngrozitoare într-un mod normal, treptat. Unele lucruri sunt prea șocante pentru a fi procesate și acceptate vreodată, se gândi el. Fie reușești să le încui undeva într-un loc neumblat al conștiinței, fie te afectează.

— Biata Irene. Și în plus de asta, cei trei morți pe care i-a descoperit nu erau niște străini. Maxine umplu cafetiera cu apă proaspătă. Mai întâi părinții și apoi cea care i-a fost odată cea mai bună prietenă.

Care erau șansele ca așa ceva să se întâmple? se întrebă Luke. Întrebarea aceasta îl bântuise toată noaptea și încă se mai gândea la ea; o mică scânteie care putea porni un incendiu devastator dacă nu o stingea.

Puncte. Erau calvarul vieții lui. Obsesia compulsivă de a le uni pentru a găsi un model devenise dependență.

Nu intra acolo, își zise. Știi că nu ai nevoie de așa ceva. Ai destule probleme personale. Trebuie să încerci să-ți pui ordine în propria ta viață. Asta e o ocupație care-ți ia tot timpul deocamdată.

Maxine puse cafea într-un filtru de hârtie.

— După ce mătușa ei a luat-o, în oraș se discuta despre faptul că Irene va rămâne traumatizată pentru tot restul vieții. Oamenii spuneau că nu va mai fi niciodată la fel după acea noapte când și-a văzut părinții zăcând pe podeaua bucătăriei. Ziceau că nu va mai fi niciodată normală, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, spuse Luke, știu ce vrei să spui.

Maxine se uită la Irene îngrijorată.

— Am auzit-o pe doamna Holton spunându-le tuturor că descoperirea cadavrului Pamelei ar putea fi prea mult pentru biata Irene după tot ceea ce s-a întâmplat în trecut. Zicea că s-ar putea să o împingă dincolo de limita rezistenței.

Luke o văzu pe Irene trecând prin dreptul lor și îndreptându-se spre ușă. Pe chipul ei se citea hotărâre și determinare. Nu avea expresia unei femei instabile care se pregătea să sară într-o prăpastie, ci mai degrabă a uneia care avea câteva lucruri bine stabilite de rezolvat.

Ușa se deschise. Irene intră în încăpere, aducând cu ea un val de aer proaspăt și rece.

Bună dimineața nu părea cea mai bună urare pentru moment, își zise Luke și se gândi la o alta, mai potrivită.

— Salut, spuse el. Cine era cel care a spus că nu știe să se descurce în societate?

Irene zâmbi ușor, dar privirea ei exprima îngrijorare.

— Bună.

— Ai reușit să dormi azi-noapte?

— Puțin.

Și cam atât cu conversația de politețe, se gândi Luke.

— Irene! Maxine îi zâmbi din cealaltă parte a încăperii. Mă mai ții minte? Maxine Spangler. Maxine Boxell acum.

— Maxine? Zâmbetul lui Irene se lărgi. Luke mi-a spus că lucrezi aici. Am crezut că vei pleca din oraș după absolvire.

— Așa am și făcut. Am fost la colegiu și am studiat afaceri și contabilitate. Mi-am găsit o slujbă într-o companie de high-tech și, stai să vezi, m-am căsătorit cu domnul Ideal și am făcut un băiețel. Maxine își dădu ochii peste cap. Dar lucrurile nu au mers prea bine până la urmă. Am fost concediată, domnul Ideal m-a părăsit pentru profesoara de yoga și apoi s-a îmbolnăvit și mama. M-am întors împreună cu Brady, fiul meu, pentru a avea grijă de ea.

— Cum se simte?

— A murit acum șase luni.

— Condoleanțe, spuse Irene.

— Mulțumesc.

— Îmi aduc aminte de mama ta. Îmi plăcea. Era prietenă cu mama.

— Știu, spuse Maxine.

— Și ai decis să rămâi aici, după ce a murit mama ta?

Maxine avu o clipă de ezitare.

— Ca să-ți spun adevărul, Brady nu se descurca prea bine la școlile din orașele mari. Când tatăl lui ne-a părăsit, a suferit enorm. A început să ia calificative din ce în ce mai slabe și să intre în tot felul de bebele.

— Înțeleg.

— Una peste alta, am decis că poate ne e mai bine într-un oraș mic, ca Dunsley. Se pare că s-a acomodat destul de bine. Calificativele i s-au îmbunătățit și și-a găsit câteva modele masculine. Sam McPherson îl ia cu el în mașina de poliție și uneori la pescuit. Luke, aici de față, îl învață cum să se descurce cu barca, astfel încât la vară să poată ieși cu turiștii. Brady este foarte entuziasmat de chestia asta.

— Înțeleg, spuse Irene. Apoi se uită la Luke lung și întrebător.

Luke avu impresia că este cântărit și analizat.

— În legătură cu Pamela Webb, continuă Maxine. Știu că a fost greu pentru tine să o găsești așa ieri-seară. Se duse să ia cafeaua. Ce zici de o cană de cafea fierbinte și o gogoasă?

Maxine își pierde vremea de pomană, se gândi Luke. Irene părea genul care bea doar ceaiuri exotice sau cafea făcută din boabe prăjite special și proaspăt măcinate. În plus, era sigur că ura gogoșile.

Spre surprinderea lui, ea îi zâmbi lui Maxine.

— Pare excelent, spuse ea. Mulțumesc.

Maxine radia. Îi dădu lui Irene o cană de cafea și un șervețel mic pe care pusese una dintre gogoșile pe care le adusese mai devreme.

Irene sorbi o gură de cafea și mușcă o bucătică din gogoșa infectă. Din felul în care o făcea, părea să le aprecieze pe amândouă.

E ceva ciudat la mijloc, se gândi Luke.

— Să o descopăr pe Pamela a fost cu adevărat un șoc, spuse Irene. Și-a petrecut mult timp în ultima perioadă, aici, la Dunsley?

Ce dracu'? Luke simți că radarul lui de pericol trecuse direct pe culoarea roșie.

— Nu mai mult decât de obicei, spuse Maxine. În ultimii ani, avea obiceiul să mai apară pe aici din când în când, la sfârșit de săptămână. De obicei, era însoțită de vreun bărbat sau de prietenii ei de la oraș. Dar nu am văzut-o de prea multe ori.

— Știai că era în oraș?

— Ah, sigur că da. A fost văzută trecând cu mașina prin fața cafenelei pe la începutul săptămânii. Maxine se uită la Luke. Se duce vestea repede când se află în oraș vreun membru al familiei Webb. Sunt un fel de personaje regale ale locului, în caz că nu ți-ai dat încă seama.

— M-am gândit la asta, mai ales după ce am observat că parcul, spitalul, clădirea municipalității și bulevardul principal se cheamă, toate, Webb.

Maxine râse.

— Familia Webb a fost legată de Dunsley de generații întregi.

— Toate însemnele de pe clădiri și de pe străzi sunt în onoarea lui Victor Webb, explică Irene. Bunicul Pamelei. El a construit un imperiu al articolelor de sport în urmă cu ani. După ce s-a îmbogățit, a donat o parte din bani organizațiilor caritabile și proiectelor de dezvoltare locală.

Maxine își turnă cafea.

— S-ar putea spune că Victor Webb este zâna cea bună a orașului. O mulțime de oameni de pe aici îi sunt recunoscători pentru un motiv sau altul. Nu-i așa, Irene?

Irene încuviință.

— Așa era cu siguranță pe când mai locuia aici.

— Dar nu locuiește aici, remarcă Luke.

— Nu mai locuiește, preciză Maxine. Când a fondat lanțul de magazine și-a stabilit cartierul general la San Francisco. Mai târziu, după ce și-a vândut afacerea pentru o sumă imensă, s-a pensionat și s-a mutat la Phoenix. Nu-l mai vedem decât toamna, când vine aici să vâneze. Dar nu a uitat orașul. Maxine strâmbă din nas. Nu putem spune același lucru despre fiul său, senatorul.

— Ce vrei să spui? întrebă Luke.

— Pot să-ți răspund eu la asta, interveni Irene cu gura plină, după ce mușcase dintr-o gogoasă. Ryland Webb a fost și este un politician foarte ambițios. Niciodată nu și-a petrecut prea mult timp în Dunsley. Sau cel puțin așa era când locuiam eu aici.

— Nimic nu s-a schimbat, spuse Maxine, ridicând din umeri. Din când în când, mai vine toamna și merge la vânătoare cu tatăl său, dar cam asta-i tot.

Irene luă o gură de cafea.

— Îmi aduc aminte că tata a spus odată că nu e o idee bună să te interpui între Ryland Webb și obiectul dorințelor sale.

— Nu te pot contrazice, spuse Maxine, dar cred că adevăratul motiv pentru care oamenii de aici nu țin la Ryland Webb la fel ca la Victor Webb este faptul că senatorul nu a acordat niciodată prea multă atenție orașului după ce a început să câștige în alegeri.

— Nu a adus niciodată acasă din câștigul politic, așa e? întrebă Luke.

Maxine arată cu mâna la zona care se vedea de la fereastră.

— Uită-te în jurul tău. Nu o să vezi nici un fel de mare proiect finanțat din bani federali. Nici un ban investit în drumuri. Nici un fel de ajutor pentru dezvoltarea economiei locale.

— Eu, personal, cred că face parte din farmecul locului, spuse Luke sec.

Maxine râse.

— Spune asta consiliului local. Explicația este că nu avem nici un finanțator mare, bogat care să contribuie la campaniile lui Ryland Webb, așa că ne cam ignoră.

— Pamela era implicată în campaniile lui Ryland? o întrebă Irene pe Maxine.

Maxine încuviință.

— A început să lucreze pentru tatăl ei când a terminat facultatea. Era pe post de gazdă la evenimente festive. Nu avea o soție care să se ocupe de asta, pentru că nu s-a mai recăsătorit după moartea mamei Pamelei.

Irene avea un aer gânditor.

— Dar urma să se însoare, nu? Senatorul Webb își anunțase logodna în urmă cu câteva săptămâni, nu?

— Așa e. Maxine făcu o pauză. Nu m-am gândit la asta, dar acum că ai spus tu, Pamela avea să rămână fără slujbă în curând. O slujbă de succes. Adică prin rolul pe care-l juca era și ea un VIP.

— Da, spuse Irene. Se învârtea în cercuri influente, nu doar în acest stat, ci și la Washington.

Maxine făcu ochii mari.

— Crezi că de aceea s-a sinucis? Era deprimată pentru că nu va mai fi o persoană importantă?

— Nu știm încă dacă Pamela s-a sinucis, spuse Irene pe un ton neutru.

Auzise destul. Era momentul să preia controlul situației. Luke căută în buzunar cheile mașinii.

— Ești pregătită pentru mica noastră întvedere cu Sam McPherson? Am putea merge împreună.

Irene se gândi o clipă la ofertă și apoi încuviință, deși decizia de a urca în aceeași mașină cu el era una majoră.

— Bine, spuse ea.

Luke își luă jacheta de pe cuier.

— Cât vei rămâne la noi, Irene? se interesă Maxine.

— O vreme, spuse Irene evaziv.

— A mai rezervat încă o noapte, zise Luke, îmbrăcându-și jacheta.

Irene lăsă din mână cana goală și aruncă șervețelul la coș.

— Probabil că-mi voi prelungi șederea mai mult decât plănuișem, zise Irene.

— Cât de mult? întrebă Luke.

— Depinde. Se duse la ușă și o deschise. Ar fi mai bine să plecăm. Nu vreau să întârziem la întâlnirea cu șeful poliției.

Luke o urmă la mașină, reușind, în ultima clipă, să ajungă la ușa pasagerului, înainte ca ea să o deschidă.

— Mulțumesc, îi spuse Irene politicos.

Intră și își puse centura de siguranță.

Luke închise ușa și se urcă la volan.

— Pot să te întreb ce dracu' crezi că făceai mai înainte? spuse el pornind motorul.

— Pardon?

— Las-o baltă. Băgă schimbătorul în viteza întâia. E o întrebare retorică. Deja știu răspunsul.

— Despre ce vorbești?

— O anchetai pe Maxine.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu „anchetai”.

— Pot și eu să recunosc un șir de întrebări cu scop precis. Încerci să faci o mică investigație pe cont propriu, nu-i așa?

Se uită la el precaut.

— Poate.

— Maxine mi-a spus care este legătura dintre tine și Pamela Webb. Îmi dau seama cum trebuie să te fi simțit când ai găsit-o aseară. Dar asta nu înseamnă că e ceva dubios legat de moartea ei.

Irene privea drept în față, la banda îngustă de șosea care se întindea înaintea lor.

— Ceea ce decid eu să fac este treaba mea.

— Uite ce e, recunosc că nu stau în acest oraș decât de câteva luni, dar din câte am auzit Sam McPherson este un polițist onest. Nu ai nici un motiv să crezi că nu va investiga cum trebuie, dacă va găsi ceva ce i-ar putea isca suspiciuni.

— Nu se va face nici un fel de investigație, decât dacă senatorul Webb vrea. Și îți garantez că asta nu se va întâmpla.

— Pentru că este pe punctul de a-și anunța candidatura la președinție?

— Exact de asta. Ultimul lucru din lume pe care-l vrea este o investigare atentă a decesului fiicei sale.

Luke strânse puternic volanul.

— Judecând după bârfele pe care le-am auzit în Dunsley, presupun că o anchetă ar fi neconvenabilă.

— Ani de zile, familia Webb a reușit să acopere problemele Pamelei cu drogurile și, să le spunem, nebuniile tinereții. Dar orice investigație serioasă va aduce la lumină chestii vechi, pe care sunt sigură că oamenii lui Ryland Webb nu ar vrea să le dea publicității. Ar putea să-i strice imaginea de părinte devotat.

— Dar nu va reuși să scape de mass-media, indiferent de ce face. Moartea prin supradoză a fiicei unui senator va atrage atenția presei.

— Crede-mă, Webb și oamenii lui vor controla modul în care se va spune această poveste. Dar dacă apar indicii că Pamela a fost ucisă, este foarte posibil să izbucnească o furtună.

— La naiba, spus el expirând încet. Mi-era tema că aici vrei să ajungi cu toate astea.

Ea nu-i răspunse, dar când o privi, remarcă pumnul strâns pe care-l ținea ușor ridicat de pe coapsă.

— Chiar crezi că asta s-a întâmplat? o întrebă el pe un ton mai blând.

— Nu știu, dar am de gând să aflu.

— Ai vreo dovadă care să susțină ipoteza că cineva a ucis-o pe Pamela Webb?

— Niciuna, recunosc eu ea. Dar pot să-ți spun măcar atât. Dacă am dreptate în legătură cu asasinarea Pamelei, este foarte posibil ca moartea ei să aibă legătură cu moartea părinților mei în urmă cu șaptesprezece ani.

— Nu vreau să te jignesc, dar sună ca o teorie a conspirației.

— Știu.

— Poate că nu înseamnă prea mult dacă ți-o spune un străin, spuse el încet, dar îmi pare foarte rău de ceea ce ți s-a întâmplat și de toate prin câte a trebuit să treci în noaptea când ți-ai descoperit părinții. Probabil că a fost un coșmar oribil.

Irene îi aruncă o privire curioasă și pe jumătate întrebătoare, de parcă ar fi surprins-o cu condoleanțele simple și complet inadecvate.

— Da, așa a fost. Ezită. Mulțumesc!

Luke știa bine că, uneori, era mai indicat să taci. Se concentrează asupra condusului.

— E adevărat, nu am nici o dovadă că moartea Pamelei n-a fost sinucidere sau o supradoză, dar am totuși ceva.

— Ce anume? întrebă el îngrijorat.

— În vara aceea, în care eu și Pamela am fost prietene, am inventat un cod de fraze pe care le foloseam ca să ne transmitem ceva important pe care nu voiam să-l mai știe nimeni.

— Și?

— Pamela a folosit acel cod în e-mailul pe care mi l-a trimis și în care mi-a cerut să ne întâlnim în Dunsley.

Din nou mâinile lui Luke se crispară pe volan.

— Nu vreau să te jignesc, dar un cod inventat de două adolescente nu este tocmai o pistă de urmat.

— Pentru mine e destul.

Centrul orașului era mai aglomerat ca oricând. Parcarea din fața Poliției era plină de camioane, camionete și SUV-uri. Luke se uită prin fereastra cafenelei Ventana View și văzu că sala era plină până la refuz.

O limuzină lungă, neagră ocupa trei spații de parcare în fața clădirii municipalității unde se afla biroul primarului, consiliul orașului și departamentul de poliție. Luke trase lângă imensa mașină și rămase câteva secunde nemișcat, pentru a studia scena.

— Ceva lipsește, spuse el.

Irene pufni dezgustată.

— Marile instituții de presă?

— Se pare că veștile despre moartea Pamelei Webb nu au depășit încă limitele orașului.

— În afară de materialul din ediția de azi a ziarului Glaston Cove Beacon, vrei să spui, completă ea, zâmbind mândră.

— În afară de asta, încuviință el. Dar pentru că mă îndoiesc că cineva care nu locuiește în Glaston Cove citește Beacon, cred că putem afirma că știrea nu are mare expunere mediatică.

Irene își desfăcu centura de siguranță.

— Dunsley Herald a dat faliment cu ani în urmă. Mă îndoiesc că Kirbyville Journal a aflat deja ce s-a întâmplat. Și ai dreptate cu circulația restrânsă a lui Beacon. Zâmbi. Asta înseamnă că am exclusivitate.

Luke simți că i se strânge stomacul. Simțea dezastrul plutind pe deasupra capetelor lor.

— Știi, spuse el, alegându-și vorbele cu grijă, ar putea fi o idee bună să stabilim cum să procedăm în discuția cu Sam McPherson. Nu strică niciodată să ai o strategie.

Dar vorbea singur. Irene coborâse din automobil și se îndrepta spre intrarea în clădirea municipală. O văzu căutând în geanta supradimensionată și scoțând un obiect mic.

Un reportofon, se gândi el.

— Și când te gândești că am venit la Dunsley ca să am parte de liniște și pace, spuse el către scaunul gol din dreapta sa.

Luke coborî din mașină, puse cheile în buzunar și o porni după Irene, pe care o ajunse din urmă chiar când dădea să intre în clădire.

În apropierea intrării, un bărbat înalt și distins, cu un profil familiar, vorbea pe cu glas scăzut cu Sam McPherson.

Ryland Webb avea părul grizonat, lucru ce părea a fi necesar celor care candidau la funcții publice. Avea și trăsăturile necesare slujbei, se gândi Luke. Combinația perfectă de om al Vestului, dur, cu cea de aristocrat din lumea veche îl prindea bine.

O femeie atrăgătoare și bine făcută, de vreo treizeci și ceva de ani, stătea lângă el, ținându-l de mână, în semn de dragoste și susținere. Logodnica, își zise Luke.

De cealaltă parte a holului, un bărbat masiv și greoi vorbea repede la telefon. Lângă picior avea o geantă diplomat scumpă, din piele.

— Pamela era o femeie cu multe probleme, după cum știe toată lumea din acest oraș, îi spuse Webb lui Sam și dădu din cap cu un gest melancolic, de suferință îndelungată, a unui tată îndurerat, care mereu s-a temut că fiica sa va sfârși rău, indiferent cât de mult și-ar fi dat el silința cu ea. Știi la fel de bine ca și mine că se lupta cu demonii din ea de când era adolescentă.

— În ultimii ani, era destul de bine, spuse Sam pe un ton neutru.

— Se ducea din nou la psihiatru, spuse Ryland, dar este evident că, în cele din urmă, a învins maladia pe care o avea.

— Nu pare să fi luat o supradoză cu droguri cumpărate pe stradă, spuse Sam încruntat. Flaconul pe care l-am găsit pe masă l-a cumpărat pe rețetă. Trebuie să-i dau un telefon doctorului care i l-a prescris.

Ryland încuviință.

— Este doctorul Warren. A lucrat ceva vreme cu Pamela. Nu e vina lui. Sunt sigur că nu s-a gândit nici o clipă că se va sinucide.

Bărbatul care vorbise la telefon încheiase convorbirea și se îndreptă spre Ryland.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule, dar tocmai am vorbit cu câțiva oameni care se ocupă de aranjamente funerare. Au luat corpul fiicei dumneavoastră de la morgă acum câteva minute și se îndreaptă spre San Francisco. Ar trebui să mergem și noi. Nu va mai dura mult până când mass-media va afla știrea. Trebuie să pregătim o declarație.

— Da, sigur, Hoyt, spuse Ryland Webb. Vorbim mai târziu, Sam.

— Sigur, spuse acesta.

Irene se băgă în fața lui Ryland.

— Domnule senator Webb, sunt Irene Stenson. Vă mai aduceți aminte de mine? Am fost prietenă cu Pamela în liceu.

Ryland păru speriat, dar imediat își luă expresia unui om politic și binevoitor.

— Irene, draga mea. Sigur că-mi aduc aminte de tine. A trecut mult timp. Te-ai schimbat. Aproape că nu te-am recunoscut. Deveni foarte sobru. Sam mi-a spus că tu ai descoperit-o pe Pamela.

E rândul meu, se gândi Luke.

— Nu era singură, interveni el. Eram cu ea. Luke Danner, se recomandă el.

— Danner. Ochii lui Ryland se îngustară. Sam mi-a spus că noul proprietar al motelului a fost prezent la locul crimei. Arată spre femeia care-l însoțea. Luke, Irene, permiteți-mi să v-o prezint pe logodnica mea, Alexa Douglass.

— Bună ziua. Alexa înclină capul în semn de salut. Îmi pare rău că ne întâlnim în astfel de circumstanțe.

— Scuzați-mă, domnule, spuse Hoyt. Trebuie să plecăm.

— Da, Hoyt. Ryland părea cuprins de regrete. Irene, Luke, el este ajutorul meu, Hoyt Egan, responsabil cu respectarea programului meu. Sunt foarte ocupat în această perioadă, după cum cred că știți. Trebuie să fac o campanie de strângere a fondurilor în următoarele două luni. Și acum mai am și înmormântarea Pamelei pe cap.

— Dumnezeu, puneți strângerea de fonduri și înmormântarea fiicei pe același plan, murmură Irene. Care dintre ele va avea prioritate?

Toată lumea tăcu brusc. Luke văzu cum tuturor celor prezenți le cade fața.

Ryland fu primul care-și reveni. O ignoră pe Irene și-și concentrează atenția asupra lui Luke.

— Nu mi-e foarte clar, de ce v-ați dus să o vedeți pe Pamela ieri-seară?

— E complicat, spuse Luke.

Irene scoase reportofonul din buzunar și-l prinse de toarta genții. Din alt buzunar scoase un caiet și un pix.

— Domnule senator Webb, lucrez la Glaston Cove Beacon. După cum s-ar putea să știți sau nu, am anunțat deja moartea fiicei dumneavoastră în ediția de azi.

— E imposibil, explodează Hoyt. Nimeni de la presă nu a aflat încă de moartea Pamelei.

— Tocmai v-am informat, sunt reporter, spuse Irene răbdătoare. Știrea a fost publicată azi-dimineață. O puteți citi și pe site-ul de internet al ziarului. Se întoarse spre Ryland. Ne puteți spune dacă se va face autopsia cadavrului pentru determinarea cauzelor morții?

Pentru o miime de secundă în privirea lui Ryland se văzu o străfulgerare de furie pe care reuși s-o înlătore aproape instantaneu.

— Îmi dau seama că descoperirea cadavrului Pamelei trebuie să fi fost un șoc groaznic pentru tine, Irene. Dar trebuie să precizez că nu am de gând să discut nimic în legătură cu moartea fiicei mele cu nici un jurnalist, nici măcar cu tine. Este o problemă personală și sunt sigur că mai ales tu vei înțelege asta.

Irene se clătină de parcă ar fi fost pălmuită, dar nu dădu înapoi. Luke o văzu scriind ceva pe carnețel.

— V-a spus șeful poliției, Sam McPherson, că motivul pentru care am venit în oraș a fost un e-mail de la Pamela, în care-mi cerea să ne întâlnim aici, în Dunsley?

Ryland era clar uimit de această informație.

— Pamela te-a contactat? Ce dorea?

— Nu mi-a spus. Mi-a cerut doar să vin aici să stăm de vorbă.

Ryland se întoarse pentru a vorbi cu Sam.

— Nu mi-ai spus asta.

Fața lui Sam se coloră într-un roșu-închis.

— Nu am considerat că este important.

— Domnule, îl întrerupse Hoyt foarte agitat, trebuie să plecăm.

Ryland se întoarse spre Irene.

— Nu știam că voi două mai țineați legătura.

— Acest e-mail este prima veste care o am de la ea în ultimii șaptesprezece ani, spuse Irene sigură de sine. Bineînțeles că am fost mai mult decât surprinsă când l-am primit.

— Nu ți-a dat nici un fel de indiciu în legătură cu ce dorea să discute cu tine? întrebă Ryland.

— Nu. Dar am avut impresia că era ceva care avea legătură cu trecutul.

— Ce trecut? Prietenia ta cu ea, adică? Ryland devenea din ce în ce mai calm. Da, asta pare a fi logic. Presupun că ar fi vrut să spună la revedere unei vechi cunoștințe. Mi s-a spus că oamenii care intenționează să se sinucidă fac asta adesea.

— Serios? Cine v-a spus asta? întrebă Irene, scriind într-una.

— Am citit pe undeva, spuse Ryland. Se uită la reportofon vizibil stingherit. Pamela urma un tratament pentru o depresie majoră, spuse el, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Nu cred că m-a contactat pentru a-și lua la revedere, domnule senator, spuse Irene. Cred că voia să vorbim despre circumstanțele în care au murit părinții mei, Hugh și Elizabeth Stenson. Sunt sigură că vă amintiți.

Ryland se uită la ea cu ochii mari.

— Despre ce dracu vorbești?

Alexa îl prinse de mânecă.

— Ryland?!

— Nu e nici o problemă, iubito, spuse el adunându-se. Cu mulți ani în urmă a avut loc o tragedie în Dunsley. O crimă urmată de sinucidere. Ambii părinți ai lui Irene au murit. Ridică tonul și vorbește direct spre reportofon. Biata Irene, aici de față, a fost cea care a descoperit corpurile. Toată lumea a spus că ea a fost foarte traumatizată de această experiență și că probabil nu-și va reveni niciodată. Nu-ți face griji, nu are nici o legătură cu moartea Pamelei.

Alexa se uită la Irene.

— Îmi pare foarte rău, domnișoară Stenson.

— Mulțumesc, spuse Irene, care nu-și luă privirea de la Ryland. Domnule, nu credeți că există totuși o legătură, cât de mică, între moartea Pamelei și ce s-a întâmplat cu mulți ani în urmă?

— Nu, spuse Ryland pe un ton hotărât.

Hoyt Egan sări de la locul lui. Se uită la Irene cu groază.

— Implicațiile a ceea ce spuneți, domnișoară Stenson, sunt imposibile, absolut imposibile. Și dacă ziarul dumneavoastră

va publica și cea mai mică aluzie, senatorul va fi nevoit să-și contacteze avocații.

Ryland se uită fix la Irene.

— Chiar și tu ai spus că nu ai mai luat în nici un fel legătura cu Pamela după ce ai plecat din Dunsley. Asta înseamnă că nici nu știi cât de instabilă era. Sam mi-a spus că nu exista nici un indiciu la locul faptei care să ducă cu gândul la altceva decât la o supradoză. Pentru binele tuturor celor implicați, dar mai ales în amintirea fiicei mele, te rog să nu mai insiști în această direcție.

Alexa îi zâmbi.

— Și puteți să fiți sigură, domnișoară Stenson, după ce se va întoarce la Washington, Ryland va încerca să introducă o lege pentru creșterea fondurilor alocate cercetărilor în domeniul problemelor de sănătate mentală.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine, spuse Irene.

Luke văzu cum i se albesc degetele și cum își înfige unghiile în toarta poșetei.

— Senatorul este foarte ocupat, anunță Hoyt. Nu mai putem să ne amânăm plecarea nici măcar cu un minut.

Se puse în fața lui Hoyt și a Alexei, și-i conduse spre ieșire.

Ryland se opri în ușă pentru a-i mai arunca o privire lui Irene.

— Sper că veți ține minte că sunteți prima și cea mai bună prietenă a familiei, domnișoară Stenson.

— Nu voi uita niciodată că Pamela a fost la un moment dat cea mai bună prietenă a mea, spuse Irene.

În privirea lui Ryland se citea incertitudinea. Luke își dădu seama că bărbatul nu știa cum să interpreteze afirmația Irenei. Dar Hoyt Egan se puse din nou în mișcare, conducându-și șeful spre ieșire.

— Nici măcar nu am auzit vreodată de Glaston Cove Beacon, îi spuse Hoyt lui Ryland. Ceea ce înseamnă că este chiar foarte mic. Nu vă faceți griji, nu veți avea nici o problemă, domnule.

Cei trei coborâră scările și intrară în limuzină.

Luke se uită la Irene.

— Felicitări, cred că tocmai ai bulversat universul unui senator american.

— De parcă ar și conta, spuse ea băgându-și mâinile în buzunare. Nu va avea loc nici o investigație, nu-i așa Sam?

Sam se clătină ușor, uimit parcă să afle că cineva își aducea aminte că și el era în cameră.

— Dacă nu ai nimic altceva mai clar în afară de acel email de la Pamela, nu am nici un motiv să cer o investigație.

— Și nici un motiv pentru a face cercetări, nu? spuse Irene rece.

— Crezi că dau în spate pentru că nu vreau să am probleme cu Ryland Webb, nu?

— Nu ar fi trebuit să las să se înțeleagă asta. Dar, oricum, nu se poate trece peste faptul că Webb este un om puternic și influent.

— Poate că are putere, dar este și tatăl fetei care și-a luat viața, fie din greșeală, fie intenționat. Tatăl tău mi-a spus odată că de obicei familiile încearcă să nu facă o mare tevdură în legătură cu sinuciderile. Eu am avut de a face cu câteva astfel de cazuri în ultimii ani și îți pot spune că avea dreptate. Este uimitor până unde pot merge oamenii pentru a ține sub tăcere astfel de evenimente.

— Știu, spuse Irene oftând.

— Și în ceea ce mă privește, dacă nu există nici un motiv clar pentru a mă determina să-mi schimb opinia, familia are dreptul de a-și păstra secretele.

Sam se uită la Luke, într-o încercare clară de a găsi un susținător.

Luke ridică din umeri.

— Depinde de secrete, cred. Dar un lucru e sigur, orice familie le are pe ale sale.

Patruzeci de minute mai târziu, Sam îi escorta afară din clădirea municipalității. Irene încă era nervoasă, dar o nouă

senzație, de calm, începea să-și pună stăpânire pe ea. Își zise în sinea ei că șansele de a-l convinge pe Sam McPherson să facă o investigație completă fuseseră zero de la început.

— Las-o o vreme, Irene, îi spuse Sam. Știu că nu ți-a fost ușor să o găsești moartă, dar când îți vei reveni din șoc îți vei da seama că a fost vorba de o supradoză, nu de o crimă.

— Bine, spuse Irene.

Luke o luă de braț și o conduse la mașină. Deschise ușa din dreapta față și Irene urcă.

Luke trecu la volan și ieși din parcare. Irene observa că toți cei din cafeneaua Ventana View îi urmăreau cu privirea.

— Haită de ciocli, murmură ea.

— Nu fi așa aspră, spuse Luke încet. Trăiesc într-un oraș mic. Moartea cuiva precum Pamela Webb, fiica unui senator, fostă fata rea a orașului este un eveniment care atrage atenția tuturor.

Irene își strânse puternic geanta pe care o ținea în poală.

— Sam McPherson s-a uitat la mine exact așa cum m-a privit și la înmormântarea părinților mei.

Luke o privi o clipă cu atenție, după care se concentră asupra drumului.

— Nu știi dacă are vreo importanță, spuse el după ceva vreme, dar eu cred că McPherson are dreptate. Moartea prietenei tale a fost fie o sinucidere, fie un accident.

— Eu nu pot crede asta.

— Da, am observat. Dar fii onestă și cu Sam McPherson. Nu intenționează să mușamalizeze cazul. Ți-a expus toate datele pe care le are. Nimic nu justifică o investigație mai amănunțită.

— Dar mai e e-mailul pe care mi l-a trimis. Pe ăsta de ce îl ignoră?

— Nu l-a ignorat, spuse Luke răbdător. Crede, ca și Webb, că Pamela își plănuise sinuciderea și nu a făcut decât să-și ia la revedere de la oamenii pe care i-a cunoscut.

— Atunci de ce nu a așteptat să-mi spună la revedere și să se sinucidă după aceea?

— Oamenii care plănuiesc să se sinucidă nu mai au aceeași logică ca noi, restul. Ei văd doar propria lor durere și suferință. E singura lor realitate.

Maniera neutră în care expunea lucrurile o făcu să se înfioare.

— Pari a avea ceva experiență în legătură cu sinuciderea.

— Mama s-a sinucis când eu aveam șase ani. Închise ochii și se simți cuprinsă de tristețe și compasiune.

— Dumnezeule, Luke. Îmi pare rău.

El dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Înseamnă că noaptea trecută a fost foarte grea pentru tine, spuse ea.

— Eu am ales să te urmăresc, nu-i așa?

Irene se încruntă.

— De ce m-ai urmărit? Până acum nu mi-ai spus.

— Când văd puncte simt o nevoie copleșitoare de a le uni.

— Și eu sunt un punct?

— Îhî. Se uită la ea și apoi dădu din cap resemnat. Nu ai de gând să renunți, nu-i așa?

— La povestea cu moartea Pamelei? Nu.

— Pot să te întreb de ce ești atât de sigură că există un mister la mijloc? E vorba doar de e-mailul pe care l-ai primit de la Pamela? Sau mai e și altceva?

— Este doar un sentiment pe care-l am, spuse ea după câteva momente de gândire.

— Un sentiment.

— Da.

— Un sentiment nu este tocmai o probă materială, zise el pe un ton neutru.

— E chiar amuzantă chestia asta spusă de cineva care tocmai a recunoscut că m-a urmărit noaptea trecută pentru că simțea că sunt un punct care trebuie să fie legat de un altul.

— Bine, în privința asta sunt de acord cu tine, dar ce-a fost în capul tău când l-ai atacat așa pe Ryland Webb? Crezi că el știe că moartea fiicei lui presupune ceva mai mult decât alcool și medicamente și încearcă să ascundă asta?

— Cu siguranță nu vrea să se facă o anchetă.

— Poate că nu-ți plac motivele lui, dar avea câteva.

— Știu. Își încrucișă brațele. Ți-am spus că este un om ambițios, preocupat doar de cariera lui. Nu l-a preocupat soarta fiicei lui acum șaptesprezece ani și, cu siguranță, nu vrea să piardă prea mult timp nici acum.

— Ascultă-mă, Irene Stenson. Dacă te gândești să începi o luptă cu Ryland Webb, ar fi bine să fii sigură că ai o bătă zdravănă în mână. Webb este un om cu multă putere.

— Crezi că eu nu știu asta?

Luke conduse o vreme în tăcere.

— Sam McPherson o știa destul de bine pe Pamela, nu?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Au fost prieteni mai demult, dar nu știu ce relație au avut în ultimii șaptesprezece ani.

— Ai avut vreodată impresia că avea sentimente pentru ea?

Irene cumpăni răspunsul preț de câteva secunde.

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva și cred că nici Pamela. Sam era cu câțiva ani mai în vârstă. Ea nu avea decât șaisprezece ani, iar Sam douăzeci și ceva.

— Nu e o diferență de vârstă chiar așa de mare.

— În liceu așa părea. Dar acum, gândindu-mă retrospectiv, cred că mai mult datorită felului în care se purta ea cu el nu m-am gândit niciodată că între ei exista o idilă.

— Cum se purta cu el?

— Ca și cu un prieten, nu ca față de o potențială cucerire.

— Pamela făcea cuceriri pe atunci? spuse el, ridicând sprâncenele.

— Pamela gândea totul ca pe o cucerire. Și, mai mult decât atât, niciodată nu lipseau bărbații care se ofereau spre a fi cucerți. Era frumoasă și avea talent la flirtat. Tipii cădeau precum muștele. Dar nu era doar felul în care arăta, ci și atracția sexuală care o făcea să fie atât de căutată.

— Ci și faptul că făcea parte din familia Webb, completă Luke.

— Ai auzit ce a spus Maxine azi de dimineață, familia este un fel de casă regală prin partea locului.

— Poate că Sam McPherson și-a dorit să fie una dintre cuceririle ei, dar ea l-a refuzat, sugeră Luke. Poate că a avut o obsesie bolnăvicioasă pentru ea. O situație de genul: dacă eu nu pot să o am, atunci nu vreau să o aibă nimeni.

Pe Irene o trecu un fior.

— Dacă ar fi așa cum spui, de ce a așteptat atât până să o ucidă?

— De unde dracu' să știu eu? Este ideea ta, nu a mea. Eu vreau doar să-ți demonstrez că, dacă încerci să faci o listă cu potențialii criminali, s-ar putea să fie una foarte lungă.

— Eu nu aș fi atât de sigură.

— Ce vrea să însemne asta?

— Toată lumea pare să creadă că Pamela m-a chemat la Dunsley pentru a-și lua la revedere. Nimeni nu-și pune problema, cum, în plină criză depresivă, și-a adus aminte de o fată pe care nu a cunoscut-o decât vreme de o vară, în timpul liceului. Eu cred că mi-a trimis acel e-mail pentru că avea ceva important să-mi spună în legătură cu trecutul.

— Despre moartea părinților tăi.

— Da.

— Bine, să gândim și varianta asta logic.

Aproape că o făcu să zâmbească.

— În traducere, asta înseamnă că ai de gând să mă faci să-mi schimb părerea.

— Sigur. Dar asta doar pentru că concluzia ta este bazată pe o ipoteză îndoielnică. De ce ar ști Pamela ce s-a întâmplat cu părinții tăi? Și dacă știa ceva, de ce a așteptat șaptesprezece ani pentru a vorbi?

— Nu știu răspunsul la aceste întrebări, dar îți pot spune un lucru. Pamela Webb a fost ultima persoană pe care am văzut-o în noaptea când i-am găsit pe... mama și pe tata.

— Ultima persoană? Întrebă el aruncând-i o privire.

— M-a sunat în acea după-amiază și m-a invitat să petrec câteva ore la ea acasă, să luăm cina la cafenea și să mergem la film. Mama mi-a spus că-mi dă voie, cu condiția să-mi respect promisiunea care o făceam de obicei.

— Care era aceasta?

— Învoiala pe care o făcusem cu părinții mei în acea vară era că, dacă Pamela bea sau lua droguri, să plec imediat și să vin direct acasă.

— Dar părinții tăi nu te-au împiedicat să-ți petreci timpul liber cu ea, atâta vreme cât respectai regulile.

— Cred că mamei îi părea rău de Pamela pentru că Ryland o ignora. Cât despre tata, el avea încredere că-l sun să vină să mă ia, dacă Pamela bea sau se droga. Niciodată nu a făcut niciunul dintre aceste lucruri în prezența mea.

— Niciodată?

— Nici măcar o dată. Oricare ar fi fost motivul, chiar își dorea să fim prietene. A înțeles că nu mi s-ar fi permis să-mi petrec timpul cu ea dacă făcea ceva ilegal. La urma urmei, tata era șeful poliției.

— Continuă.

— Am luat cina la cafeneaua Ventana View și apoi ne-am dus la film. După aceea, am urcat în mașina ei. În mod normal, trebuia să mă ducă direct acasă. Tata mai avea o regulă. Nu aveam voie să depășesc limitele orașului cu Pamela, pentru că era șofer începător și nu avea experiență la volan. În loc să mă

ducă acasă, ea a întors brusc pe strada Lakefront și s-a îndreptat spre Kirbyville.

— Și tu ce-ai făcut?

— La început, am crezut că vrea doar să mă necăjească. Știa că tata nu m-ar fi lăsat să ies niciunde dacă aș fi încălcat regula. Când mi-am dat seama ce vrea să facă am rugat-o să se întoarcă, dar ea a râs și a continuat să conducă în aceeași direcție. M-am supărat și am amenințat-o că sar din mașină. Atunci a condus și mai repede. M-am speriat.

— Din câte știi tu, luase ceva droguri?

— Asta am întrebat-o și eu, dar mi-a spus că nu luase nimic. Conducea prea repede pentru ca să pot sări din mașină, așa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face: mi-am strâns mai tare centura de siguranță și m-am rugat să se sature de acest joc și să întoarcă spre casă.

— Și s-a întâmplat asta?

— Nu. Când a ajuns în Kirbyville a trebuit să încetinească. I-am spus că am de gând să mă dau jos din mașină și să-i sun pe ai mei să vină să mă ia acasă. A început să plângă și mi-a promis că mă va duce acasă. Eram furioasă pentru că stricase totul. Când ne-am întors în Dunsley nici nu ne mai vorbeam. Știa la fel de bine ca și mine că nu voi mai petrece nici o clipă cu ea.

— Pentru că aveai de gând să le spui alor tăi ceea ce se întâmplase și ei aveau să te pedepsească?

— Nu avea rost nici măcar să încerc să-i mint pe vreunul dintre ei. Pamela știa asta la fel de bine ca și mine. Oricum, m-a dus până acasă și m-a lăsat pe alee fără să spună o vorbă. A plecat înainte să apuc să-mi scot cheia din buzunar. De atunci n-am mai văzut-o.

Irene se opri, pentru că i se făcuse foarte frig, așa cum se întâmpla când vorbea despre acea noapte. Dacă mai continua avea să înceapă să tremure.

Luke intră pe drumul care ducea la motel.

— Nu vreau să te jignesc, spuse el după o vreme, dar nu cred că Pamela ar fi așteptat atâta timp ca să te contacteze dacă ar fi știut ceva important în legătură cu ce s-a întâmplat în acea seară.

— Poate că a aflat de curând ceva detalii sau fapte pe care nu le știa.

— Da, aici vrei să ajungi. Se opri și fața i se crispă. Ce dracu'!

Ea își dădu seama că Luke se uita la o mașină din parcare. Un bărbat tânăr, de douăzeci și ceva de ani se rezema nepăsător de una dintre coloanele de piatră.

— Chiar ai o problemă cu clienții, nu? spuse ea.

— Nu este un client, zise Luke, oprind mașina lângă respectivul bărbat. Îl cheamă Jason Danner și este fratele meu cel mic.

Pentru un motiv sau altul i se păru ciudat să audă că Luke avea rude. Oare de ce presupusese altceva? Bineînțeles că avea rude. Majoritatea oamenilor au rude. Ea făcea excepție de la regulă; mătușa, singura ei rudă, murise în urmă cu câțiva ani. Dar asta nu însemna că toți ceilalți pe care-i cunoștea erau la fel ca ea.

Și totuși, ceva o făcuse să creadă că Luke era singur pe lume, o distanțare, poate; parcă și el privea lumea, așa cum învățase și ea să facă.

Se uită la Jason prin geamul mașinii, conștientă de curiozitatea care o cuprinsese. Cei doi bărbați erau foarte diferiți din punct de vedere fizic. Jason nu era doar mai tânăr, ci și mai înalt; cineva mai pretențios ar fi putut spune că era și mai arătos. Nu mai sexy însă, se gândi Irene, doar mai arătos. Era o mare diferență.

Își dădu seama, datorită diferenței evidente de vârstă dintre cei doi și a faptului că Luke îi spusese că mama sa murise când el avea șase ani, că erau frați vitregi.

Luke coborâse deja din mașină. Ceva din atitudinea lui îi spunea că nu era foarte încântat să-și vadă fratele.

— Ce faci aici, Jase? întrebă el. Nu mă așteptam să vii.

Jason deschise brațele.

— Ușurel, frățioare. M-am gândit să trec să văd cum te descurci cu hotelăria.

Zâmbi, dar asta nu scăzu tensiunea ce plutea în aer.

Luke îi deschise portiera Irenei.

— Jason, ea este Irene Stenson, o clientă a motelului.

— Bună, Jason. Irene îi zâmbi și coborî din mașină. Jason dădu din cap în semn de salut; interesul i se citea în privirea cu care o examina din cap până-n picioare.

— Încântat să vă cunosc, domnișoară Stenson.

Nu se uitase la ea cu o privire interesată, ci mai degrabă cu o combinație de curiozitate și analiză. Se întreba care era relația dintre ea și Luke.

— E complicat, spuse ea sec.

Jason clipi speriat. Apoi zâmbi.

— De obicei e așa când e vorba de Luke.

— Despre ce vorbiți? mormăi Luke.

— Nimic important, spuse Irene repede. Ei bine, vă rog să mă scuzați, am să vă las să vorbiți ceea ce aveți de vorbit.

Le zâmbi amândurora și o porni pe alee.

Ceea ce se petrecea între ei nu avea nici o legătură cu ea. Era o problemă de familie.

Jason se așeză pe unul dintre scaunele de pe verandă și luă o gură din cafeaua pe care Luke tocmai i-o turnase. Făcu o grimasă.

— Știi, spuse el, dacă ai investi într-un espresso italian ai putea să faci o cafea băubilă.

Luke se așeză și-și sprijini picioarele pe balustradă.

— Nu beau cafea pentru gustul pe care îl are. O beau pentru că e fierbinte și pentru că mă ajută să mă concentrez.

— Te superi dacă te întreb asupra cărui lucru te concentrezi în clipa asta?

Luke se uită spre căbănuța numărul cinci.

— Irene Stenson.

— M-am gândit eu. Corectează-mă dacă greșesc, dar am impresia că nu este chiar o clientă obișnuită.

— S-ar putea spune că ieri-seară s-a creat o legătură între noi.

— I-auzi, așa îi spuneți voi aici, la munte?

— E un alt fel de legătură. Între mine și Irene este un fel de conexiune care se creează atunci când descoperi împreună cu cineva un cadavru.

— Ce? spuse Jason gata să se înece cu cafeaua.

— Ieri-seară am fost împreună cu Irene în Dunsley să se întâlnească cu o fostă prietenă. Fiica senatorului Webb. Am găsit-o moartă. O combinație nasoală de alcool cu pastile.

— Ia stai. Jason puse încet cana pe masă. E vorba despre senatorul Ryland Webb, cel care se pregătește să candideze pentru Casa Albă?

— Îhî.

— Fiica lui e moartă? Nu am auzit nimic la știri.

— Vei auzi în curând. Din câte am înțeles este știrea principală din Glaston Cove Beacon de azi.

— Din nu știu ce motiv nu primesc Glaston Cove Beacon. De fapt, nici nu am auzit de el.

— La fel ca mulți alți oameni. Ziarul are exclusivitate pentru că Irene lucrează acolo. Probabil că știrea despre moartea Pamelei Webb va ajunge la ziarele mari în această după-amiază sau mâine-dimineată.

— Alcool și pastile, spuse Jason încruntându-se.

— Așa se pare.

— Sinucidere?

Luke făcu o pauză și privi spre lac.

— Sau o supradoză accidentală. E greu de spus.

— Un șoc al dracului de mare să dai de cineva așa.

Luke simți cum i se încleștează maxilarul. Știa foarte bine ce gândea Jason, ce vor gândi și ceilalți din familie când vor afla vestea. În ultimele șase luni, deveniseră din ce în ce mai îngrijorați în legătură cu el. Povestea cu Pamela Webb îi va face să se îngrijoreze și mai mult.

— A fost și mai greu pentru Irene. Eu nu am cunoscut-o pe Pamela Webb, dar ei i-a fost prietenă când erau în liceu.

— Și s-a întâmplat să fii cu Irene când s-a dus să-și vadă prietena?

— Da.

— Cum se explică asta, dacă nu te deranjează că te întreb?

— Am fost curios când am văzut-o plecând de la căbănuță, ieri-seară, așa că am urmărit-o.

— Chiar așa?

— Da.

— Ți se întâmplă asta des? întrebă Jason precaut.

— Ce?

— Să-ți urmărești clienții prin oraș.

— Nu. În general, încerc să-i evit cât de mult posibil. Majoritatea sunt o pacoste.

— Dar nu și ea?

— Și ea e o pacoste. Luke sorbi din cafea. Dar ea e altfel. Era cazul să discute despre altceva. De ce ai venit azi, aici, Jason? schimbă el vorba.

— Ți-am spus, voiam să văd cum merge treaba.

— Mai încearcă.

Jason scoase un sunet, ca și cum ar fi fost nerăbdător și arătă spre căbănuțe și spre Sunrise.

— Mai lasă-mă. Bătrânul are dreptate. Nu ai ce căuta aici. Nu ești deloc mai potrivit să conduci un hotel de mâna a treia

decât mine.

— Nu sunt făcut nici să lucrez în afacerea familiei. Am încercat asta, îți aduci aminte? Nu a mers foarte bine.

— Asta s-a întâmplat pentru că s-a amestecat cu ceea ce era între tine și Katy la acel moment, spuse Jason. Gordon și Bătrânul vor să-ți mai dea o șansă.

— Nu cred că este o idee bună.

— Bătrânul e îngrijorat. La fel și ceilalți.

— Știu asta, dar nu pot face nimic altceva decât să-ți confirm că sunt bine.

— Mama și Bătrânul sunt convinși că intri într-o stare depresivă cronică din cauza celor întâmplate când ai plecat cu Katy.

— Nu sunt deprimat.

— Tot repeți asta, dar nimeni nu te crede.

— Este un impas logic, nu? Nu am cum să vă demonstrez că sunt bine.

— Păi ai putea să începi prin a-ți face o programare la doctorița Van Dyke.

— Las-o baltă. Doctorița Van Dyke este o femeie de treabă și cu siguranță un psihiatru foarte bun, dar nu vreau să vorbesc cu ea.

— Este o veche prietenă a familiei, Luke. A fost normal ca mama și tata să-i ceară sfatul când au început să se îngrijoreze în legătură cu starea ta. Ea le-a sugerat că ar trebui să aibă o mică discuție cu tine. Asta-i tot.

— Dacă vreodată voi decide că am nevoie de ajutor, o voi suna.

Jason se lăsă pe spate în fotoliu.

— I-am spus Bătrânului că este o pierdere de vreme.

— Vizita asta a fost ideea lui?

— S-a gândit că poate voi reuși să te conving.

— M-am gândit eu că trebuie să fie asta, spuse Luke. Consideră că ai transmis mesajul.

— Vii de ziua lui, nu?

— Voi fi acolo.

— Bine. E foarte important.

— Știu.

— Trebuie să fii pregătit pentru un discurs despre cât de minunat ar fi să te întorci la companie.

— Mulțumesc de avertisment. Luke dădu să ia o altă gură de cafea, dar zgomotul familiar al unui motor îl făcu să renunțe.

— La dracu'! Își coborî picioarele de pe balustradă și se ridică. Unde Dumnezeu se duce?

— Cine? întrebă Jason uimit.

— Irene. Luke coborî scările.

— Stai așa, spuse Jason ridicându-se de pe scaun și pornind după el. Unde mergi?

Luke nu răspunse. Înconjură cabana și se opri pe alee chiar în fața mașinii galbene.

Irene se văzu obligată să oprească. El se duse pe partea șoferului, puse un braț pe mașină și se aplecă să vorbească cu ea.

Irene lăsă jos geamul și se uită la el prin lentilele ochelarilor de soare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea politicoasă.

— Unde te duci?

Își scoase ochelarii de soare cu un gest lent.

— Știi, am stat în tot felul de moteluri în viața mea, dar acum este prima dată când trebuie să dau raportul proprietarului cu privire la plecările și venirile mele.

— Aici, la Sunrise de pe lacul Lodge, lucrurile sunt un pic altfel.

— Am observat. Este cumva o chestie militară?

— E o chestie de Marină, domnișoară Stenson, spuse Jason. Fratele meu tocmai ce-a ieșit din Marină acum câteva luni. Va trebui să-l înțelegeți. Încă se adaptează la viața civilă.

Ea dădu din cap înțepată, de parcă informația ar fi confirmat niște observații pe care le făcuse.

— Asta explică multe. Îi zâmbi lui Jason, apoi se uită la Luke cu o privire întrebătoare. Mi-a trecut prin cap că-ți datorez ceva pentru deranjul pe care ți l-am pricinuit ieri-seară și azi-dimineață.

— Așa?

— Și m-am gândit că pot să mă revanșez gătind ceva pentru tine în seara asta.

Era ultimul lucru la care se aștepta.

— Ce chestie, spuse Jason entuziasmat. Gătiți, domnișoară Stenson?

— Țin să te anunț că ai în față reporterul responsabil cu alegerea rețetei care este publicată în rubrica „Schimb de rețete” a ziarului Glaston Cove Beacon.

Jason zâmbi.

— Ar trebui să fii impresionat?

— Ar trebui să fii mai mult decât impresionat, ar trebui să fii paralizat, lăsat fără grai dacă ai vedea rețetele pe care le refuz. Ai încredere în ce-ți spun eu, e mai bine să treci prin viață fără să știi ce pot face oamenii cu gelatina cu aromă de lămâie și cu fasolea roșie.

— Te cred pe cuvânt.

— Apropo, și tu ești invitat la cină, asta dacă rămâi peste noapte.

— Acum e clar că stau, o asigură Jason.

— Excelent! Ne vedem la cinci și jumătate. Vom bea un pahar înainte de cină. Se întoarse spre Luke provocându-l politicos: Asta dacă nu ai nimic împotriva, desigur.

— Unul dintre lucrurile despre care ne-au învățat în armată a fost să profităm de avantajele strategice atunci când apar. Vom fi la ușa ta la orele șaptesprezece și jumătate, doamnă.

— Presupun că asta înseamnă cinci și jumătate în lumea reală. Ei bine, dacă am stabilit asta, trebuie să fac câteva cumpărături.

Luke nu-și luă mâna de pe mașină.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Încotro?

În ochii ei se putea citi amuzamentul.

— Știi, poate că atitudinea asta funcționează în armată, dar s-ar putea să dorești să o reanalizezi când vrei să o aplici unui client care plătește.

— Sunt doar două modalități de a face lucrurile, domnișoară Stenson. În felul Marinei și în celălalt fel.

— Eu aleg varianta numărul doi, felul celălalt, spuse ea. Oricum, ținând cont de faptul că vei fi oaspetele meu în seara asta, voi fi politicoasă și-ți voi răspunde. Mă duc să fac cumpărături la Piața Dunsley.

— Cumpărături?

— Pentru mâncare și niște chestii pe care să vi le servesc ție și fratelui tău.

— Aha. Cumpărături.

Ea îi zâmbi poate puțin prea dulce.

— Vrei să-mi vezi lista?

— Figurează pe ea gelatină cu gust de lămâie și fasole roșie?

— Nu.

— Atunci nu trebuie să-mi fac griji.

— Întotdeauna poți să-ți faci griji, domnule Danner. Irene apăsă pe accelerație. El își luă mâna de pe mașină cu o secundă înainte ca aceasta să țâșnească pe alee.

Urmă o clipă de tăcere.

— Uau, spuse Jason. Știi, poți să-ți pierzi ușor o mână în felul ăsta.

Irene era la sectorul de legume al pieței, uitându-se la oferta limitată de castraveți, salată și roșii, încercând să facă abstracție de privirile curioase ale celorlalți cumpărători. Nu se afla pentru prima dată în prim planul atenției lor, dar de data asta era adultă, nu o adolescentă îndurerată.

Ba mai mult, după ce vreme de cinci ani participase la ședințele de consiliu din Glaston Cove, alegând rețete și făcând profilurile antreprenorilor locali, începuse să se simtă ca un adevărat jurnalist de investigații.

Își aminti conversația pe care o avusese cu Adeline cu puțin timp înainte.

— La naiba, Irene, nu mi-ai dat nimic folositor în afară de aluzia asta vagă despre continuarea investigațiilor, care, trebuie să-ți spun, nu pare să aibă loc.

— Ce vrei să spui? Investighez.

— Dar dacă poliția locală nu face nimic...

— E vorba de mai mult decât se vede cu ochiul liber, Addy, simt asta.

— Știi. Adeline expiră puternic la celălalt capăt al firului. Și acestui bătrân reporter i se pare la fel. Sunt prea multe coincidențe. Promite-mi că vei avea grijă. Din considerabila mea experiență, politica, sexul și oamenii morți nu sunt cea mai fericită combinație.

— Voi avea grijă.

— Apropo, Gail și Jenny mi-au spus că au adunat pantaloni și bluze pentru o săptămână. Dimineață ar trebui să le ai deja. Mi-au spus să-ți transmit că au pus haine negre, astfel încât să nu ai probleme cu asortatul.

— Spune-le că le mulțumesc.

Zgomotul făcut de un cărucior în apropierea ei o scoase din reverie.

— Ei, nu-mi vine să cred. Irene Stenson s-a întors în oraș?

Cea care vorbise avea o voce hârșăită și iritantă care reușește să fie mereu mai puternică decât zgomotul de fond. Irene o recunoscuse imediat, deși trecuseră șaptesprezece ani de când nu o mai auzise pe Betty Johnson și vocea ei care-ți zgâria timpanele. O amintire îi făcu inima să bată mai puternic.

Era cu mătușa Helen în vestibulul capelei mortuare Drakenham și se uita la mulțimea din parcare. Ploaia deasă nu stăvilise curiozitatea locuitorilor din Dunsley.

— Vulturi, murmură ea.

— Toată lumea din oraș îi cunoștea pe părinții tăi și te cunosc pe tine, spuse Helen, luând-o de mână. Era de așteptat să vină cu toții.

Ben Drakenham, directorul capelei, nu fusese mulțumit că Helen alesese ca Hugh și Elizabeth Stenson să fie incinerati. Irene știa că asta era din cauza faptului că incinerarea costa mai puțin decât ceea ce sperase el să vândă.

În realitate, mătușa ei făcuse această alegere pentru alte motive decât cele financiare.

— Pietrele de mormânt din cimitir vor fi ca de plumb, Irene, și te vor purta mereu în acest loc. Părinții tăi nu și-ar fi dorit asta. Ar fi vrut să te simți liberă și să-ți trăiești viața.

Acceptase decizia mătușii ei, dar se întrebase dacă Helen făcuse cea mai bună alegere. Pietrele de mormânt ar fi fost o aducere aminte și i-ar fi oferit o legătură tangibilă cu trecutul ce-i fusese furat.

Toate scaunele erau ocupate în acea zi rece și ploioasă. Irene era sigură că toți cei prezenți veniseră pentru a avea un subiect de bârfă, nu pentru a-i jeli părinții.

Betty Johnson se asigurase că are un scaun în față. Ea și alți câțiva intrau pe ușa din față prezentând condoleanțe și rostind platitudini fără sens.

Mașina care aștepta pe alee părea a fi la fel de departe precum Luna.

— Haide, Irene, îi spuse Helen. Vom trece prin asta împreună.

Irene inspiră profund și strânse tare mâna mătușii ei.

Coborâra scările împreună. Mulțimea se dădea la o parte în fața lor. Helen le mulțumea tuturor cu o aplecare regală a capului. Irene se uita drept în față.

Erau la câțiva pași de mașină când auzi vocea lui Betty Johnson ridicându-se peste zgomotul de fond al mulțimii.

— Biata Irene. Dumnezeu s-o aibă în grijă. Niciodată nu va mai fi normală, nu după ce s-a întâmplat...

Irene alese cu atenție o salată și apoi se întoarse cu fața spre femeia cu fața colțuroasă și cu o coamă de păr bogată.

— Bună ziua, doamnă Johnson, spuse ea politicos.

Betty îi zâmbi de complezență.

— Abia te-am recunoscut. Arăți atât de diferit.

— Adică, normal, vreți să spuneți?

Betty se albi la față.

— Ce?

— Nu contează. Irene puse salata în cărucior și apucă strâns mânerul acestuia. Vă rog să mă scuzați, dar am o mulțime de lucruri de făcut.

Betty își reveni.

— Probabil că a fost un șoc îngrozitor să o găsești pe biata Pamela Webb așa.

Cu privirea periferică, Irene îi văzu pe ceilalți cumpărători oprindu-se la mică distanță. O femeie se prefăcea că alege morcovi. O alta tot alegea dintr-o grămadă de cartofi de parcă îl căuta pe cel care valora greutatea lui în aur. Amândouă însă aveau capul înălțat pentru a prinde ce se discută.

— Da, a fost un șoc, spuse Irene, ocolind-o pe Betty Johnson cu căruciorul.

— Am auzit că simpaticul Luke Danner era cu tine când ai descoperit cadavrul, spuse Betty, întorcând căruciorul și urmând-o. Stai la motel, nu?

— Da, acolo stau. Irene întoarce la capătul rândului și intră într-un raion cu bere și vin.

Alese un vin la un preț convenabil și apoi ezită. Luke părea genul de bărbat care prefera berea.

— Cineva a observat că păraai supărată de dimineață după ce ai discutat cu comandantul McPherson și cu senatorul Webb, strigă Betty în urma ei.

Irene luă un carton de bere și își continuă drumul. Auzi cum căruciorul lui Betty ia viteză în urma ei.

— Pamela Webb era o femeie cu mari probleme, spuse Betty. Întotdeauna a fost mai sălbatică. Îmi aduc aminte când tatăl tău a găsit-o luând droguri, împreună cu alți copii, pe o barcă în portul vechi. A trebuit să mușamalizeze totul, desigur, fiindcă era fiica lui Ryland Webb, deși toată lumea din oraș știa ce se întâmplase.

Destul! Irene se opri brusc, lăsă mânerul căruciorului din mână și se dădu într-o parte.

Betty Johnson o urmărea atât de repede și la așa mică distanță, încât nu reuși să se oprească la timp. Căruciorul ei intră în al lui Irene făcând un zgomot asurzitor. Betty se clătină în urma impactului.

Irene zâmbi politicos.

— Memoria vă joacă feste, doamnă Johnson. Tatăl meu nu i-a făcut nici un fel de favoruri lui Ryland Webb.

Betty țățâi.

— Haide, dragă, toată lumea știa ce făcea Pamela acolo.

— La fel cum toată lumea știa că soțul dumneavoastră era beat mort când a intrat cu camioneta în vitrina magazinului Tarrant's Hardware.

Betty se holbă la ea paralizată. Apoi chipul îi exprimă revoltă.

— Ed nu era beat. A fost un accident.

— Ați putea spune că tata a închis ochii și la acel incident pentru că nu l-a arestat pe Ed, nu? Dar știa că soțul

dumneavoastră tocmai fusese concediat. Dacă îl aresta pentru un accident produs sub influența băuturilor alcoolice i-ar fi diminuat șansele de a-și găsi o slujbă.

— Îți spun că a fost un accident. Tatăl tău a înțeles asta.

— Un accident. Irene se uită împrejur și zări o figură care i se părea vag familiară. Ca atunci când Jeff Wilkins și doi dintre prietenii lui au furat din greșală camionul nou al lui Harry Benson și au ieșit la plimbare pe Bell Road.

Annie Wilkins se albi la față.

— Cum îndrăznești să aduci vorba despre incidentul acela vechi? A fost doar o glumă de copii.

— A fost furt auto calificat și poți să fii sigură că Benson voia să depună plângere, dar tata l-a convins să o lase mai moale. Apoi a avut o mică discuție cu fiul dumneavoastră și cu prietenii acestuia. I-a speriat bine. Și ce să vezi? Jeff și prietenii săi nu au avut cazier.

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă, susținu Annie cu tărie. Dacă vrei să știi, Jeff este avocat.

— Ca să vezi, ironia sorții. Sunt sigură că tata s-ar fi amuzat. Irene se întoarse pe călcâie căutând o nouă victimă. Să vedem cine a mai beneficiat de pe urma felului în care tata înțelegea să-și facă meseria.

Un fior străbătu mulțimea adunată la capătul rândului. Doi cumpărători întoarseră coșurile și o porniră în direcția opusă, încercând să scape.

Irene se uită spre femeia cu părul vopsit roșu, care tocmai făcea la stânga în raionul de conserve.

— Becky Turner, nu-i așa? Îmi aduc aminte de dumneavoastră. Îmi aduc aminte și când fiica dumneavoastră s-a înhăitat cu un grup de copii veniți aici în vacanță și care făceau atâtea probleme...

Becky se opri ca un animal surprins de lumina farurilor și apoi se îndreptă în viteză spre casa cea mai apropiată.

Toți cumpărătorii din apropiere erau acum în mișcare, îndreptându-se spre cea mai apropiată ieșire. Se auzeau multe

zgomote de cărucioare ce se loveau, dar nici un murmur.

Pentru o clipă, Irene se gândi că rămăsese singură în raionul de bere și vinuri. Apoi simți prezența cuiva în spatele ei.

Se întoarse încet și văzu o femeie atractivă, între două vârste, care se uita la ea amuzată.

— Bună, Irene.

— Doamna Carpenter?

— Spune-mi Tess. Nu mai ești eleva mea. Nu e nevoie să ne formalizăm.

Tess împinse căruciorul apropiindu-se de ea. Pentru prima dată de când venise în oraș, Irene simți acea căldură pe care în mod normal o asociem cu amintirile plăcute.

Tess fusese profesoară de engleză la liceul Dunsley. Ea o încurajase pe Irene să citească și îi stimulase dorința de a scrie. Părul ei de culoarea mierii era vopsit în șuvițe pentru a ascunde firele argintii. Câteva riduri la colțurile ochilor trădau trecerea anilor, dar în rest nu se schimbase.

— Se pare că ai golit magazinul, spuse Tess râzând. Felicitări. Pamela ar fi fost mândră de tine. Îi plăceau la nebunie astfel de scene, știi?

— Da, cu condiția să le provoace ea.

— Așa e. Ce mai faci, Irene? Cineva mi-a spus că ești jurnalistă?

— Lucrez la un ziar mic, pe coastă. Dar tu? Încă mai predai la liceul Dunsley?

— Da. Și Phil este proprietarul garajului unde lucra.

Irene zâmbi.

— Tata spunea mereu că Phil e un magician când vine vorba de mașini.

— Tatăl tău avea dreptate. Tess o privi îngrijorată pe Irene. Am auzit ce s-a întâmplat. Tot orașul vorbește de Pamela. Îmi par foarte rău că tu a trebuit să fii cea care a descoperit-o.

— Singurul motiv pentru care m-am întors în oraș este acela că ea voia să-mi vorbească. După șaptesprezece ani de tăcere mi-a trimis un e-mail în care-mi spunea că vrea să mă vadă. Din păcate, nu ne-am mai putut întâlni.

— Crezi că este ceva neclar legat de moartea ei?

Irene zâmbi trist.

— Bârfele circulă repede în oraș.

— Suntem în Dunsley, nu uita. Nici măcar nu avem nevoie de ziar. Știrile circulă cu viteza luminii.

O femeie cu părul prins în coadă apăru la același raion.

— Bună, Irene. Sunt Sandy Pace. Îți mai aduci aminte de mine? Înainte mă chema Sandy Warden. Stăteam în spatele tău în clasă.

— Bună, Sandy. Mă bucur să te revăd. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. M-am căsătorit cu Carl Pace, după ce am terminat liceul. Acum avem doi copii. Carl lucrează la construcțiile de pe lac. Are tot timpul de lucru.

— Îmi pare bine. Felicitări pentru copii.

— Mulțumesc. Sunt o pacoste câteodată; am impresia că fiecare bănuț pe care-l câștigă Carl îl dau pe hainele lor, dar ne descurcăm bine. Ne construim o casă nouă.

— E minunat, Sandy.

Sandy își îndreptă umerii și pe chip i se citi hotărârea.

— Ascultă, am văzut ce s-a întâmplat mai devreme, cu Betty Johnson și cu ceilalți. Voiam să-ți spun că ai avut dreptate să faci ce-ai făcut.

— Mi-e teamă că m-am cam enervat.

— Mi-a părut bine că i-ai pus la punct. Adevărul este că o mulțime dintre oamenii de aici au de ce să-i fie recunoscători tatălui tău. Nu-i așa, Tess?

— Absolut, încuviință Tess. E uimitor cât de scurtă e memoria.

— De multe ori, Hugh Stenson a procedat astfel încât nimeni să nu facă pușcărie sau să aibă cazier sau să se umple de rușine, spuse Sandy. Știa să păstreze un secret.

Irene se simți recunoscătoare.

— Mulțumesc, Sandy, spuse ea.

— Unul dintre secretele astea a avut legătură cu mine și cu mama. Tatăl meu vitreg, Rich Harrell, era un om rău, foarte rău. Se îmbăta, o bătea pe mama și apoi începea să dea în mine.

— Nu am știut asta, spuse Irene, surprinsă. Cum de nu-și dăduse seama ce se întâmplase în acea familie? se întrebă ea.

— Bineînțeles că nu aveai de unde să știi, spuse Sandy. Nu m-am plâns niciodată nimănui. Nici mama. Voia să-l părăsească pe Harrell, dar îi era teamă că o să ne omoare pe amândouă. După cum spuneam, nu a spus nimănui, dar șeriful Stenson și-a dat seama ce se întâmpla. Într-o zi, a venit la noi acasă și l-a luat pe Harrell cu mașina. Au lipsit multă vreme. Când s-au întors, mi-am dat seama că Harrell era foarte nervos. Și-a făcut bagajele și a plecat din oraș în aceeași zi. Nu l-am mai văzut de atunci.

Tess se încruntă.

— Bărbații cu comportament abuziv nu dispar după o simplă discuție cu un polițist.

— Ba da, dacă sunt speriați, spuse Sandy. Câțiva ani mai târziu, am aflat că Harrell a murit. S-a îmbătat și a intrat cu mașina într-un pom. Am sărbătorit asta împreună cu mama. Atunci mi-a spus ce s-a întâmplat când Hugh Stenson l-a luat pentru o discuție între patru ochi.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Irene.

Ochii lui Sandy străluceau de satisfacție.

— Nu știu cum, dar șeriful a aflat că Harrell jefuise mai demult un tip periculos din San Diego, unul care spăla bani pentru baronii drogurilor din America Latină. Harrell își înscenase moartea după ce îi luase tipului banii. Tatăl tău l-a avertizat că dacă mai vine vreodată în Dunsley sau dacă mi se

întâmplă ceva mie sau mamei, va avea grijă ca omul din San Diego să afle că individul care-i furase banii nu era tocmai mort.

Pe Irene o trecu un fior.

— Nu am știut povestea asta.

— Nici eu, spuse Tess.

— După cum v-am spus, Hugh Stenson ținea multe dintre micile secrete murdare ale orașului doar pentru el. Când a murit, le-a luat cu el în mormânt.

Sam luă telecomanda și închise sonorul, enervat de zgomotul produs de femeia prea pricepută și prea sigură pe ea care prezenta știrile de seară. Se lăsă pe spate în fotoliu și închise ochii. Sentimentul de vinovăție era apăsător. Se gândea dacă nu cumva se va sufoca, atât de greu îi era. Și poate că nu ar fi fost cel mai rău lucru care se putea întâmpla.

Se descurcase binișor în ultimii ani. Se străduise din răspuțeri, dar în cele din urmă reușise să îngroape sentimentul de vină și să-l astupe cu pământ. Sigur că avea niște probleme, își ratase căsnicia, dar asta nu era chiar neobișnuit. Mulți oameni reușeau s-o facă. Ca o realizare putea considera faptul că reușise să devină un polițist bunicel, după exigențele lui Hugh Stenson. Răspundea de aplicarea legii în Dunsley. Nu acceptase niciodată mită, și, oricum mita nu reprezenta o tentație într-un oraș în care veniturile variau de la cele medii la mici. Păstrase și el secretele oamenilor, așa cum îl învățase Stenson.

În ultima perioadă, încercase chiar să reînvie ceea ce se putea numi viață socială. De șase sau șapte ori, în ultima lună, pusese mâna pe telefon pentru a o suna, dar renunțase de fiecare dată. Era o femeie de treabă, frumoasă și înțelegătoare. Problema era că îl considera prieten. Nu știa cum ar fi reacționat dacă ar fi încercat să transforme prietenia lor într-o relație.

Se uită la telefonul aflat pe măsuța de lângă fotoliu. Acum chiar că nu o putea suna. Întoarcerea Irenei Stenson schimbase totul. O singură privire a acelor ochi îl făcuse să simtă din nou

sentimentul de vină pe care îl îngropase cu atâta grijă. Știa că nimic din ceea ce realizase ca șef al poliției nu putea compensa ceea ce făcuse în urmă cu șaptesprezece ani.

O melodie rock răsună puternic din căbănuța numărul șase, în clipa în care Irene îi întindea o sticlă de bere lui Jason.

— Ajunge, spuse Luke, plecând de lângă peretele de care se sprijinise și punând berea pe masă. Știam că tipii ăia vor fi o problemă de când Maxine i-a cazat azi după-amiază. Mă întorc imediat.

Deschise ușa din spate și ieși.

Irene îl urmări cum cobora scările și se îndrepta spre căbănuța vecină printre copaci.

— E un spectacol să-l vezi pe Luke în acțiune, spuse Jason zâmbind cu toți dinții de bucuria anticipată. Se duse la fereastră de unde avea o imagine mai bună asupra cabanei vecine. Acum e la ușă. Cred că muzica va mai dura cinci secunde. Unu, doi, trei...

Liniștea se lăsă brusc.

— Trei secunde, spuse Jason.

— Fratele tău are ceva special, observă Irene.

— Câțiva ani în Marină te transformă.

— Știu. Deschise frigiderul și scoase salata spălată și pregătită. Tata a fost pușcaș marin.

— Deci asta era! Jason fluieră ușor.

— Asta era ce?

— Pari a-l înțelege pe Luke mai bine decât majoritatea femeilor pe care le știu eu.

Irene îl privi uimită.

— Ce te face să crezi că-l înțeleg?

— Ceva din felul în care comunicați voi doi. El dă ordine. Tu le ignori. Pare să funcționeze foarte bine. Jason schimbă brusc subiectul: Ai nevoie de ajutor la bucătărie?

— Mă descurc, mulțumesc. Cât mai stai?

— Mă întorc mâine-dimineață la Santa Elena. Am o întâlnire cu un furnizor. Am vrut doar să văd ce mai face Luke și să mă asigur că are de gând să vină la ziua de naștere a Bătrânului.

Irene deschise ușa cuptorului.

— Cine e Bătrânul?

— Așa îi spunem tatălui nostru. Examină cu mare interes cratița pe care o scosese ea din cuptor. E pâine de porumb?

— Da. Îți place?

— Da, dar Luke o adoră. De fapt, îi place orice este gătit în casă. Cred că s-a săturat de mâncarea de la Marină.

— Adică mâncare din aceea instant?

— Da. Jason inspiră cu plăcere mirosul pâinii. Luke nu a mâncat prea multă mâncare gătită în casă de când a plecat la colegiu, adică cu mulți, mulți ani în urmă. A fost și căsătorit la un moment dat, dar soției lui nu-i plăcea să gătească. Era specializată în mâncare comandată acasă.

— Luke a fost căsătorit? se auzi ea întrebând în cel mai natural mod cu putință. Ca un reporter care-și face datoria adunând informații.

— Nu-ți face griji, a ieșit de mult din peisaj. Au trecut vreo cinci sau șase ani de când s-au despărțit. O chestie pasageră. A durat cam cinci minute.

— Înțeleg.

— Bine, de fapt, a durat ceva mai mult. Au fost câteva luni împreună înainte ca Luke să fie trimis peste hotare. Când s-a întors, soția lui înțelesese deja că Luke nu era doar o uniformă care arăta bine. A ajuns la concluzia că nu-și dorea să fie soție de ofițer.

— Luke nu s-a mai recăsătorit?

Irene își dădu seama imediat că pășise pe un teritoriu interzis. Expresia ușor amuzată, deschisă, a lui Jason dispăru în spatele unei bariere de protecție.

— A fost logodit o vreme, în urmă cu șase luni, dar... Jason se opri brusc, de parcă ar fi spus mai mult decât avea de gând.

A fost o problemă. Lucrurile nu au mers.

Irene se simți îmboldită de curiozitatea ei obișnuită. E ceva misterios aici, decise ea. Ce spusese Luke despre „secretele de familie”? Un lucru e sigur, fiecare familie le are.

Puse puțină sare pe cele trei fileuri de somon pe care le cumpărase de la magazin. Alesese peștele de la raionul de produse congelate, după ce-și amintise de sfatul mamei sale în legătură cu cumpărarea peștelui proaspăt de la magazinul Dunsley: Nu cumpăra niciodată pește proaspăt. Nu ai cum să-ți dai seama cât e de proaspăt.

— Și unde se va ține marea petrecere aniversară? întrebă ea încercând să revigoreze conversația.

— La Santa Elena. Jason era ușurat că schimbase subiectul. Acolo se află și afacerea familiei.

— Cu ce vă ocupați?

Jason ridică din sprâncene.

— Luke nu ți-a spus prea multe despre el, nu-i așa?

— Nu, nu prea multe. Scoase o sticlă de vin și-o puse pe dulap. Am fost destul de ocupați. Nu am avut prea mult timp pentru conversație.

— Da, presupun că așa e. Jason se uită la sticla de vin pe care o desfăcea. Deși nu vrea să vorbească despre afacerile familiei, pentru că Bătrânul și partenerul lui insistă să se întoarcă. Ai auzit vreodată de podgoriile Elena Creek?

— Da, sigur. Oricine locuiește într-o zonă viticolă a auzit de podgoriile Elena Creek. Un vin de clasă. A câștigat multe premii.

— Așa ne place să credem, spuse Jason.

Irene se uită necăjită la eticheta sticlei.

— Nu-ți face griji în legătură cu vinul.

— Familia ta este proprietara podgoriilor Elena Creek?

— Tata și partenerul său, Gordon Foote, le-au înființat în urmă cu vreo patruzeci de ani. Bătrânul se ocupa de partea

financiară, iar Gordon de producție. Au avut un vis și au reușit să și-l împlinească. Acum vor să transfere acest vis generațiilor următoare.

— Și ce părere are generația viitoare despre asta?

— Eu și fratele meu Hackett ne ocupăm deja. La fel și Katy, fiica lui Gordon. De fapt, cred că pe noi trei nu ne poți ține departe de afacerile cu vin. Le avem în sânge.

— Dar nu și Luke?

— Așa spune el, dar familia e convinsă că Luke nu știe ce vrea. Vezi tu, Luke și-a schimbat mereu preocupările. De exemplu, colegiul.

— A renunțat?

— Se descurca excelent. Și-a luat prima diplomă și a fost acceptat în etapa următoare. Cu toții ne gândeam că va intra în lumea academică.

— Ce a studiat?

— N-o să-ți vină să crezi, chicoti Jason. Filosofie antică.

Irene amuți, apoi începu să râdă.

— Glumești. E o nebunie.

— Nu te lăsa prostită de comportamentul de fost militar. Luke este foarte bun în domeniul pe care l-a studiat. După cum îți spuneam, părea că merge în cea mai bună direcție, ca, brusc, să ne spună că s-a înrolat. A fost un adevărat șoc. A fost trimis la un curs de noi strategii militare. A reușit să-și susțină lucrarea de doctorat în armată, dar apoi a fost mutat în mai multe locuri. În ultimii ani, pușcașii marini au fost destul de ocupați.

— Da, știu, spuse ea, simțind că-i trec fiori pe șira spinării.

— În urmă cu șase luni, a renunțat. Bătrânul și Gordon l-au convins să vină să lucreze la vie.

— Să înțeleg că nu a fost o mutare înțeleaptă?

— A fost un dezastru anunțat. După cum îți spuneam, s-a și logodit cam în aceeași perioadă, dar nici asta n-a mers. Acum

este aici, în Dunsley, unde se ocupă de o cabană de pescuit.

— Lasă-mă să ghicesc. Familia este foarte îngrijorată.

— În anumite zone este o panică totală, admise Jason. Personal cred că Luke este unul dintre acei oameni care au nevoie de ceva timp până să-și dea seama ce vor să facă în viață. Ceilalți se tem că este pe o pantă descendentă.

Irene se gândi la această posibilitate și apoi dădu din cap.

— Nu cred că e așa. Dimpotrivă, așa spune. Poate că Luke a luat-o pe un alt drum, dar știe încotro se îndreaptă.

— Așa cred și eu, spuse Jason nu prea convins. Totuși nu poți să acuzi familia doar pentru că își face griji. Probabil că Luke nu ți-a spus asta, dar a trecut prin chestii grele în armată, în timpul misiunilor, mai ale în ultimii ani.

Se gândi la ce lăsa Luke din când în când să se întrezărească din spatele măștii de fier.

— Asta am presupus și eu.

— Era foarte bun la ceea ce făcea. Undeva, într-un sertar, are câteva medalii importante. Dar nu dă doi bani pe ele.

— Știu, spuse ea blând.

Încordarea, ce se citea pe fața lui Jason, pierdu din intensitate.

— Bănuiam că ți-ai dat deja seama. După cum îți spuneam, voi doi comunicați destul de bine, ceea ce e ciudat; Luke nu este ceea ce se cheamă un mare interlocutor. Se opri și aruncă o privire pe fereastră. În afară de cazurile când dă vreun ordin. Este foarte bun la dat ordine.

Ușa se deschise brusc și Luke intră în bucătărie. Se opri și se uită mai întâi la Jason și apoi la Irene.

— Ce-i? întrebă el.

Irene zâmbi cu nevinovăție.

— Tocmai am aflat că sunt pe punctul de a servi un vin alb mediocru unor oameni care au crescut într-o extrem de cunoscută familie de viticultori din California.

— I-am spus să nu-și facă probleme, îl asigură Jason, mai ales că a pregătit pâine de porumb.

— Mamă, exclamă Luke, de parcă ar fi fost vorba de o minune. Pâine de porumb.

— Îți lasă gura apă, spuse Jason. Încearcă să nu faci de râs membrii familiei care sunt prezenți aici.

— Ce le-ai spus băieților care ascultau rock? întrebă Irene destupând sticla.

— Nu am făcut decât să le reamintesc de respectarea liniștii celorlalți oaspeți.

Irene se aplecă să vadă somonul.

— E tot ce ai făcut pentru a-i convinge?

— Le-am mai spus și că din întâmplare eu sunt unul dintre vecinii lor și am fost foarte clar când le-am explicat că dacă nu dau muzica mai încet îi voi arunca în lac, unul câte unul.

Jason zâmbi.

— După cum îți spuneam, Luke transmite foarte bine ordine.

— E departe de mine gândul de a da sfaturi patronului motelului, spuse Irene, dar dacă speri să-ți revină clienții, ar fi bine să ai o atitudine mai diplomatică în relațiile cu ei.

— Luke a fost în Marină, nu în Ministerul de Externe, spuse Jason. E cu totul altă cultură.

— Așa am auzit și eu, spuse Irene, scoțând somonul din cuptor.

Luke se trezi în întuneric. Zgomotul făcut de un elicopter se pierdea în noapte, odată cu alte secvențe ale visului. Se așeză pe marginea patului. Din cauza transpirației, tricoul i se lipise pe piept și de spate. Era în stare de alertă. Toate simțurile îi erau pregătite de luptă.

Cunoștea această senzație foarte bine. Mai știa și că singurul antidot era mișcarea, ca să consume din adrenalină și încercarea de a se concentra asupra ceva pentru a alunga visul.

De data aceasta avusese unul dintre coșmarurile cele mai urâte. Era din nou pe aleile înguste ale unui oraș deja vechi când Statele Unite reprezentau doar o idee în mințile Părinților Fondatori. Acolo, în umbră, el și oamenii lui jucau un joc tridimensional de-a războiul, unul în care inamicul putea fi oriunde: deasupra, în spate, în față sau chiar în labirintul de tuneluri de dedesubt. Nu exista nici o zonă sigură, nici un loc unde să te poți relaxa o oră, două, unde nu puteai să le acorzi simțurilor o pauză cât de mică. Singura modalitate de supraviețuire era să fii în permanență atent și gata de luptă.

Nu te lăsa dominat. Gândește-te la altceva. Știi cum trebuie să procedezi. Uplete-ți mintea cu alte gânduri.

Apăsă butonul de pe ceas pentru a vedea cât indică. În lumina verde văzu că era unu fără zece minute.

Se dădu jos din pat, dar nu aprinse veioza. Nu voia să-l trezească pe Jason, care dormea profund pe canapea. Se duse la fereastră și trase draperia.

Lumina rece a lunii făcea lacul să strălucească. Nu se vedea lumină în căbănuța pe care Maxine le-o închiriasse rockerilor, în schimb, toate ferestrele de la cea a Irenei erau luminate.

Știa exact ce ar fi vrut să facă pentru a elimina din energia în exces care îi cuprinsese corpul, dar era împotriva regulilor hoteliere ca proprietarul să sară pe clienții de sex feminin.

Ce profesie tâmpită. Se duse la masa din celălalt capăt al camerei și porni laptopul. Poate că lucrând la proiect nu se va mai gândi la visul pe care-l avusese. Acesta fusese și scopul pentru care inițiasse proiectul. În termeni simpli, strategia consta în înlocuirea unei obsesii cu o alta. În teorie suna bine și de multe ori chiar funcționase.

Ecranul se aprinse și lumina în așteptare. Deschise fișierul și se uită pe text până ajunse la capitolul la care lucrase toată săptămâna.

Zgomotul motorului unei mașini care mergea cu viteză mică îi întrerupse gândurile. Se opri la jumătatea propoziției și ascultă atent. Dacă tipii din căbănuța numărul șase plecau în

oraș ca să se distreze aveau să fie foarte dezamăgiți. Harry's Hang-Out era închis la ora aceea.

Așteptă, dar nu apăru lumina farurilor. Oricine era cel de la volan, se îndrepta spre drumul principal fără să le aprindă.

— La dracu'. Se ridică în picioare și își luă jeanșii de pe spătarul scaunului. Iar pleacă!

Își trase pantalonii pe el, smulse o cămașă de pe umeraș, își încălță pantofii sport și ieși din dormitor în viteză.

Jason se mișcă când trecu pe lângă el.

— Unde mergi la ora asta?

— Ies.

— Bine. Capul îi căzu înapoi pe pernă. Am știut când am văzut pâinea de porumb că pui ceva la cale.

Nu-i plăcea deloc ideea de a se întoarce în casă la ora aceea.

Se opri în întunericul ce împresura treptele care duceau spre magazia de unelte și scoase cheia din buzunarul pardesiului. Avea o lanternă la ea, dar nu îndrăznea să o aprindă înainte de a intra. Își mai luase o măsură de prevedere: își lăsase mașina parcată undeva pe drum, unde nu putea fi zărită.

În seara aceea nu voia să riște să fie observată în preajma casei de vară a familiei Webb. Ceea ce intenționa să facă probabil că se încadra, din punct de vedere juridic, la categoria intrare prin efracție. Și așa Sam McPherson nu era foarte mulțumit de ea. Nu voia să-i ofere vreun motiv de a o da afară din oraș.

O briză slabă adia printre copaci. Interiorul casei era cufundat în întuneric. Spre deosebire de seara trecută, în fața casei nu ardea nici un bec.

Deschise ușa, puse cheia înapoi în buzunar și, ținându-și respirația, intră în magazia de unelte. Închise ușa repede, scoase lanterna-stilou din buzunar și o aprinse.

Când lumina străpunse întunericul, începu să respire din nou.

Se deplasă cu atenție prin hol și se duse spre scările care legau camera de zi de etajul superior. Avu nevoie de câteva

clipe pentru a-și da seama că cineva trăsesese draperiile, după ce trupul Pamelei fusese ridicat. Probabil că Sam o făcuse pentru a-i alunga pe curioși. Din fericire, nu trebuia să-și facă griji în legătură cu trecătorii ce ar fi putut să observe raza emisă de lanterna ei.

Fu cuprinsă de o bucurie ciudată când își dădu seama că totul părea cât se poate de normal în seara aceea. În mod obișnuit ar fi trebuit să fie vreun semn că cineva murise de curând acolo, dar moartea Pamelei nu implicase sânge sau violență, ci doar alcool și pastile.

Alcool și pastile. Una dintre modalitățile clasice de sinucidere. Dacă ea greșea și ceilalți aveau dreptate? Dacă Pamela murise într-adevăr de o supradoză, accidentală sau nu?

Ei bine, n-au decât să creadă că sunt adepta teoriei conspirației.

Nu rămase prea mult timp jos. Dacă Pamela ascunsese ceva înainte de a muri, atunci acel lucru trebuia să se găsească în dormitor.

În vara aceea în care ea și Pamela fuseseră mai apropiate, ajunsese să cunoască dormitorul prietenei sale aproape la fel de bine ca pe al ei. Petrecuse ore întregi în dormitorul de sus, ascultând muzică, vorbind despre băieți sau citind articole nesfârșite despre modă și despre vedete.

Urcă scările și se îndreptă spre dormitorul pe care Pamela îl folosisese când era adolescentă. Ușa era întredeschisă.

Asta nu s-ar fi întâmplat în urmă cu șaptesprezece ani. Pamela ținea tot timpul ușa închisă și pe bună dreptate. Avea o mulțime de lucruri pe care voia să le țină ascunse de tatăl ei și de menajera lor, de la pilule anticoncepționale, prezervative și până la pachete misterioase, despre care spunea că sunt cu droguri cumpărate de la traficanții care frecventau școala.

Un fior provocat de anticiparea a ceea ce avea să urmeze o cuprinse pe Irene când intră în cameră. Amintirea locului secret al Pamelei o adusesese acolo în seara aceasta. Probabilitatea de a descoperi ceva ce putea fi folosit pe post de

explicație sau care o putea ajuta să înțeleagă ce se petrecuse, era destul de mică, dar reprezenta o încercare.

Draperiile și obloanele fuseseră trase și aici. Ușurată că nu trebuia să fie prea precaută cu lanterna, aruncă o privire de ansamblu locului.

Șocul îi alungă senzația de anticipare pe care o avusese mai înainte.

Nimic nu se schimbase.

Cercetă calmă toată camera. E adevărat că nici parterul nu fusese redecorat, dar cel puțin fusese de la început aranjat ca un spațiu pentru adulți. Chiar și în urmă cu șaptesprezece ani, dormitorul roz cu alb al Pamelei i se păruse mult prea dulceag, prea inocent pentru a se potrivi cu lumea sofisticată a prietenei sale. Patul cu baldachin și pernele din satin arătau de-a dreptul ciudat.

Era greu de acceptat că odaia nu fusese niciodată redecorată. Cu siguranță că Pamela avusese nevoie de ea pentru a-i adăposti pe invitații cu care venea aici.

Biata Pamela. Oare fusese chiar atât de atașată de amintirile din copilărie încât nu putuse să schimbe decorul? Nu părea stilul Pamelei. Întotdeauna își asumase riscuri și fusese entuziasmată de lucrurile interzise. În plus, îi plăcea moda la nebunie.

Dar Pamela își pierduse mama la cinci ani, își reaminti Irene. Poate că ceva din ea încercase să se agațe de acele amintiri, care aveau legătură cu această cameră.

Erau atâtea lucruri legate de Pamela pe care nu le înțelesese niciodată. Nu știa nici măcar de ce Pamela o alesese pe ea să-i fie prietenă, atunci, cu mult timp în urmă. La vremea respectivă, nu-și pusese întrebări în legătură cu norocul care-i căzuse pe cap. Îi era suficient să stea în lumina strălucitoare a periculoasei vieți a Pamelei; îi era suficient să pretindă și ea că era o fată rea. Și totuși, se întrebese mereu ce văzuse Pamela la ea.

Traversă camera spre patul desprins din povești cu zâne, alege o pernă și o pune pe noptieră. Așeză lanterna pe pernă,

astfel încât raza ei să bată pe întrerupătorul de pe perete.

Băgă mâna în buzunar și scoase o șurubelniță pe care o adusese cu ea și începu să defileteze cu atenție unul dintre șuruburi.

În timp ce făcea asta, îi trecu prin cap ceea ce-i spusese Pamela în noaptea când îi arătase ascunzătoarea ei.

„Este o chestie de băieți să ascundă ceva într-un astfel de loc. Nimeni nu s-ar gândi că și o fată ar putea face asta.”

Cu siguranță nu o fată care locuia într-o cameră de prințesă, roz cu alb, zâmbi Irene în sinea ei, scoțând al doilea șurub. O clipă mai târziu capacul întrerupătorului se desprinse.

Emoționată, luă lanterna și o îndreptă spre gaura din perete.

Lumina se reflectă în ceva strălucitor. Irenei Stenson i se puse un nod în gât când își dădu seama că era vorba de o cheie.

Scoase cu grijă cheia din ascunzătoare. O ridică în lumină pentru a o vedea mai bine și fu dezamăgită când își dădu seama că era o cheie obișnuită.

De ce a hotărât Pamela să țină o cheie de rezervă în ascunzătoarea ei secretă?

Puse cheia într-un buzunar și luă capacul întrerupătorului.

Tocmai înșuruba cel de-al doilea șurub când auzi ușa de la parter deschizându-se.

Sângele îi îngheță în vene.

Nu mai era singură în casă.

Zgomotul aproape imperceptibil al șurubelniței care căzuse pe covorul gros îi întrerupse transa.

Reuși să expire.

În întunericul de dedesubt podeaua scârțâi. Cineva se deplasa prin casă. Intrusul nu aprinsese nici o lumină.

Un hoț, se gândi ea. Era explicația cea mai logică. Vreun infractor local care venise să vadă ce se putea fura din casa unei femei ce tocmai murise.

Auzi pași la intrare. Oricine ar fi fost cel ce intrase, nu-i păsa că face zgomot. Se rugă ca asta să însemne că nu-și dăduse seama că mai e cineva în casă. Dacă venise după bani și obiecte de valoare, iară îndoială că va urca și la etaj, mai devreme sau mai târziu.

Trebuia să iasă din casă înainte să fie descoperită. Oamenii care dădeau nas în nas cu hoții sfârșeau prost. Câteodată, se întreba dacă nu cumva asta se întâmplase cu părinții ei.

Trecu peste panica care amenința să o sufocă și încercă să se concentreze. Singura modalitate de a ieși din casă era să coboare pe scări, dar acestea se terminau în hol și puteau fi văzute atât din living, cât și din camera unde se servea masa. Cel de jos ar vedea-o cu siguranță dacă ar încerca să se strecoare.

Își dădu seama că lanterna era încă aprinsă. O stinse și se strădui să-și alunge valul inevitabil de frică care o cuprindea pe întuneric.

În genunchi, își căută șurubelnița. Când prinse mânerul de plastic simți un val de adrenalină care-i străbătu tot corpul. Șurubelnița nu reprezenta mare lucru, dar era totuși o armă.

Nu te gândești la asta. Nu ești în fața unei lupte corp la corp. Ai să faci cea mai inteligentă chestie cu putință și ai să te ascunzi până când cel de jos va termina ceea ce are de făcut.

Avea un mare avantaj. Știa planul casei. Dormitorul Pamelei era o capcană. Nu avea unde să se ascundă.

Etajul era mochetat și cel de jos făcea destul de mult zgomot. Dacă avea grijă, se putea deplasa fără a-l alerta pe intrus.

Se descălță, luă în mână pantofii, se îndreptă în vârful picioarelor spre ușa dormitorului și ieși.

Acoperită de zgomotul pașilor de jos, trecu pe lângă un dormitor pentru oaspeți și o baie.

Când ajunse în capul scărilor, se opri, se lipi cu spatele de perete și aruncă o privire după colț.

Raza lanternei bătea pe capătul de jos al scărilor, dar nu vedea persoana care ținea lanterna. Frica o paraliză.

Când auzi zgomotul de pași pe pardoseala din bucătărie intră în dormitorul principal.

În această cameră draperiile erau trase. Lumina lunii făcea întunericul mai puțin dens. Vedea marginea balustradei de la terasa ce da spre lac.

Terasa, locul unde voia să ajungă, era acoperișul camerei unde se lua micul dejun, la primul etaj. Nu erau scări de acolo până la sol, dar dacă reușea să iasă acolo fără a-l alerta pe intrus, se putea ascunde în umbră până când acesta pleca.

Se deplasă în liniște pe covor, încercând să-și coordoneze pașii cu cei pe care îi auzea jos.

Când ajunse la ușa glisantă, o deschise ușor și apoi se opri.

Din apropierea bucătăriei se auzea un zgomot metalic. Era ocazia pe care o aștepta. Deschise ușor ușa, ieși pe terasă și o închise la fel de încet. Apoi se îndreptă spre umbra oferită de dulapul în care se păstra mobilierul de terasă pe perioada iernii.

O clipă mai târziu, văzu lumină în dormitorul din care tocmai ieșise. Intrusul ajunsese deja la etaj.

Raza dispăru aproape instantaneu. Persoana ieșise din dormitor și se îndreptă spre camera Pamelei.

Nu simți prezența unei alte persoane pe terasă, până când gura nu-i fu astupată de o mână. Degete puternice îi strânseseră încheietura mâinii în care ținea șurubelnița, dezarmând-o.

— Eu sunt, îi spuse Luke la ureche. Nu te speria.

Luke o prinse de mijloc și apucă mânerul ușii. Lui Irene îi trecu prin cap că el voia să intre în casă și să-l înfrunte pe intrus. Gândul acesta o sperie.

Îl apucă de braț cu ambele mâini.

Luke se opri. În lumina lunii îl văzu întorcând capul spre ea, curios să vadă de ce-l oprise.

— Ești nebun? reuși ea să spună strângându-l mai tare. Stai aici.

Aproape își lipi gura de urechea ei.

— Rămâi aici, îi porunci el.

Nu, ar fi vrut să strige, dar oamenii precum Luke nu răspundeau bine la abordări emotive.

— Armă, murmură ea. Poate că are una cel dinăuntru.

Luke o bătu pe umăr, într-o manieră care se voia liniștitoare.

Când refuză să-i dea drumul la braț, Luke păru să se enerveze. Îi desprinse degetele și deschise ușa încet.

Mirosul puternic de kerosen le invadează nările.

Crezu că-l aude pe Luke spunând ceva de genul „rahat”, dar nu era sigură pentru că se mișca prea repede.

Închise ușa, o luă de mână și o trase spre balustrada terasei.

Irene intui ce avea de gând. Încercă să abordeze o atitudine filosofică în legătură cu planul lui. Câteva oase rupte erau o chestie neplăcută, dar mai bună decât orice altă alternativă.

— E în regulă, pe acolo am venit eu, murmură Luke. Ține-te de mâinile mele. Treci pe partea cealaltă. Te voi lăsa în jos cât de mult pot. Jos nu e decât iarbă și ceva tufișuri. Îți garantez că vei ateriza pe moale.

— Ah, bineînțeles. Își aduse aminte cum își încercase curajul urcând pe platforma cea mai înaltă a trambulinei bazinului de înot. Se uitase o singură dată la distanța care era de parcurs până la apă și apoi sărise fără să ezite. Și tu?

— Te voi urma, crede-mă. Ticălosul ăla a turnat o grămadă de combustibil în toată casa. Când îi va da foc, locul ăsta va sări în aer, ca și cum ar fi fost lovit de bombe. Mișcă, femeie.

Când o prinse de încheieturi, lui Irene îi reveni curajul. Mâinile lui o strânseseră ca niște clești. Știa că nu o va lăsa să cadă.

Trecu de partea cealaltă a balustradei și se trezi atârând deasupra pământului. Luke îi dădu drumul. Căzu ușor pe peluză, se împiedică și ateriză pe fund.

Nu a fost chiar așa de rău, se gândi ea, ridicându-se în picioare și scuturându-și palmele.

Când privi în sus, îl văzu pe Luke trecând peste balustradă. Rămase agățat o secundă, apoi își dădu drumul și ateriză cu o mișcare agilă.

Luke o luă de mână.

— Să mergem, zise el și dispărură printre copaci.

Zgomotul înfundat al unui tren de marfă sparse liniștea nopții. Dar nicăieri pe lângă Dunsley nu treceau trenuri.

Nu avu nevoie să vadă perdeaua de flăcări din spate sau să simtă căldura pentru a-și da seama ce se întâmplase. Izbucnise incendiul.

Luke o făcu să se oprească.

— Stai aici, spuse el. Ai telefonul la tine?

— Da, dar...

— Sună la 911, zise el și îi întoarse spatele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? strigă ea după el.

— Vreau să-l văd pe ticălos. E pe jos, la fel ca noi. Probabil că a parcat undeva pe drum. Poate reușesc să-l prind din urmă.

— Luke, vreau să fie clar că nu e o idee bună.

Vorbea singură. Luke dispăruse în întuneric.

Sticla explodează. Irene privi împietrită cum flăcările înghit casa cu o viteză care-ți oprea respirația. Scoase telefonul din buzunar și formă numărul de urgențe.

Undeva în depărtare se auzi zgomotul unui motor. Luke nu-l va prinde pe incendiator. Intrusul nu plecase cu mașina. Folosise o barcă.

— Vreau să beau ceva, spuse Luke închizând ușa căbănuței cu un gest categoric și îndreptându-se spre bucătărie. Ți-a mai rămas vreo bere?

— În frigider, spuse Irene, uitându-se la el îngrijorată, neștiind în ce stare se află. Era prima propoziție pe care o spusese de când terminaseră de discutat cu Sam McPherson la locul incendiului. Conversația nu decursese prea bine, după

păreră ei. Tăcerea lui Luke din mașină nu ameliorase situația. Îmi pare rău că te-am implicat. Nu am vrut să...

— Dacă mai spui asta încă o dată, nu mai răspund pentru reacțiile mele. Deschise frigiderul, scoase o sticlă și o desfăcu. Știi, pentru prima dată în viață încep să cred că există cu adevărat o karma rea. Altfel nu se explică cum de ai ajuns tu aici, la Sunrise, pe lacul Lodge. Bău toată berea dintr-o înghițitură și apoi se uită la ea. Adică, care sunt șansele ca asta să se întâmple?

Îi trecu prin cap că el era extrem de furios. Ceea ce se întâmpla o enerva și pe ea. Se opri în mijlocul camerei și își încrucișă brațele la piept.

— Nu ți-am cerut să mă urmărești în seara asta.

— Nu, sigur că nu. Se sprijini de bufet, își încrucișă picioarele și bău dintr-o altă sticlă de bere. De fapt, ai plecat de aici străduindu-te să nu fii remarcată.

— Nu e problema ta.

— Poate că la început nu era, dar cu siguranță că e acum. Îți dai seama că McPherson se gândește la posibilitatea ca tu să fii responsabilă pentru incendiu?

Înghiții în sec.

— Da. Dar noi suntem cei care au dat alarma.

— Nu ar fi pentru prima dată când cineva pune foc, sună la pompieri și apoi rămâne în zonă pentru a contempla spectacolul.

— Ai dreptate, dar Sam ar trebui să-și dea seama că nu avem motive să o facem. Niciunul dintre noi nu are vreo poliță de asigurare pe numele lui, pentru casa familiei Webb.

— Mulți piromani nu o fac pentru a răscumpăra o poliță de asigurare. Le place spectacolul în sine. Nu e cazul acum. Vrei să vorbim despre motivație? Bine. Să începem cu mine.

— Tu nu ai nici un motiv să faci asta, spuse ea încruntându-se.

— Exact. Încuviință, ca și cum ar fi încercat să încurajeze un student care se descurca mai greu. Dar tu, pe de altă parte, ai.

Aproape se sufocă de revoltă.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Nu ar fi greu să fii considerată drept principalul suspect. Toată lumea din oraș știe că ești obsedată de ideea că Pamela a fost ucisă și că vrei să-l forțezi pe Sam McPherson să facă o anchetă mai profundă.

— Da, dar...

— Incendierea casei victimei este cu siguranță o modalitate de a-i atrage atenția și de a te asigura că se va face o anchetă, de orice fel ar fi ea.

— E un argument subțire. Foarte, foarte subțire, spuse Irene nesigură.

— Dacă așa crezi, te afli într-o fază de negare. Luke se uită la ea atent, cu o privire calculată. Indiferent de cum o întorci, eu sunt alibiul tău pentru ce s-a întâmplat în seara asta. Problema este că niciunul nu avem prea multă credibilitate în Dunsley. Eu sunt nou-venit. Nimeni nu știe nimic despre mine. Tu ești într-o situație chiar mai proastă, pentru că ai și legături, nu tocmai plăcute cu locul ăsta. McPherson ar trebui să fie un polițist mult prea prost ca să nu aibă suspiciuni în legătură cu noi.

Irene deschise brațele într-un gest larg.

— Dar a mai fost cineva în seara asta. L-am văzut amândoi. Sau am văzut-o, spuse ea după o clipă.

— Dar Sam McPherson trebuie să ne creadă pe cuvânt.

— Bine, am înțeles unde bați. Știi ceva? Vreau și eu ceva de băut. Se duse la frigider, îl deschise și luă ultima sticlă de bere. Apropo, sunt conștientă că mi-ai salvat viața în seara asta. Scoase dopul și adăugă: Mulțumesc.

— Hmm, făcu el și mai bău o gură de bere.

— E adevărat că m-ai speriat de moarte când ai apărut de nicăieri. Totuși, dacă nu ai fi fost acolo, poate că nu mi-aș fi

dat seama ce făcea intrusul, decât atunci când ar fi fost prea târziu.

— Te-ai speriat? Cum crezi că m-am simțit eu când mi-am dat seama că ai intrat în casa familiei Webb noaptea? Vrei să comparăm palpitațiile, doamnă?

E mai bine să-l ignor, se gândi ea.

— Dar tot nu mi-ai spus de ce m-ai urmărit.

— Ar trebui să fie clar. Închiriez o cabană unei femei care are proasta inspirație de a intra în belele în puterea nopții. Proprietarii de moteluri trebuie să-și ia precauții suplimentare când au de-a face cu tine.

— Chiar ești supărat, nu-i așa?

— Da, chiar sunt supărat, mormăi el. Nu ar fi trebuit să te apropii de casa aia.

— Știi, e greu să-ți fie omul recunoscător când adopți atitudinea asta de ofițer la comandă care critică atitudinea subordonatului.

Luke nu spuse nimic o vreme, apoi o întrebă:

— De ce dracu' te-ai dus acolo?

Irene se sprijini de chiuvetă și se uită cu atenție la eticheta de pe sticlă.

— Ai auzit ce i-am spus lui Sam McPherson. Mă tot întreb de ce nu a lăsat Pamela un bilet de adio? Aseară, după ce tu și Jason ați plecat, m-am tot gândit la asta. Încă mai aveam cheia de la intrare, așa că m-am dus până acolo să arunc o privire. Intrusul m-a întrerupt când cercetam etajul.

— Am auzit ce i-ai spus lui Sam McPherson și am auzit și cum mințeau de înghețau apele.

Irene simți cum se înroșește.

— Ce vrei să spui?

— Nu crezi că Pamela s-a sinucis, deci nu aveai cum să te duci acolo pentru a căuta un bilet de adio. Te-ai dus să cauți

altceva. Mai mult chiar, cred că ai și găsit ceea ce căutai, spuse el încet.

Când ai dubii, trage de timp, își zise Irene.

— Din curiozitate, ce te face să crezi asta?

— Sunt ghicitor.

— Nu am mai mult chef de jocuri și șarade în seara asta decât ai tu.

— Tu și cu mine ne-am petrecut mai mult timp împreună, în ultimele două zile, decât își petrec în ani de zile multe cupluri căsătorite. Să spunem că am învățat câte ceva despre tine. Când te-am auzit spunându-i varianta aceea lui Sam McPherson, am avut o bănuială puternică că nu erai sută la sută cinstită cu el.

— Am găsit împreună o femeie moartă, am scăpat dintr-o casă care a explodat și am avut câteva conversații neplăcute cu poliția și cu un senator. Despre asta e vorba.

— Probabil. Îmi spui ce ai găsit?

De ce nu? Spre deosebire de Sam McPherson și de Ryland Webb el o lua măcar pe jumătate în serios.

— Mai demult, Pamela avea o ascunzătoare secretă la ea în dormitor, în spatele capacului unui întrerupător. Acolo își ținea lucrurile pe care nu voia să i le vadă tatăl său sau menajera. Nu că vreunui dintre ei i-ar fi părut de secretele ei. Oricum, mi-a arătat acel loc și m-a pus să jur că nu-l voi da în vileag. M-am gândit la el în seara asta și m-am hotărât să-l cercetez.

— Capac de întrerupător? Dădu din cap. Asta explică de ce aveai șurubelnița. Mă întrebam unde o găsești și ce aveai de gând să faci cu ea.

— Când am auzit că era cineva în casă, mi-am dat seama că era singura mea armă. Sticla începuse să-i tremure în mână. O strânse mai tare. În caz că mă descoperea, înțelegeți. Nu am știut ce altceva să fac.

Luke puse sticla jos, apoi o luă pe a ei și o așeză lângă a lui. O prinse de umeri.

— Ar fi fost o armă foarte bună dacă ai fi avut nevoie de ea. Vorbea pe un ton scăzut și reconfortant.

Irene își dădu seama că încerca să o liniștească. Tentația de a se refugia în brațele lui era copleșitoare. Trebuia să se stăpânească. Ani de zile învățase să-și păstreze autocontrolul care o ajuta să se protejeze. Chiar nu avea să cedeze sub ochii acestui străin, pe care abia îl cunoștea.

— Șurubelnița nu m-ar fi ajutat prea mult împotriva infernului în care s-a transformat casa aia, spuse ea pe un ton neutru.

El îi cuprinse obrajii cu palmele.

— Ce ai găsit acolo?

Expiră profund și duse mâna la buzunar.

— Nimic important. De aceea nici nu i-am spus lui Sam McPherson.

Scoase cheia din buzunar și i-o întinse. El își luă mâinile de pe obrajii ei și apucă cheia.

— Ai vreo idee ce se poate deschide cu ea? întrebă el, examinând-o atent.

— Nu, spuse ea, dând din cap. Pare a fi o cheie obișnuită, nu?

— Da, obișnuită. O astfel de cheie poate fi de la orice. De la un garaj, un depozit, o trusă de scule. Se încruntă. Dar totuși este o cheie de calitate. Este tipul de cheie ce nu poate fi copiată, cel puțin nu într-un atelier obișnuit. Cineva a plătit bine pentru ca o yală scumpă să fie instalată undeva.

— Nu avem cum să aflăm de ce Pamela a ascuns-o acolo. Este foarte posibil să o fi ascuns acolo în urmă cu ani de zile și să fi uitat de ea. Doar dacă...

— Doar dacă ce?

— Pare a fi nouă, căci încă lucește. Nu este zgâriată de atâta utilizare. În plus, pe cutia dinăuntru era un strat subțire de praf, dar pe cheie, nu. Nu crezi că dacă ar fi stat acolo câțiva ani, s-ar fi pus ceva praf pe ea?

— Ești sigură de praful dinăuntru? Era noapte și nu aveai decât o lanternă mică.

Voia să-i spună că era foarte sigură, dar trebuia să recunoască că ce spunea el avea logică. Avusese o lumină slabă atunci când scosese capacul întrerupătorului. În plus, fusese neliniștită și agitată.

— De acord cu tine, spuse ea. Se frecă pe ceafa, încercând să mai elimine din tensiunea în care se afla. Nu pot să jur că nu era praf și pe cheie. Dacă a fost, s-a șters când am pus-o în buzunar.

— Mai spune-mi o dată de ce nu i-ai arătat-o lui Sam McPherson? Tonul lui era parcă prea neutru.

— Sam m-a lăsat în pace în seara asta, ținând cont de ce s-a întâmplat în trecut și de faptul că jumătate din oraș crede că sunt un caz ambulant de sindrom de stres posttraumatic, deși nu reușesc să pronunțe exact termenul. Se opri când văzu cât de surprins era. Ce-i?

— Sindrom de stres posttraumatic? repetă el pe același ton neutru.

— Țsta e termenul academic. Conform celor de aici, din cauza celor întâmplate cu părinții mei, nu mai sunt chiar normală.

— Hmm. Normală.

— Este un termen tehnic.

— Da. Am înțeles. Continuă.

— Adevărul e, spuse ea ieșind din bucătărie și intrând în cameră, că Sam nu m-ar fi arestat pentru că am intrat în casa Webb, dar nu știam cum ar reacționa dacă ar afla că am luat cheia din ascunzătoarea Pamelei.

— Tot nu cred un cuvânt din ce mi-ai spus.

— Asta e problema ta, nu a mea.

— La dracu'. Ai devenit o problemă foarte mare pentru mine. De ce nu i-ai spus lui McPherson despre cheie?

— Bine, bine. Ceva mă face să cred că Sam caută orice scuză ca să nu întreprindă o anchetă cu privire la moartea Pamelei. Îmi era teamă că fie va ignora cheia, fie o va face să dispară.

Spre surprinderea ei, Luke spuse cu un aer meditativ:

— Să fiu al naibii. Crezi că Sam McPherson este implicat într-o acțiune de ștergere a urmelor?

— Trebuie să iau în calcul și această posibilitate. Știu sigur că senatorul Ryland Webb nu vrea să aibă loc o anchetă. Și mai știu că mulți oameni din orașul ăsta sunt foarte dornici să îndeplinească o cerere care vine din partea unui membru al familiei Webb.

— Tot aud chestia asta. Luke luă sticla și bău ce mai rămăsese. O puse pe dulap și se uită o clipă la sticla ei. Ți s-a spus cu adevărat că ai sindrom de stres posttraumatic?

— Ți-a pus diagnosticul care mi s-a pus când mătușa m-a dus la psiholog, după moartea părinților mei. De-a lungul anilor și alți terapeuți mi-au pus același diagnostic.

— Ți-a folosit la ceva terapia?

— Puțin. Tuși. Au spus că nu voi simți nici o ameliorare dacă nu învăț să accept totul ca un adult. Și am cam refuzat să fac asta.

— Pentru că nu vrei sau nu poți să accepți varianta care ți s-a spus. Nu era o întrebare.

— Refuz să cred că tata a împușcat-o pe mama și apoi s-a sinucis. Contravine cu tot ceea ce știam despre el. Terapeuții mi-au spus că nu voi trece peste această problemă până când nu voi accepta realitatea.

— Și tu ce le-ai spus terapeuților?

— Că singurul lucru care mă va face să trec peste asta este aflarea adevărului. Oftă. Presupun că par a fi obsedată și cu grave probleme, nu?

— Sigur, dar te înțeleg. Familia mea mi-a pus același diagnostic în urmă cu șase luni.

Irene clipi de câteva ori străduindu-se să perceapă mai bine mesajul.

— Serios?

El ridică din umeri.

— Nu sunt convins că greșesc. Trebuie să recunosc că zilele astea sunt puțin diferit.

Certitudinea lui o surprinse. Nu mai discutase deschis cu nici o altă persoană căreia i se pusese același diagnostic.

— Ai câteva ritualuri? Poate câteva reguli pe care nu le încalci, chiar dacă alții cred că ești puțin ciudat din cauza asta?

— Ca de exemplu să las luminile aprinse toată noaptea?

— Da, spuse ea și-i făcu cu ochiul.

— Sigur.

— Din când în când treci ușor de la o stare la alta?

— Și asta.

— Din când în când ai coșmaruri?

— Hei, cine n-are?

— Se pare, spuse ea cu blândețe, că linia de demarcație dintre normal și mai puțin normal suferă schimbări uneori.

— Cu asta sunt de acord sută la sută. Luke parcurse mica distanță care îi separa și se opri în fața ei. Dar trebuie să-ți spun că acum, a te săruta pare a fi cel mai normal și natural lucru din lume.

Senzația nefamiliară de căldură o sperie. Deschise gura pentru a-i explica că în ce privește acest aspect al vieții ei ajunsese la concluzia că lucrurile nu erau tocmai normale, dar nu apucă să înceapă o conversație pe tema dificultăților ei de a se excita, pentru că gura lui o acoperi pe a ei și dintr-odată se simți intens și profund excitată.

Nu era doar excitată, se gândi ea, era mult mai mult decât atât. Senzația era deosebită de oricare alta trăită vreodată.

Luke murmură ceva și apoi o înlănțui cu un braț. Cu cealaltă mână îi mângâia șoldurile, lipindu-i bazinul de corpul lui. Îl

simțea, prin materialul pantalonului, mare, fierbinte, plin de dorințe.

Gura lui o presa puternic, obligându-i buzele să se desfacă. În ciuda excitației, rezistă. Intimitatea sexuală o luase pe nepregătite.

Luke își folosi limba la fel cum un bun scrimer își folosește lama, rapid, cu mișcări provocatoare și o făcu să-și înfigă unghiile în umerii lui. În loc să se simtă agresată, avea chef de ceea ce urma să se întâmple.

Foarte delicat, simțindu-se extrem de îndrăzneată, ea îi mușcă buza inferioară. Drept răspuns, degetele lui i se strecurară sub bluză. Mâinile îi erau calde și puternice pe pielea ei goală.

Se agăță de Luke, ca și cum s-ar fi agățat de viață. Căldura și energia o străbăteau din cap până-n picioare.

Respirația lui Luke se îngreună. Când ea se ridică pe vârfuri și-i prinse lobul urechii cu dinții, simți cum îl străbate un fior puternic.

Poate că nu era atât de inhibată pe cât crezuse ea și scurta listă de bărbați cu care împărțise patul s-a încheiat.

Luke o privi respirând sacadat.

— Ar fi mai bine să ies de aici cât încă mai pot umbla. Dacă mai rămân puțin nu voi mai pleca niciunde tot restul nopții.

O enervă faptul că el fusese cel care se oprise. Era jenant, încă vreo câteva minute și l-ar fi întins pe covor.

Tuși, conștientă de roșeața care-i invadase obraji.

— Ne-am cam lăsat duși de val, nu? Poate că sunt efectele adrenalinei care ne curgea prin sânge mai devreme. Am auzit că-ți poate juca feste. Ceva în legătură cu instinctele primare de supraviețuire care își fac apariția după ce scapi dintr-un mare pericol. O dorință elementară de a regăsi forța vitală.

— Ah, da, spuse el zâmbind. Citești despre chestii din astea?

Acum chiar că era jenată.

— Păi, noi nu avem ceea ce se cheamă o relație apropiată. Pentru Dumnezeu, abia ne cunoaștem.

Avea o problemă cu centrul de gravitate. Corpul i se tot apleca înainte, direct în brațele lui. Pentru a contracara impulsul se așeză pe brațul canapelei, își încrucișă picioarele și făcu un efort eroic de a părea sofisticată și calmă. A fost doar un sărut, pentru numele lui Dumnezeu. Revino-ți.

Încercă să-și țină bărbia în palmă, într-o poză pe care o considera a fi a unei persoane sigure pe ea.

— Cred că ar fi mai bine să schimbăm subiectul, nu crezi?

— Dacă asta vrei.

— E cel mai bine. Sunt sigur că amândoi ne vom simți puțin ciudat mâine-dimineață.

El se uită la ceas.

— Am o veste pentru tine, e aproape cinci dimineața și eu nu mă simt deloc ciudat.

— Trebuie să dormi. Amândoi avem nevoie de somn.

— Mă îndoiesc că voi putea dormi, spuse el fără nici o urmă de îngrijorare. Se îndreptă spre ușă. Știi, probabil că mă voi urî pentru că te întreb asta, dar prefer să evit surprizele în miez de noapte. Ce ai de gând să faci acum că reședința familiei Webb este în ruine?

Întrebarea o blocă.

— Nu sunt foarte sigură, admise ea. Cred că următorul pas va fi să aflu pe cine a angajat Pamela pentru a avea grijă de casă. Cred că nu curăța și nici nu ștergea ea praful. La urma urmei, a avut menajeră de mică. Mă îndoiesc că s-ar fi descurcat de una singură. În plus, nu-și petrecea mult timp în Dunsley. Cu siguranță că avea pe cineva care să stea cu ochii pe casă.

El încuviință, de parcă ea ar fi confirmat doar o concluzie la care ajunsese și el.

— M-am gândit eu că nu vei renunța.

— Nu pot. Nu încă.

— Știu.

Chiar înțelege, constată ea. Își puna întrebări cu privire la oportunitatea acțiunilor ei, dar o înțelegea.

— Ne vedem dimineață, spuse Luke. Deschise ușa lăsând aerul rece să intre înăuntru. Ieși pe verandă, se opri și se întoarse spre ea. Apropo, mica ta teorie, cea referitoare la cele petrecute între noi s-ar datora faptului că aveam urme de adrenalină și instinctele noastre primare au intrat în acțiune...

— Ce-i cu ea?

— Poți să o arunci la coș. Am vrut să fac sex cu tine din clipa în care ai intrat pe ușă și ai scuturat clopoțelul de argint.

Ieși și închise ușa înainte ca ea să aibă timp măcar să încerce să-și repună creierul în funcțiune.

— Ai dat foc unei case? spuse Jason pe un ton care-l făcu să scape în paharul cu suc de portocale untul pe care tocmai îl întindea pe o felie de pâine. Eu am crezut că te duci la Irene pentru o a doua porție de pâine de porumb. Sau așa ceva. Dar, de fapt, v-ați dus și ați dat foc unei case?

— Știi că nu asta am spus. Luke își puse în farfurie trei felii de pâine prăjită și se așeză la masă. Altcineva a dat foc casei. Eu și Irene eram pe terasă când s-a întâmplat asta.

— Iisuse, stai să audă familia de asta. Jason scoase untul din pahar cu o furculiță. Partea bună este că pot să le spun că ai avut o întâlnire cât timp am fost eu aici.

— Nu cred că Irene a considerat-o așa.

Dar îl sărutase de la revedere, își reaminti. Și fusese un sărut adevărat. În ciuda celor întâmplate, nu se mai simțise atât de bine dimineața, de nu mai ținea minte când. Și fusese doar un sărut. Se gândi cum s-ar fi simțit dacă l-ar fi invitat în patul ei.

— Luke? Jason flutură furculița și pocni din degete. Alo! E cineva acasă? Rămâi aici, frățioare. Răspunde la întrebare.

— Ce întrebare?

— În legătură cu incendiul. Ai vreo problemă cu legea? Dacă da, trebuie să-i anunțăm pe Bătrân și pe Gordon despre ceea ce s-a întâmplat.

— Nu are nici o legătură cu familia sau cu afacerea. Nimeni nu mă arestează. Cel puțin nu încă.

— Asta e bine, spuse Jason devenind dintr-odată serios. Spui că reședința era a senatorului Ryland Webb?

— Am sentimentul că nu va vrea să se vorbească de incendiu, la fel cum nu prea vrea să se știe de moartea fiicei sale. Nu dorește să distragă atenția donatorilor pentru campanie și a celor ce strâng fonduri pentru el.

— Dar va fi destul de dificil să țină incendiul secret, nu?

— Ceva îmi spune că data viitoare când mă voi întâlni cu Sam McPherson, acesta va avea o explicație valabilă pentru a ignora un caz de incendiere a casei unei femei care tocmai murise de o supradoză. Mai luă o îmbucătură din felia unsă cu unt și apoi se întinse spre sucul de portocale. Sigur, McPherson și Webb nici nu se gândesc la Irene. Dar, dacă cineva poate aduce incendiul în atenția publicului, atunci ea e acea persoană.

— Luke!

— Da?

— Nu mă înțelege greșit, dar poate ar trebui să ai grijă înainte de a deveni mai intim cu Irene Stenson. Fata îmi place foarte mult. E complet diferită de toate celelalte cu care ai fost, dar nu se poate nega faptul că are o contribuție majoră la creșterea nivelului tău de stres.

Luke se uită la el cu figura lui de războinic.

— La dracu' cu doctorița Van Dyke.

Jason tuși.

— Doctorița Van Dyke i-a spus tatei că, din cauza trecutului tău, n-ar trebui să fii supus unui stres prea mare în această perioadă.

— Poți să i-o tragi lui Van Dyke.

Jason făcu o grimasă.

— Aș prefera să nu. Poate că are legătură cu pantofii pe care îi poartă și cu costumul de tweed. Probabil că nu am prea

multă imaginație și nu cred că aș putea să trec peste chestia asta.

— Întoarce-te la Santa Elena și spune-le tuturor să nu-și mai facă griji pentru mine. Ne vedem la petrecere.

— Și Irene Stenson?

— Poate că e stresantă, dar măcar nu se îmbracă ca doctorița Van Dyke. Sau poate că nu ai văzut tocurile înalte și pardesiul negru?

Jason își dădu ochii peste cap.

— Oh, da, am văzut pantofii. Și pardesiul negru. Crezi că are și un bici care se asortează cu ele?

— Nu știu. Dar vreau să aflu răspunsul la această întrebare.

Luke tocmai înregistra niște proaspăt însurăței când Irene deschise ușa și intră în hol. O privire spre ea îi fu de ajuns pentru a ști cum se simțea. Un alt pulover negru, o altă pereche de pantaloni negri, cizmele negre și pardesiul. Era din nou îmbrăcată în armură, gata să se dueleze cu tot orașul Dunsley.

Ea înregistră scena fără să spună nimic și traversă camera spre masa unde era cafeaua. Cu colțul ochiului, Luke o văzu examinând cana cu cafea și gogoșile.

Ultimul lucru de care avea el nevoie în clipa aceea era să fie deranjat de clienți. Avea de lucru cu Irene Stenson.

Împinse formularele și un pix în fața bărbatului.

— Numele, adresa și numărul carnetului de conducere, Addison, spuse el. Semnătura jos. Data de plecare.

Ochii proaspetei doamne Addison îl priveau speriați. Se dădu un pas înapoi, arătând de parcă Luke ar fi sărit de după birou să-i sfâșie beregata.

Ce mai e? se întrebă el, încercând să-și păstreze calmul. Tot ceea ce-i ceruse soțului ei era să completeze formularul.

Domnul Addison înghiți în sec atât de puternic, încât i se văzu mărul lui Adam mișcându-se.

— Da, domnule, spuse el. Luă pixul și umplu repede toate rubricile.

De partea cealaltă a holului, Irene scoase din poșetă un pliculeț de ceai. Luke preferă să o ignore.

— Am terminat, domnule. Addison îi împinse înapoi formularul, ușurat.

Luke aruncă o privire pe foaia de hârtie, asigurându-se că toate rubricile erau completate.

— Ora de plecare este doisprezece zero-zero.

În partea cealaltă, Irene închise ochii, de parcă ar fi durut-o ceva.

Addison se albi.

— Doisprezece zero-zero, ce, domnule?

— Ora. La prânz.

— Bine, domnule, spuse Addison repede. Nici o problemă, vom pleca înainte de prânz.

Luke scoase o cheie de pe un lanț și i-o dădu.

— Căbănuța numărul trei. Pe ușă este o listă de reguli. Citiți-le.

Addison clipi stingher.

— Reguli?

— Regulamentul intern, spuse Luke încercând să fie răbdător. Nu tolerăm zgomotele puternice și activitățile ilegale; nimeni care nu este înregistrat oficial nu are voie să rămână peste noapte și așa mai departe.

— Da. Sigur. Nici o problemă. Suntem doar noi doi, domnule.

— Veți mai găsi un cartonaș prin care sunteți rugați să ajutați conducerea să economisească energia. Această cerere se va considera regulă. Ați înțeles?

— Da, domnule. Addison aruncă o privire rapidă spre soția sa, care era foarte agitată. Eu și Janice suntem preocupați de ecologie, nu, Janice?

— Da, șopti aceasta.

— Mă bucur să aud asta, spuse Luke. Ședere plăcută în apartamentul nupțial.

Addison clipi.

— Apartament nupțial?

Doamna Addison era cu adevărat uimită.

— Am primit apartamentul nupțial?

— Sigur, spuse Luke. De ce nu? Sunteți în luna de miere, nu? N-ați spus asta doar ca să primiți apartamentul?

— Nu, domnule, îl asigură doamna Addison. Ne-am căsătorit în dimineața asta, la tribunalul din Kirbyville.

Addison părea că nu se simte în largul lui.

— Țăă, cât trebuie să plătim în plus pentru apartament?

— Voi doi? Luke se aplecă peste birou. Nimic în plus. Dacă vă conformați regulilor, bineînțeles.

De partea cealaltă, Irene își dădu ochii peste cap.

— Da, domnule. Vă mulțumim. Addison își luă soția de mână și o trase spre ușă. Haide, Janice. Avem apartamentul nupțial.

— Abia aștept să ajungem în Kirbyville să le spunem tuturor, spuse Janice cu ochii sclipind datorită anticipării a ceea ce avea să urmeze.

Cei doi ieșiră grăbiți.

Luke privi în urma lor.

— Proaspăt căsătoriți. Nu poți să nu-i simpatizezi.

— Mie mi s-a părut că încercai să-i sperii, spuse Irene.

— De ce aș face asta? Căsnicia îi va speria destul de repede. Nu are rost să grăbesc eu procesul.

— Pun pariu că nu e multă lume care vine și a doua oară aici, nu?

— Ce am spus, zise el, desfăcând brațele exasperat.

— Nu e vorba de ce ai spus, ci de cum ai spus. Ai vorbit cu bietul băiat de parcă era un recrut. E în luna de miere, pentru numele lui Dumnezeu, și judecând după faptul că el și soția lui au rezervat o cameră aici, presupun că au un buget limitat.

— Mai lasă-mă. Nu am făcut decât să le dau o căbănuță.

— Apartamentul nupțial? Nu știam că există așa ceva aici.

— Conducerea consideră că dacă-ți petreci luna de miere într-una dintre căbănuțe, atunci aceasta devine apartament nupțial.

— Înțeleg. Pare logic.

— Și mie mi s-a părut la fel, spuse Luke.

— Totuși, ai fi putut să fii mai blând cu domnul și doamna Addison.

— Nu am făcut decât să le cer să completeze formularul.

— Luke, i-ai stresat.

Se duse să-și mai toarne o cană de cafea.

— Știi, încep să cred că asta este cea mai mare problemă în industria hotelieră.

— Care?

— Clientela. Sunt indisciplinați, neantrenați și imprevizibili. Se uită la cei doi care se urcau în vechiul Ford și se îndreptau spre căbănuță numărul trei. Da, trebuie să recunosc că, dacă nu ar exista clienții, ar fi o profesie plăcută.

— Unde e Jason?

— A plecat imediat după micul dejun. Spunea ceva despre o întâlnire cu un distribuitor în după-amiaza asta. Tu ce faci astăzi?

— Am sunat o veche cunoștință din oraș, Sandra Pace și am întrebat-o dacă știe cine avea grijă de casa familiei Webb. Se pare că este Connie Watson, aceeași care făcea curat și când eram eu aici.

— Și te duci să discuți cu Watson?

— Da. Irene se uită la ceas. M-aș duce chiar acum. Sper să o prind înainte să plece la muncă.

— Asta înseamnă că nu știe că te duci?

— M-am temut că, dacă o sun și-i spun, va refuza să discute cu mine. Connie are motive întemeiate de a le fi loială celor din familia Webb.

— Vin cu tine.

— Nu e nevoie, Luke.

— Am spus că vin cu tine.

Irene păru tulburată.

— Poate ar fi mai bine să nu te implici și mai mult în această poveste.

— Și Jason spunea ceva asemănător.

— Da? Ei bine, are dreptate. La urma urmei, tu locuiești aici. Aici e afacerea ta, deși, judecând după felul în care o conduci, nu cred că vei avea destui bani ca să-ți plătești taxele. Dar asta e altceva. Ideea e că ar trebui să nu te amesteci. Tot ceea ce-i implică pe membrii familiei Webb este mai mult decât sensibil aici, în Dunsley.

— Hmm, știu și eu.

— Vorbesc serios. Cred că nu ar trebui să te amesteci. E clar că și fratele tău crede la fel.

— Ceea ce nici tu și nici Jason nu păreți a înțelege este că acest sfat vine prea târziu. Deja sunt băgat în asta până la... Se opri și tuși. Este vorba și de capul meu aici.

— Nu e prea târziu. Puse cana pe masă și ceaiul stropi suprafața de lemn. Luă un șervețel și șterse repede picăturile. Ești încăpățânat.

Spre ușurarea lui Luke se deschise ușa și Maxine intră în încăpere întrerupând tirada lui Irene.

— Bună ziua tuturor, spuse ea dezbrăcându-și haina. Am văzut o camionetă în fața căbănuței trei. Alți oaspeți?

— Doi tineri însurăței din Kirbyville, spuse Luke.

— Serios? Maxine părea încântată. Nu am mai avut niciodată tineri căsătoriți, de când lucrez eu. Ar putea fi un sector profitabil de piață, pe care l-am ignorat.

— Luke le-a dat apartamentul nupțial.

— Dar nu avem așa ceva, spuse Maxine încruntându-se.

— Acum avem, spuse Luke. Căbănuța numărul trei.

Maxine strălucea de entuziasm.

— Știu ce voi face. O să le duc un coș de bunătăți.

— Eu nu aș pune gogoși, dacă aș fi în locul tău, spuse Luke.

Connie Watson se uită prin plasa pentru țânțari. Era o femeie masivă, cu oase mari, și foarte suspicioasă. Luă un prosop de bucătărie cu o mână asprită de muncă. Totul în aspectul și expresia ei dădea de înțeles că renunțase de multă vreme să mai aștepte ceva bun de la viață.

— Îmi amintesc de tine, Irene, spuse ea. Apoi se uită la Luke cu o privire rece. Vă cunosc și pe dumneavoastră, domnule Danner. Ce doriți?

Nu va fi prea ușor, se gândi Irene. Bănuiala ei se dovedea întemeiată. Dacă ar fi sunat înainte de a veni, Connie ar fi găsit o scuză pentru a le spune că nu va fi acasă.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu Pamela, spuse Irene, încercând să vorbească pe un ton calm și liniștitor. Am fost prietena ei, mai țineți minte?

— Sigur că țin minte. Connie se șterse pe mâini cu prosopul de vase, dar nu făcu nici o mișcare pentru a deschide ușa cu plasă. Am auzit că voi doi ați descoperit-o pe Pamela alaltăieri. Am auzit și că ați dat foc casei Webb.

— Altcineva a dat foc casei, spuse Luke. S-a întâmplat ca noi să fim în zonă la acea oră.

— Oamenii sunt de altă părere.

— Țăsta este adevărul, spuse Irene. Pentru numele lui Dumnezeu, Connie, chiar crezi că aș putea să dau foc unei case?

— Am auzit că ai avut o atitudine cam ciudată cu privire la moartea Pamelei. Cineva mi-a spus că ai ceea ce se cheamă o obsesie nesănătoasă despre asta.

Luke se uită la ea prin plasa de țânțari.

— Cine v-a spus asta?

Connie făcu un mic pas în spate și trase repede zăvorul ușii pentru a o închide.

— Nu contează. Umblă zvonul, atâta tot.

Irene se încruntă la Luke, pentru a-l face să tacă din gură. Cu siguranță că avea un talent deosebit de a intimida oamenii și a da ordine, dar deocamdată avea nevoie de cooperarea lui Connie.

Luke o privi mirat, apoi ridică din umeri făcând-o să înțeleagă că-i recepționase mesajul.

Irene se întoarse spre Connie.

— Cu câteva zile înainte de a muri, Pamela mi-a trimis un e-mail, spunându-mi că vrea să ne întâlnim aici, în Dunsley. Ai vreo idee despre ce voia să-mi vorbească?

— Nu.

— Părea supărată sau îngrijorată?

— Nu.

— Ai văzut-o în ziua în care a murit?

— Nu.

Nu mergea prea bine. Irene simțea privirea lui Luke ațintită asupra ei, așteptând permisiunea de a folosi stilul lui mai puțin politic. Se strădui să găsească un mod de abordare mai eficient.

— Connie, îmi dau seama că datorezi loialitate familiei Webb și sunt de acord cu tine. Dar datorezi ceva și familiei mele, nu?

Connie mototoli prosopul de bucătărie și mai făcu un pas în spate.

— Poate că-i datoram ceva tatălui tău, dar el e mort, odihnească-se-n pace.

— Moartea nu anulează toate datoriile, spuse Irene calmă. Tata a murit, dar eu sunt aici. În amintirea lui, vrei te rog să-mi spui câte ceva despre ultimele zile ale Pamelei aici, în Dunsley?

Connie oftă în semn de resemnare.

— Promite-mi că nu-i vei spune nimic lui.

— Adică șerifului Sam McPherson?

Connie clipi de câteva ori alarmată.

— Nici lui. Probabil că s-ar duce direct la... Se opri brusc. Nu contează. Din nou atenția ei se concentrează asupra lui Irene. Uite ce e, nu știu mai nimic și asta e adevărul adevărat.

— Spune-mi ce știi.

— Păi, cu patru zile înainte de a o găsi tu moartă, Pamela m-a sunat și m-a rugat să fac curat, pentru că urma să vină. Nu era nimic ciudat în asta. Nu folosea casa des, dar când o făcea, mă suna și mă ruga să iau mâncare, să schimb cearșafurile și așa mai departe.

— Ai văzut-o după ce a venit?

— Nu. După cum spuneam, am pregătit casa și am plecat. Cineva mi-a spus că a văzut-o trecând prin oraș cu mașina, în ziua următoare. Două zile mai târziu era moartă. Asta e tot ce știu.

Irene zâmbi într-un fel pe care ea-l dorea liniștitor.

— Ți-a spus să cumperi mâncare pentru mai mult de o persoană?

Connie se încruntă.

— Nu.

— Aștepta să vină pe acolo și altcineva?

— Nu cred, spuse ea dând din cap. Mi-ar fi spus să pregătesc mai multe gustări pentru cocktailuri, brânză și mult alcool, dacă ar fi avut de gând să-și invite prieteni de la oraș.

— Nu ți-a cerut să-i cumperi alcool? întrebă Irene.

— De data asta, nu.

Luke se sprijini cu o mână de rama ușii.

— Pe masă era o sondă goală și un pahar de Martini, de asemenea gol, atunci când am descoperit-o noi.

Connie făcu un gest vag cu mâna.

— Am auzit asta. Nu știu de unde a luat băutura. De obicei, eu i-o cumpăram, în afară de vin, bineînțeles.

— Vin? repetă Luke atent.

— Era pretențioasă cu vinul. Întotdeauna îl aducea ea. Când era vorba de băuturi tari, avea un aranjament cu Joe, de la Magazinul Dunsley. El știa ce dorește și era la dispoziția ei. Connie ridică din umeri. Presupun că a adus băutura cu ea din oraș de data asta.

— Dar alcoolul se păstrează bine perioade lungi de timp, spuse Irene. Poate că lăsase niște sticle acasă de data trecută.

— Nu. Connie era categorică. Niciodată nu rămânea alcool în casă. Toată lumea de pe aici știa asta. Spunea mereu că ar fi fost o invitație adresată adolescenților din oraș să dea o spargere. Zicea că nu voia să fie responsabilă pentru vreun copil care îmbătându-se ar putea intra cu mașina în lac. Asta i-ar fi afectat imaginea senatorului.

— Câtă mâncare ai cumpărat pentru ea?

— Ce? Connie învârti prosopul cu amândouă mâinile.

— Pentru câteva zile, poate? Un sfârșit de săptămână prelungit?

— Ah, mâncare. Asta a fost puțin mai ciudat, acum că mă gândesc. Când m-a sunat mi-a spus că voia lapte, cereale și legume pentru salate care să-i ajungă o săptămână.

— Și ce era ciudat în asta?

— De obicei, nu venea decât pentru un sfârșit de săptămână, trei zile maximum. Nici nu mai țin minte când și-a planificat ultima dată să stea o săptămână. Și, în plus, singură. De fiecare dată când venea aici o însoțea un bărbat.

— De fiecare dată?

Connie se strâmbă.

— Îți mai aduci aminte cum, când era adolescentă, în jurul Pamelei roiau băieții ca muștele?

— Da.

— Ei bine, unele lucruri nu se schimbă. Întotdeauna în preajma ei era un bărbat.

Irene se gândi la dormitorul alb cu roz.

— Unde dormeau?

Connie păru nedumerită.

— Acasă, bineînțeles. Unde altundeva?

— Adică în care dintre dormitoare?

— Pamela folosea mereu dormitorul principal, care avea terasă și vedere la lac. Oaspeții ei foloseau celelalte dormitoare – unul sus și altul jos.

— Nu-i culca niciodată pe oaspeți în vechiul ei dormitor? Cel în care dormea când era mai mică?

— Oh, nu. Nu lăsa pe nimeni să folosească camera aia.

— Ți-a spus vreodată de ce?

— Nu, spuse Connie ezitând. Era cam ciudată când venea vorba de camera aia. Întotdeauna a spus clar că voia să rămână exact așa cum era. Nu aveam voie nici măcar să mut mobila. Presupun că era o amintire sentimentală sau așa ceva.

— Mulțumesc, Connie, spuse Irene. Îți mulțumesc pentru răbdare. Ai fost foarte drăguță că mi-ai răspuns la întrebări.

— Asta era tot ce voiai? întrebă Connie, ușurată oarecum.

— Da.

— Atunci suntem chit, eu și familia ta?

— Da, spuse Irene. Nu mai avem nici o datorie.

— Aș vrea să fie totul așa de ușor de plătit, murmură Connie. Dădu să închidă ușa, dar în ultima secundă se opri și se uită la Irene. Să ai grijă, auzi? Sunt oameni care nu vor ca tu să afli prea multe despre Pamela, spuse ea cu voce scăzută

— Presupun că nu-mi poți spune despre cine e vorba?

— Întotdeauna mi-ai plăcut și mi-a părut foarte rău să aud de problema ta cu posttrauma, pe care toată lumea spune că o ai. În plus, îi sunt foarte recunoscătoare tatălui tău pentru ceea ce a făcut pentru băiatul meu. Wayne a continuat să muncească în același loc în toți acești ani. A fost cuminte. S-a căsătorit de ceva timp și are o familie frumoasă.

— Mă bucur, Connie.

— După cum spuneam, sunt recunoscătoare, dar aș considera-o o mare favoare, dacă nu m-ai mai căuta prea curând.

Ușa se închise.

Irene și Luke se întoarseră la mașină. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă până când nu intrară înăuntru.

Irene își luă carnetelul din poșetă.

— Bine, să vedem ce avem. Pamela a vrut să aibă mâncare pentru o săptămână, dar nu a cerut să i se cumpere alcool; și totuși, se presupune că a murit de o supradoză de alcool și medicamente.

Luke porni mașina și demară pe drumul îngust ce se deschidea de la căsuța lui Connie.

— Cantitatea de mâncare sugerează că nu avea de gând să se sinucidă, dar asta nu înseamnă că nu ar fi putut să ia o supradoză accidental.

— Știu. Irene bătea cu pixul în carnetel. Băutura e problema care mă preocupă cel mai mult. E posibil să o fi adus ea, dar dacă obișnuia să o pună pe Connie să o cumpere, de ce de data asta a procedat altfel?

— Bună întrebare, admise Luke. Eu m-am tot gândit la bărbat.

— Ce bărbat?

— Connie spunea că de fiecare dată când venea aici, Pamela era însoțită de câte un bărbat.

— Dar nu și de data aceasta.

— Cel puțin Connie nu știa nimic despre așa ceva.

Irene se gândi la această variantă.

— În trecut, Pamela avea mereu la dispoziție unul sau doi pe care putea să-i aducă. Dacă Connie avea dreptate și nimic nu se schimbase, este de presupus că Pamela avea pe cineva la dispoziție, pe undeva pe aproape.

— Dacă l-am găsi, s-ar putea să știe ce era în mintea ei în ultimele zile înainte de a muri.

— Îmi place cum gândești, Danner, spuse Irene zâmbind.

— Hmm, mulțumesc. Întotdeauna mi-am dorit să fiu admirat pentru inteligența mea. Ce a făcut tatăl tău pentru fiul lui Connie?

Irene se uită la umbrele care dansau pe lac.

— Wayne Watson a avut probleme cu legea în anul când a terminat liceul. În cele din urmă, a ajuns la pușcărie. Când a ieșit de acolo, nimeni nu a vrut să-l angajeze. Tata l-a convins pe un antreprenor din Kirbyville să-l ia la el. Se pare că a mers.

Din clipa în care și-a adus mașina la garajul Carpenter, pentru un schimb de ulei și o ungere, Luke a admirat locul. Știa că există oameni cărora le place să umble prin muzee și galerii de artă. Lui însă îi plăcea o întreprindere eficientă, funcțională și bine organizată, cum era acest garaj. Phil Carpenter înțelegea importanța curățeniei, a ordinii și a preciziei.

Se opri chiar la intrare și-i acordă o clipă pentru a aprecia cum trebuie spațiul bine luminat care strălucea de curățenie. Fiecare unealtă și piesă de care nu se folosea nimeni în acel moment se afla la locul ei. Inoxul strălucea ca argintul. Doi bărbați lucrau sub o camionetă urcată pe rampă, îmbrăcați cu salopete pe care era scris logoul firmei. Luke constatase că toaletele erau la fel de curate ca și restul. Întotdeauna găseai săpun și prosoape de hârtie.

Se îndreptă spre biroul aflat în fundul garajului.

Un bărbat slab și înalt, cu un mop în mână, dădu din cap când trecu pe lângă el.

Luke îi răspunse la salut.

— Cum merge treaba, Tucker?

— Mere' bine, domnule Danner.

Era imposibil să-ți dai seama ce vârstă avea Tucker Mills. Părul lung și rar era presărat cu fire albe. Omul se afla pe scara socială cea mai de jos din Dunsley, supraviețuind doar datorită unor slujbe ciudate și expedițiilor pe care le făcea la groapa de gunoi a orașului. Luke descoperise că era de neprețuit când venea vorba de întreținerea motelului și de problemele de grădinărit pe care le avea.

Tucker se concentră pe curățarea unei porțiuni sub un banc de lucru. Nu încuraja conversația. Se știa că dacă vrei să-l angajezi, trebuie să-ți expui condițiile în termeni politicoși, folosind propoziții scurte; apoi trebuia să-l lași în pace până când venea momentul să-l plătești. Tucker nu accepta să i se plătească cu cardul sau cu cecuri. Din câte știa Luke, Mills nu avea nici un fel de relație, oficială sau de alt fel cu nici o bancă, și nici cu serviciul fiscal. Nu accepta decât cu bani gheață sau bunuri de schimb.

Luke ajunse la birou. Phil Carpenter răsfoia metodic un catalog cu piese de schimb. Capul lui ras lucea puternic, datorită luminii fluorescente.

Phil era un tip îndesat, dar se deplasa cu o agilitate surprinzătoare, deși avea o proteză la un picior. Luke știa că sub mâneca lungă a uniformei, Phil avea tatuat pe braț un glob și o ancoră². Piciorul lipsă era amintirea exploziei unei mine. Alt război, nu al meu, se gândi Luke. Dar după cum remarcase judicios Connie Watson ceva mai devreme, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Danner, rosti Phil, închizând catalogul și lăsându-se pe spate, curios și încântat de vizită. Arată spre un scaun. Ia loc. Trebuie să spun că sunt surprins să te văd. Din câte am auzit ai fost cam ocupat în ultimul timp.

— Da, nu am avut o perioadă plictisitoare. Luke se așează. Cum merge afacerea?

— Nu prea rău. Dar afacerile hoteliere?

— După cum îmi spuneam și lui Irene azi-dimineață, ar fi mult mai plăcut dacă nu aș avea de-a face cu clienții.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu ești făcut pentru acest domeniu de activitate?

— În ultima vreme, oamenii mă tot întrebă asta.

— Atunci o să tac. Phil turnă cafea într-o cană albă, neciobită și fără zgârieturi, o puse pe un șervețel și i-o dădu lui Luke. Să presupun că este o ocazie specială?

— Am nevoie de niște informații. M-am gândit că s-ar putea ca acesta să fie locul unde le pot afla.

— Chiar este. Phil se lăsă pe spate și-și puse mâinile la ceafa. Garajul Carpenter este un nexus al universului. Ridică din sprâncene întrebător. Informația de care ai nevoie are vreo legătură cu noua ta prietenă?

Luke se gândi o secundă.

— Așa îmi spuneți voi lui Irene? Noua mea prietenă?

— Cei politicoși așa au început să-i spună. Faptul că de cinci luni de când locuiești aici nu ai avut nici o altă prietenă, o face pe Irene și mai interesantă.

— Așa?

— Începuseră să se facă speculații cum că s-ar putea să nu fii interesat de femei.

— Aha. Luke gustă cafeaua. Era bună, ca de obicei.

— Speculațiile au fost abandonate, în favoarea întâlnirilor neobișnuite pe care le ai tu cu Irene.

— Neobișnuite?

— Crezi sau nu, dar în acest oraș nu se întâmplă foarte des ca oamenii să-și petreacă timpul descoperind cadavre sau fiind aproape incinerați în case. Pe aici, cuplurile, care nu sunt satisfăcute în căsnicie, preferă un stil mai tradițional. Sex pe bancheta din spate a mașinii, de exemplu.

— Aha. Mulțumesc pentru informație. Voi vedea dacă pot face lucrurile mai normal.

Phil ridică din umeri.

— Câteodată, normalul este destul de dificil de obținut de tipi ca noi.

— Asta așa e. Luke puse cana înapoi pe șervețel, pentru a nu lăsa urme pe masa lustruită. Între timp, le poți spune cunoștințelor tale că voi fi foarte jignit dacă aud că cineva se referă la Irene într-un fel care nu este foarte politicos.

Phil dădu din cap în semn de încuviințare.

— Am înțeles. Sorbi din cafea. Deci, ce fel de informații vrei?

— Irene o cunoștea pe Pamela de când erau adolescente.

— Din câte îmi aduc aminte au fost prietene de o vară, dar atâta tot. S-a întâmplat în aceeași vară când au murit părinții lui Irene.

— Irene și Pamela nu și-au mai vorbit după aceea. Motivul nu se știe, dar Pamela i-a trimis un e-mail lui Irene, acum

câteva zile, cerându-i să se întâlnească aici, în Dunsley. A lăsat să se înțeleagă că ar fi vorba despre ceva important. Chiar a folosit un vechi cod secret pe care l-au inventat în adolescență. Una peste alta, a fost suficient ca să o convingă pe Irene că moartea Pamelei nu a fost sinucidere sau accident.

— Am auzit de teoria lui Irene. Tu ce crezi?

— Să spunem că după ce am văzut pe cineva incendiind casa familiei Webb, găsesc teoria ei foarte interesantă.

— Sam McPherson a spus că focul a fost pus de vreun vandal, cel mai probabil din Kirbyville, un cuib cunoscut de hoți și recidiviști.

— Motivul?

Phil deschise brațele larg.

— În asta constă frumusețea unei incendieri, nu? Piromanii sunt duși cu pluta. Toată lumea știe că nu au nevoie de un motiv.

— O dovadă serioasă, dacă chiar avea nevoie de una.

Phil îl privi gânditor.

— L-ai văzut pe tip?

Luke dădu din cap.

— Doar o umbră. Eram prea preocupat să o scot pe Irene de acolo înainte să explodeze casa. Știu doar că a plecat cu o barcă. I-am înlesnit și eu fuga, pentru că mi-am imaginat că venise cu mașina. Eu mă îndreptam spre drum în timp ce el fugea în direcție opusă.

— Nu te învinovăți. În astfel de situații trebuie să faci o alegere.

— Țsta este un eufemism pentru a spune că am dat-o-n bară.

— Se mai întâmplă și de astea.

— Ca să continuăm, am venit să te întreb dacă nu cumva ai auzit ceva despre ultimul prieten al Pamelei?

— Ultimul?

— Este clar că nu venea în Dunsley de una singură.

— Așa e. Phil făcu o pauză și se încruntă. Se pare că de data asta și-a încălcat regula. Nu am auzit să o fi însoțit cineva.

— Dar dacă ar fi fost așa, ai fi știut?

— Când venea Pamela în oraș se vorbea despre asta. Era o Webb și ceea ce face familia Webb trezește mereu un interes sporit din partea comunității.

— Este posibil ca motivul pentru care a venit neînsoțită să fie acela că deja avea pe cineva în oraș?

Phil pufni.

— Din câte știam eu despre Pamela Webb, pot afirma că nici un bărbat din Dunsley n-ar putea satisface cerințele sofisticate ale Pamelei. În afară de cei de față, bineînțeles.

— Normal.

— Dar pentru că niciunul dintre noi nu ne întâlneam cu ea, cred că putem afirma că nu-și făcea de cap cu nimeni din oraș. Dacă ar fi făcut-o cu cineva de aici, s-ar fi aflat imediat.

— A fost doar o idee.

— Și mai e ceva, spuse Phil. Tu și Irene v-ați cam luat de un senator care, datorită legăturilor familiei sale, are acest orășel la degetul mic.

— Gândul ăsta mi-a trecut prin cap în diverse ocazii.

— Și acum, că am enunțat ce era evident, aș vrea să mai aduc în discuție faptul că nu chiar toată lumea se află la degetul lui mic, adăugă el încet. Dacă ai nevoie de cineva să-ți păzească spatele, sună-mă.

— Semper fi3, omule.

— Semper fi.

La cinci sute de metri în afara orașului, mașina lui Sam McPherson apăru în retrovizoarele SUV-ului lui Luke, apropiindu-se rapid. Probabil că nu era una dintre coincidențele uimitoare ale vieții. Așteptă până când McPherson își dădu osteneala să-i semnalizeze să tragă pe dreapta.

Continuă să se uite în oglindă, urmărindu-l pe Sam McPherson care se apropia de el. Obiectele pot părea mai mici decât în realitate își reaminti el, ceea ce scria și pe retrovizor. Când polițistul ajunsese lângă portiera șoferului, Luke coborî geamul.

— Presupun că nu m-ai oprit pentru depășirea vitezei.

Sam puse o mână pe mașină.

— Te-am văzut când ai plecat de la garaj. M-am gândit că e o ocazie bună să vorbim în liniște.

— Adică fără ca Irene să fie în preajmă, nu?

Sam oftă.

— Ești nou pe aici, Danner. Cred că ar fi o idee bună dacă ți-aș da niște informații despre Irene Stenson.

— Ca de exemplu?

— Întotdeauna a fost genul de fată retrasă. Nu era timidă, dar părea tot timpul serioasă, mai interesată de cărți decât de băieți. Nu a intrat niciodată în nici un fel de belele.

— Spre deosebire de Pamela, vrei să spui.

— Nu mă înțelege greșit. Mi-a plăcut Pamela și am regretat moartea ei. Dar după ce a ajuns la vârsta adolescenței, a lut-o razna. Și-a pierdut mama când avea cinci ani; tatăl ei, mereu implicat în vreo campanie electorală, nu i-a acordat deloc atenție. Pamela avea probleme, asta e cert. Nu i-am înțeles niciodată pe soții Stenson de ce au lăsat-o pe Irene să umble cu ea în vara aceea. O influență a dracului de negativă.

— Unde vrei să ajungi, Sam?

— Imediat. Ceea ce vreau să spun e că Irene nu a fost un copil dificil. Era o adolescentă simpatică, care-și petrecea tot timpul liber în bibliotecă. A fost distrusă în seara când taică-său a luat-o razna și a făcut ceea ce a făcut. Mă îndoiesc că cineva își revine complet după un astfel de eveniment. Probabil că pentru o ființă atât de simpatică și inocentă precum Irene a fost și mai greu de suportat.

— Încerci să-mi spui că are probleme?

— Oricine ar fi trecut prin ceea ce a trecut ea la cincisprezece ani ar avea probleme. Eu am ajuns primul la locul faptei în seara aceea. Sam se uită spre apă. Când am intrat în bucătărie, am găsit-o în mijlocul încăperii privindu-mă cu ochii mari de spaimă. Biata copilă încercase să le dea primul ajutor. Inutil. Cred că amândoi au murit instantaneu.

— În ce parte a corpului a fost împușcată Elizabeth Stenson?

— În cap și în piept. Ca și cum ar fi fost executată.

— Și Hugh Stenson?

— După ce a împușcat-o pe ea și-a pus pușca la cap.

— Pe lateral?

— Mie așa mi s-a părut, da.

Luke se gândi puțin la asta.

— Stenson nu și-a pus țeava în gură?

— Ce? Sam se întoarce și se uită la el.

— Majoritatea oamenilor care știu câte ceva despre armele de foc și decid să se sinucidă, își pun țeava în gură. Sunt mai puține șanse să ratezi și să ajungi o legumă.

Sam își luă mâna de pe mașină și se îndreptă de spate.

— Vrei să știi adevărul adevărat? Nu-mi aduc aminte toate detaliile foarte clar. Am fost șocat. Aveam douăzeci și trei de ani și era pentru prima dată când vedeam așa ceva. După ce Bob Thornhill a ajuns acolo și a luat-o pe Irene cu el în mașină, eu am ieșit afară și am vomitat tot ce aveam în mine.

— Cine a scris raportul referitor la caz?

— Bob. El era următorul ca funcție. După ceva vreme i-a luat locul lui Hugh.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit șase luni mai târziu, imediat după soția lui. Atac de cord. Mașina a ieșit de pe șosea și a intrat în lac.

— Și dintr-odată tu ai devenit șeful poliției.

— Doar eu mai rămăsesem.

— Aș vrea să citesc dosarul Stenson.

— Imposibil.

— Vrei să fac efortul să completez un formular de Liber acces la informații?

Sam oftă.

— Nu pot să-ți dau o copie pentru că nu există nici un dosar.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Sam se înroși la față.

— Acest dosar, împreună cu altele, a fost distrus de o blestemată de secretară care a lucrat o vreme la noi.

— Rahat!

— E adevărul, la dracu'! Când Thornhill a preluat funcția, primul lucru pe care l-a făcut a fost să angajeze niște ajutoare temporare pentru a sorta dosarele vechi. Femeia a dat-o-n bară.

Luke fluieră.

— Nu-i de mirare că Irene s-a gândit la o teorie a conspirației pentru a explica crimele. Avea pe ce să se bazeze, nu? Nici un dosar. Cel care a preluat funcția tatălui său a găsit de cuviință să moară șase luni mai târziu...

— Nu-l târî și pe Bob Thornhill în asta. A fost un om bun care a avut toată viața ghinion. Un an de zile și-a îngrijit soția bolnavă de cancer; apoi bietul om a făcut atac de cord, a ieșit de pe șosea și s-a înecat.

— N-ai fi zis că se poate întâmpla așa ceva, nu?

— Uite ce e, Danner, spuse Sam, nu-i faci nici un serviciu lui Irene încurajând-o să continue. Circulă zvonul că i s-a diagnosticat trauma aia pe care o au soldații după ce se întorc din luptă.

— De unde ai auzit de asta?

— Nu e un mare secret pe aici. Să știi că nu o ajuți alimentându-i fanteziile. Dimpotrivă, o ajuți să intre în belele mari.

— Ce înseamnă asta?

— Când i-am spus senatorului Ryland Webb despre incendiu, primul lucru care m-a întrebat a fost dacă cred sau nu că Irene este responsabilă.

Vești proaste, se gândi Luke.

— Și i-ai spus că nu, nu-i așa?

— I-am spus că deocamdată nu am nici un suspect. Dar între noi fie vorba, Webb crede că Irene a cam luat-o razna după ce a descoperit cadavrul Pamelei. Crede că a dat foc casei sub impulsul unei obsesii.

— Ai și declarația mea care o întărește pe cea a lui Irene.

— I-am spus senatorului că erai acolo și i-am povestit ce ai văzut. Chestia e că, la fel ca mulți de aici, Webb crede că tu și Irene împărțiți patul. În consecință, consideră că nu ești cel mai credibil martor posibil. A mai spus și că ești nou-venit în oraș. Nimeni nu știe prea multe despre tine.

— Și ce are de gând senatorul să facă în legătură cu casa?

Expresia lui Sam deveni mai dură.

— Acum se ocupă de pregătirile pentru nuntă. Nu vrea complicații. Vrea doar ca totul să se termine.

— Se pare că se folosește de tine pentru a se asigura că se va întâmpla așa.

Fața lui Sam se făcu și mai roșie de furie.

— Ce dracu' vrei să spui, Danner?

— Spun doar că nu e datoria ta să rezolvi problemele senatorului Webb.

Luke porni motorul și o luă pe drumul care ducea la motel.

Se întâlnește în umbra răcoroasă a pivnițelor de fermentație a vinului. Majoritatea viilor din California optaseră pentru cuve moderne de fermentație din inox, dar podgoriile Elena Creek continuau să folosească butoaie de stejar. Lemnul, importat din Europa, dădea o aromă deosebită nu doar cabernetului, ci chiar și aerului din pivniță.

Jason inspiră profund, cum făcea întotdeauna când intra acolo. Iubea acest loc. Îi plăcea totul, de la butoaiele imense la mirosul unic creat de procesul magic de fermentație.

— Ți s-a părut deprimat? întrebă Katy neliniștită.

— Vorbim despre Luke, îi reaminti Jason. Dacă ar fi fost deprimat, nu ar fi lăsat să se vadă asta. Nu am cunoscut pe nimeni care să știe să-și ascundă sentimentele mai bine decât el. Dar nu, nu cred că era deprimat. Dacă mă întrebi pe mine, se distrează bine pe Lacul Ventana.

— Se distrează?

— Da, spuse Jason zâmbind.

Hackett își încrucișă brațele la piept și se sprijini cu un umăr de unul dintre butoaiele de fermentație.

— Cum să se distreze? Ai spus că a descoperit o femeie moartă și aproape a ars într-un incendiu.

— Da, dar îl știi pe Luke. Părerea lui despre modul de a te distra este cu totul alta.

— La naiba. Bătrânului nu-i va plăcea asta. Nici mamei.

— Nici tatălui meu, spuse Katy. Se frecă la tâmples. Sunt cu toții foarte îngrijorați în privința lui Luke.

— Eu am crezut că-i voi face să se simtă mai bine dacă află că nu stă degeaba și nu umblă beat toată ziua. În plus, are și o prietenă. Asta ar trebui să fie liniștitor pentru toată lumea.

Katy îl privi cu un evident interes.

— Crezi că se culcă cu ea?

Hackett părea la fel de interesat.

— Poate nu încă, admise Jason. Irene este acolo doar de câteva zile. Am avut impresia că în prima noapte ea și Luke au fost destul de ocupați după descoperirea cadavrului. A doua noapte a fost chestia cu incendierea. Situațiile s-au succedat rapid.

— Și extrem de stresant, din câte îmi dau seama, spuse Katy. Știi, doctorița Van Dyke spune că Luke nu ar trebui să aibă

parte de prea mult stres.

— Tot ce vreau eu să spun este că Luke și Irene nu au avut suficient timp liber pe care să-l dedice iubirii, explică Jason. Dar cu siguranță că e ceva între ei. Sunt sigur de asta. Când ești într-o cameră cu un cuplu, îți dai seama de relația dintre cei doi.

Katy și Hackett îl priviră destul de sceptici.

— Întrebarea e, spuse Hackett, dacă scânteia va ajunge sau nu să provoace explozia.

— Bine, știm cu toții că Luke a avut o mică problemă acum șase luni, spuse Jason. Impresia mea este că a cam depășit-o.

Hackett strânse din dinți și îi aruncă o privire lui Katy.

— Nu e genul de problemă pe care să vrea s-o discute cu toată lumea.

— Este o problemă medicală, spuse Katy convinsă. Ar trebui să o discute cu un medic.

— Nimeni din familia asta nu vrea să înțeleagă că Luke este un tip deosebit.

Katy și Hackett se uitară din nou unul la altul și își dădură ochii peste cap.

Care era problema lor? se întrebă Jason. Din când în când dovediseră că puteau comunica telepatic, dar în ultima vreme se învârteau unul în jurul celuilalt ca o pereche de pisici nebune. Nu era deloc neobișnuit să-i vezi trecând de la un răs nebun, la iritare cruntă, în câteva fracțiuni de secundă. Aveau dispute referitoare la orice, de la planurile de redecorare a vechii camere de degustare, până la noile etichete pentru sticle.

Katy și Hackett fuseseră cei mai buni prieteni încă din copilărie. Hackett a fost cel care o acompaniase pe Katy la balul absolvenților când partenerul o părăsise în favoarea colegului său de cameră. Întotdeauna avuseseră o mulțime de lucruri în comun. Le plăcea să meargă împreună la operă în San Francisco, să încerce restaurante noi și vinurile concurenței.

În urmă cu șase luni, relația lor se schimbase complet, de parcă scurta logodnă a lui Katy cu Luke îi învrăjbise.

— Bine, deci toți înțelegem că Luke este altfel, spuse Jason. Diferența dintre el și noi constă în aceea că lui nu-i pasă de afacere. Arată cu mâna de jur împrejur. Bătrânul și Gordon ar trebui să renunțe la ideea de a-l aduce în companie. Nu vor avea succes!

Katy căzu pe gânduri.

— Cred că ar fi de acord cu ideea că el nu va lucra aici, dacă ar avea certitudinea că a găsit ceva stabil și sigur. Faptul că este tot timpul pe drumuri îi îngrijorează. Și-l imaginează la un colț de stradă în San Francisco, cerșind bani de mâncare.

— Eu nu cred că este pe punctul de a-și pierde mințile, spuse Jason. Va veni la petrecerea de aniversare. Veți vedea cu ochii voștri.

— Nu pe noi trebuie să ne convingă, spuse Hackett, ci pe mama, pe Gordon și pe Bătrân.

— Bine, asta s-ar putea să fie o problemă, spuse Jason.

Zgomotul făcut de mașina lui Luke, care intra pe alee, o întrerupse pe Irene din exercițiul pe care tocmai îl făcea. Două bătăi scurte la ușa, care se auziră la scurt timp, o anunțară că șoferul nu era într-o dispoziție prea bună.

— Intră, spuse ea, continuând să șadă cu brațele și picioarele larg desfăcute.

Luke deschise ușa și se uită la ea.

— Ce dracu' faci?

— Exerciții, zise ea și se ridică în picioare. M-am apucat acum vreo doi ani. Nu au reușit să înlocuiască nevoia de a lăsa becul aprins toată noaptea, dar cel puțin nu mai verific de zece ori dacă robineții sunt închiși la bucătărie când plec de acasă. Chestia aia devenea din ce în ce mai rea.

— Înlocuiești o obsesie cu alta? Da, știu teoria asta. Închise ușa. Fă-ne totuși o favoare amândurora. Nu o face de față cu nici un localnic. Nu e cazul să se mai adauge ceva pe lista lucrurilor ciudate pe care le faci.

Cu siguranță că nu e într-o pasă bună.

— Exercițiul mă ajută să-mi limpezesc mintea.

— Pe mine m-ar ajuta să plec puțin din Dunsley. Se duse în bucătărie. Ce-ai spune de o plimbare cu mașina?

Îl privi deschizând ușa frigiderului de parcă era proprietarul. Apoi își aduse aminte că, de fapt, era.

— Bine, spuse ea ciudat de precaut.

Luke luă o sticlă de apă și o desfăcu.

— M-am gândit să luăm cina în Kirbyville.

Nu era chiar o invitație romantică, se gândi ea. Pe de altă parte, să ia cina pe malul celălalt al lacului părea mai distractiv decât cele două ieșiri organizate de ea.

— Bine. Dar mai întâi spune-mi care e problema.

Luke se sprijini de bar.

— Vreme de cinci luni am fost un cetățean model în Dunsley. Nici măcar o amendă de circulație nu am primit. Azi, șeful poliției a simțit că e necesar să-mi dea un avertisment.

— Sam McPherson te-a amenințat?

— A fost mai subtil, dar da, ăsta era mesajul subliminal. M-a cam enervat, dacă vrei să știi adevărul, mai ales luând în calcul purtarea mea exemplară.

— Luke, e doar din vina mea.

— Mi-am dat seama. Haide să mergem să spargem standul de acadele.

Cu cât se îndepărtau mai mult de Dunsley, cu atât mai relaxată se simțea Irene. Abia acum își dădea seama cât stres și tensiune acumulasese de când ajunsese în oraș.

Noaptea se lăsa repede. Deasupra lacului, cerul plumburiu anunța ploaia. Era foarte conștientă de prezența lui Luke alături de ea.

Drumul care mărginea lacul avea o mulțime de serpentine. Luke conducea cu îndemânare, dar nu se grăbea. Avea impresia că nu se grăbea să ajungă la destinație.

— Am vorbit cu Addy astăzi, rupse ea tăcerea după o vreme. Mi-a spus că nu e nevoie să merg la San Francisco să scriu despre înmormântarea Pamelei. Zicea că, probabil, va fi un eveniment bine orchestrat la care îmi voi pierde timpul, pentru că nu voi avea ocazia să întreb ce mă interesează.

— S-ar putea să aibă dreptate.

Se uită la ea.

— Tu ce ai aflat de la Phil Carpenter?

— Mi-a confirmat ce ne-a spus Connie. Se pare că Pamela nu era însoțită când a venit ultima dată în Dunsley.

Irene privea umbrele nopții înghițind treptat peisajul.

— Singurul lucru cu care toată lumea e de acord e că Pamela pare să nu-și fi respectat obiceiul de data aceasta. A avut un motiv special să vină în Dunsley, și nu sinuciderea era acesta.

— Voia să se întâlnească cu tine.

— Da.

Luke a ales un restaurant pe care-l descoperise din întâmplare, la scurt timp după ce se mutase acolo. Kirbyville Marina Café se deosebea de restul restaurantelor din zonă. Spera că Irene va găsi intimă atmosfera oferită de copia după o casă italienească. La fel ca în restul localurilor, în această perioadă a anului, nici aici nu era multă lume. Nu-i fu greu să o convingă pe recepționeră să le dea o masă la geam.

Irene se așeză și privi curioasă în jur.

— E un local nou. Nu exista când locuiam eu în Dunsley.

Luke deschise meniul.

— Spre deosebire de părerea generală, unele lucruri chiar se schimbă.

Ea zâmbi.

— Poate de partea asta a lacului, nu și în Dunsley, cel puțin din câte îmi dau eu seama. E de speriat cât de puțin s-a schimbat orașul ăla.

— Am venit aici ca să scăpăm puțin de Dunsley. Ce-ai spune să vorbim despre altceva?

— Bună idee. Se concentrează asupra meniului. Eu vreau creveți sote și salată de avocado.

— Eu iau spaghetti. Și aceeași salată.

— Nu văd să aibă pe lista de băuturi vinuri produse de podgoriile Elena Creek.

— Vezi selecția de vinuri Rain Creek. Este marca folosită de Elena Creek pentru a vinde vinuri mai ieftine.

— Știu marca asta. Îmi permit Rain Creek. Îmi place mai ales sauvignonul alb.

— Rain Creek a fost ideea fratelui meu, Hackett. Voia să acoperim și sectorul de piață al cumpărătorilor medii, dar i-a fost extrem de greu să-i convingă pe Bătrân și pe Gordon să accepte ideea. Le plăcea imaginea exclusivistă pe care au cultivat-o în toți acești ani. Hackett a venit cu ideea folosirii unui alt nume. A mers excelent.

— Tu ce părere ai avut despre folosirea unui alt nume?

Ridică din umeri.

— Nu-i problema mea. Am decis de multă vreme că nu voi reprezenta un câștig pentru afacerea familiei. După ce am ieșit din armată, i-am lăsat pe Bătrân și pe Gordon să mă convingă să încerc, dar a fost un dezastru.

După ce comandara și tânărul pleacă, se lăsă o tăcere stânjenitoare. Irene părea absorbită de paharul ei și de priveliștea oferită de lacul întunecat.

Luke se întrebă dacă nu cumva fusese o greșeală sugestia de a schimba subiectul conversației. Poate că i se va părea plictisitor, dacă nu discutau problemele din Dunsley. Se întreba despre ce discuta când era cu alți bărbați.

— Se pare că va ploua, spuse el săpând adânc după ceva inspirație.

— Hmm, da.

Mai adânc, amice. Pierzi teren.

Căută în coșul de pâine și luă o baghetă și brusc îi veni inspirația.

— Mâine seară trebuie să fiu prezent la aniversarea Bătrânului. Aș avea nevoie de o dublură.

Irene îi aruncă o privire inexpresivă.

— O dublură?

— O parteneră, se corectă el.

— Ai nevoie de o parteneră ca să mergi la o aniversare?

— Crede-mă, nu vorbim de o mică reuniune de familie. Aniversarea Bătrânului este un eveniment social în Santa Elena. Toți producătorii de vinuri din vale și mulți oameni din oraș vor fi prezenți. Mi-ai face o mare favoare.

— Pare amuzant, spuse ea. Mi-ar face plăcere să vin cu tine.

Brusc, Luke deveni mai vesel.

— Mulțumesc. Vom pleca mâine după-amiază. Petrecerea va dura până târziu, așa că putem rămâne la hotelul Santa Elena peste noapte și să ne întoarcem la Dunsley în ziua următoare.

— O singură chestie.

— Ce?

— De ce ți-aș face o mare favoare?

Învârti paharul între degete, gândindu-se cât de mult să-i spună.

— Ți-am spus deja că familia își face griji din cauza mea de câteva luni.

— Da.

— Văzându-ne împreună se vor liniști.

— Ah, spuse ea. Am înțeles. Crezi că dacă vii cu o parteneră la petrecere, toate rudele vor crede că ai depășit faza cu sindromul posttraumatic și că lucrurile au intrat pe făgașul normal?

Luke gustă din vin și puse paharul pe masă.

— Din păcate e ceva mai complicat.

— Se poate și mai complicat de atât?

— După cum ți-am spus, când am plecat din armată, toți erau nerăbdători să mă întorc la cuib. Ce pot spune? Atunci părea o idee bună.

— Cu alte cuvinte, ai subscris la ideea de a începe o viață normală. Și ce e rău în asta?

Luke o privi.

— Doamnă, eu sunt pușcaș marin. Eu nu subscriu la nici o idee. Odată ce decid să trăiesc normal, mă dedic sută la sută misiunii. Stabilesc scopul și alcătuiesc o strategie pentru a-mi atinge obiectivul. Apoi încep să execut strategia după un orar strict.

— Ooo, făcu Irene, clipind.

— Ooo, așa e. Dar se pare că a fi normal este mai greu decât am crezut. E o chestie de nuanță, presupun.

— Ce s-a întâmplat?

— O vreme am fost bine. Făceam progrese evidente. Mi-am îndeplinit excelent primul obiectiv. Am început să lucrez la afacerea familiei. Era al dracului de plictisitor, bineînțeles, dar am făcut-o. Am fost la o mulțime de întâlniri de afaceri. Am citit rapoarte financiare. Am distrat clienții. Cu al doilea obiectiv am avut probleme.

— Care era...?

— Am decis că o parte a definiției normalității includea căsnicia și întemeierea unei familii.

— Jason mi-a spus ceva de o logodnă care nu a funcționat.

— Partenerul tatei, Gordon Foote, are o fiică, Katy, cu câțiva ani mai mare decât Jason. Părinții ei au divorțat când era adolescentă. Fata și-a petrecut mare parte din timp cu tatăl său, asta însemnând că a crescut în afacerea cu vinuri, înconjurată de membrii familiei Danner. Lucrează în departamentul de relații publice. O știu de o viață.

— Ai cerut-o pe Katy în căsătorie?

— Mi se părea mișcarea perfectă. Presupun că și ea avea aceeași impresie pentru că a acceptat. Familia era încântată. Lipsea însă ceva.

— Ce?

— Romantismul. Pasiunea. Sexul.

— Era o relație lipsită de sex?

— Câteva îmbrățișări și săruturi prietenești, în asta a constat totul. Și pentru că eram antrenat ca un strateg, am decis că problema constă în faptul că erau prea mulți oameni în jurul nostru. Am crezut că avem nevoie de puțin timp doar pentru noi. Plimbări lungi pe plajă. Cine la lumina lumânărilor. Știi rutina.

— De fapt, romantismul nu l-aș califica drept rutină.

Luke ignoră întreruperea, hotărât să termine ce începuse.

— I-am cerut lui Katy să vină cu mine câteva zile la un hotel izolat, pe coastă.

— Și ceva n-a mers bine?

— Aproape instantaneu am înțeles că era o mare greșală. Katy a fost de acord cu mine. Ne-am dus acasă și i-am anunțat pe toți că am rupt logodna.

— Trist, dar nu chiar un dezastru. Care e problema?

— Problema, spuse el pe un ton măsurat, e că toată lumea, inclusiv Katy, a crezut că motivul pentru care am decis să rup logodna a fost incapacitatea mea de a-mi face datoria în dormitor.

Irene se holbă la el șocată și, în același timp, amuzată.

— Oh, Doamne, murmură ea.

— Crezi că e greu să depășești faza când ești diagnosticat cu sindrom posttraumatic? Stai să vezi când ți se pune eticheta de disfuncționalitate erectilă.

Luke opri în fața căbănuței bine luminate a lui Irene, opri motorul și coborî.

Irene îl privi cum trecea prin fața mașinii, pentru a-i deschide portiera. Era cuprinsă de o stare de anticipare care o speria, dar și de excitație. O va săruta din nou?

Era ridicol. Se purta ca o adolescentă la prima mare întâlnire. Nu se mai simțise așa niciodată.

Portiera se deschise. Luke o prinse de mijloc, o ridică și apoi o depuse pe iarbă.

Se duse spre verandă, fără a scoate o vorbă. Suspansul o sufoca. Luke îi luă cheia și deschise ușa.

— Ne ia cam o oră să ajungem la Santa Elena, spuse el. Avem nevoie de ceva timp să ne cazăm, să ne întâlnim cu familia și să ne pregătim pentru marele eveniment. Ce spui dacă plecăm la orele cincisprezece zero-zero?

Irene trecu pragul și se întoarse spre el.

— În limbaj normal, cât înseamnă asta?

— Trei după-amiaza.

Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de cadrul ușii.

— Am alte noutăți pentru tine, va trebui să plecăm mult mai devreme.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fac cumpărături. Doi colegi de la ziar mi-au trimis câteva haine, dar nimic din ce am un se poate purta la un astfel de eveniment. Va trebui să plecăm pe la prânz. Sunt sigură că există câteva locuri pe lângă Santa Elena unde se pot face cumpărături.

— Cumpărături zici? Bine, facem așa. Plecăm imediat după prânz. Și pentru că tot vorbim de mâncare și ne place micul dejun, crezi că te-ar interesa să mănânci la mine pâine prăjită după rețeta mea?

Zâmbetul lui era atât de îmbietor, încât se întrebă cum de nu se topise pe loc. În stomac i se zbenguiau o mulțime de fluturași. Oare era modalitatea pe care o găsisese pentru a-i spune că voia să-și petreacă noaptea împreună? Dacă da, ea

trebuia să ia o decizie. Chiar acum. Dumnezeu, nu era pregătită. Totul se petrecea prea repede.

— Da, se auzi spunând înainte să apuce să gândească. Sună bine.

Luke dădu din cap satisfăcut, se aplecă și o sărută ușor pe buze.

— La mine, la ora zero șapte treizeci. Adică la șapte jumătate dimineața pentru tine.

— Cred că asta am înțeles-o singură.

Apoi el coborî treptele. Ea rămase în ușă, mai mult decât supărată. Marea ei decizie nu fusese prea importantă.

Luke se opri la capătul scării.

— Să încui ușa.

În ochii lui se vedea o licărire suspicioasă, decise ea. Știa că era descumpănită.

— Bine, spuse ea dulce. Dar nu cred că merită efortul. Nu par să fie prea multe amenințări în seara asta.

El zâmbi.

— Nu se știe niciodată.

Irene trase ușa după ea și o încuie. Prin gaura cheii îl urmări pe Luke urcând în mașină. Farurile se aprinseră, motorul mugi și mașina porni ușor, îndreptându-se spre căbănuța numărul unu.

La naiba, chiar pleca.

— Pui de... se opri, amuzată de reacția ei la plecarea lui Luke. Își spuse că ar trebui să se simtă ușurată. Nu putea ajunge în pat cu un bărbat pe care de-abia îl cunoștea. Existau probleme care ar fi complicat lucrurile. Mai devreme sau mai târziu tot aveau să le complice.

Mai bine mă concentrez pe ce se va întâmpla mâine-seară, decise ea. Luke spusese ceva despre statul la un motel. Oare avea să ia o cameră sau două? Ar trebui să cumpere și o cămașă de noapte mâine? Și cum era cu problemele ei?

Se îndepărtă de ușă, plină de neliniște și de entuziasm și nu percepu imediat întunericul din dormitor.

Sistemul ei nervos autonom, setat pe supraconștientă în urmă cu șaptesprezece ani, răspunse totuși foarte repede. Trecu în modulul panică înainte ca partea conștientă a minții să aibă timp să proceseze informațiile.

Rămase cu piciorul în aer și-și ținu respirația, încercând să-și controleze teama.

Lumina în dormitor era stinsă. Știa că o lăsase aprinsă, întotdeauna lăsa lumina aprinsă noaptea. Întotdeauna.

Poate se arsese becul.

Liniștește-te. E o căbănuță veche. Are o instalație electrică veche. Becuri vechi.

Undeva în marea de întuneric care inunda dormitorul, podeaua scârțâi.

Ceea ce văzuse în acei ochi extraordinari fusese dezamăgirea, se gândi Luke amuzat, conducând mașina spre căbănuța lui. Era sigur. Irene își revenise repede, dar nu îndeajuns de repede pentru a-și ascunde reacția la plecarea lui de gentleman.

Cu siguranță că era dornică de joacă în seara aceea.

Problema este, doamnă, că eu sunt prea bătrân pentru joacă. Data viitoare când vom fi aproape va fi totul sau nimic; știm amândoi că în seara asta ar fi fost mult prea repede.

Strategia era cheia, se gândi el. Întotdeauna. Din păcate, strategia avea prețul ei. Se uită înapoi la căbănuța care răspândea o lumină caldă. Poate că ar fi făcut față la puțină joacă. Sigur, l-ar fi costat câteva ore de somn.

Nu te duce acolo. Dacă începi în seara asta, nu vei mai putea să te oprești, știi asta foarte bine. Nu vrei ca ea să regrete dimineața.

Era o problemă cu căbănuța numărul cinci, se gândi el. Era diferită în seara aceea.

În dormitor era întuneric.

Simți o senzație neplăcută. Frână. Mai era lumină afară când plecaseră să ia cina. Poate Irene uitase să aprindă luminile în dormitor. Sau poate se arsesse becul. Ar putea să i-l schimbe. Maxine îi repeta mereu că orientarea spre nevoile clientului era cheia în această afacere.

Era bun la inventat scuze, nu?

Porni în marșarier.

Ușa se deschise exact când ajunse și el acolo. Irene ieși în viteză. Sări peste trei trepte, zări mașina și fugi spre el.

— Luke.

Silueta unui bărbat apăru în cadrul ușii. Omul ținea ceva în mână.

Luke era deja afară și se îndrepta spre Irene.

— Cineva, spuse ea cu un glas sfârșit, cineva este înăuntru.

O luă de braț și o trase de cealaltă parte a mașinii, interpunând masa mare a SUV-ului între ei și omul din ușă.

Deschise ușa pasagerului din față și o împinse înăuntru.

— Intră și stai jos.

Irene se execută.

Intrusul ieși pe verandă.

— Domnișoară Stenson, stați, strigă el. Nu am vrut să vă sperii.

— Ce dracu'? Luke se duse spre botul mașinii. Tu ești, Mills?

Tucker Mills coborî vocea.

— Da, domnule Danner. Îmi pare rău. Nu voiam să mai știe nimeni că sunt aici.

— E în ordine, Tucker. Aruncă ce ții în mână. Luke vorbi pe un ton fără urmă de amenințare.

— Sigur, domnule Danner.

Tucker lăasă din mână obiectul pe care-l ținea. Când acesta căzu nu făcu nici cel mai mic zgomot. Nu era pistol sau cuțit,

se gândi Luke.

Luke înaintă încet. Când urcă treptele, Tucker se dădu înapoi, cu mâinile ridicate într-un gest patetic de neliniște și autoapărare.

— Vă rog, domnule Danner. Nu am vrut să fac rău. Pe cuvânt.

Simțindu-se ca un bătaș, Luke se uită la obiectul aruncat de Tucker. Era o căciulă împletită. O ridică și i-o dădu lui Mills.

— Ce s-a întâmplat, Tucker?

— Tucker? Tucker Mills? Irene ieșise din mașină și se îndrepta spre ei.

— Da, domnișoară Stenson.

— Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai speriat de moarte. Urcă scările și se opri lângă Luke, privindu-l atentă pe Tucker. Ce făceai în dormitorul meu?

— Nu voiam să mă vadă nimeni aici. Tucker părea foarte agitat și vinovat. Erați plecată când am ajuns aici, așa că am deschis ușa din spate. Am crezut că e mai bine să aștept înăuntru. Șansele să fiu văzut erau mai mici.

— E în ordine, Tucker. Înțeleg. Îmi pare rău de reacția mea, dar nu mi-am dat seama că ești tu.

— Ar fi trebuit să stau afar'. Știu asta, domnișoară Stenson. Dar mi-era că mă vede cineva și sună la poliție.

— Haide să continuăm conversația înăuntru, spuse Luke.

Irene îi zâmbi cu căldură lui Tucker.

— Fac un ceai, zise ea.

Zece minute mai târziu, Irene puse trei căni din ceaiul ei special pe masa din bucătărie. Se gândi că va avea nevoie de câteva ore bune pentru a se liniști, dar măcar pulsul îi revenise la normal.

Luke făcuse turul căbănuței și trăsese toate draperiile. Acum ședea în fața lui Tucker, privindu-l încruntat, dar în același timp calm și răbdător. Îl cunoștea pe Tucker Mills, se gândi

Irene. Știa că Tucker nu se descurcă prea bine dacă este sub presiune.

— Începe cu începutul, Mills, spuse Luke.

— Da, domnule. Expresia lui Tucker deveni confuză. Era clar că nu știa de unde să înceapă.

— Începe de unde vrei, îi sugeră Irene. Și ia-o ușor.

— Bine. Tucker păru mai ușurat. Atunci, de azi după-amiază.

— Ce-i cu azi după-amiază? întrebă ea.

— Atunci l-am văzut pe domnul Danner, la garajul domnului Carpenter. Făceam curățenie, ca de obicei. Domnul Danner a venit să discute cu domnul Carpenter. L-am auzit întrebând de domnișoara Webb, dacă avea un prieten nou sau așa ceva.

— Știi ceva despre ea? întrebă Luke.

Tucker luă cana cu ambele mâini.

— Lucrez din când în când la casa lor sau cel puțin lucrăm. Adică înainte să ia foc.

— Continuă, spuse Irene, străduindu-se să vorbească pe un ton calm și încurajator, deși îi venea să țipe la el să-și continue povestea.

— Domnișoara Webb m-a angajat acum câțiva ani ca să-i îngrijesc grădina, să tund iarba și să verific conductele iarna, să nu înghețe. Treburi din astea.

— Întreținere, spuse Luke.

Tucker încuviință, mulțumit că era înțeles.

— Da, întreținere. Mergeam acolo de două ori pe săptămână. Am fost și cu o zi înainte ca voi să o găsiți. Dimineața adică.

— Ai vorbit cu ea? întrebă Irene tensionată.

— Sigur. Era întotdeauna amabilă cu mine. Chiar și mai demult. Amândouă erați. Niciodată nu v-ați comportat cu mine ca și cum nu aș fi contat.

Irene era șocată.

— Bineînțeles. Ai muncit întotdeauna și ți-ai câștigat existența. Tata spunea că erai cel mai muncitor om din oraș.

Pe fața lui Tucker trecu o umbră de durere.

— Șeriful Stenson mă trata cu respect. El avea încredere în mine, spre deosebire de alții. Da, sigur, se grăbesc să mă angajeze pentru treburi ciudate, dar când lipsește ceva, cine e vinovat? Eu. Tatăl dumneavoastră nu i-a luat niciodată pe acei oameni în serios. Oricum, ăsta este unul dintre motivele pentru care am venit aici în seara asta. M-am gândit că vă sunt dator, pentru că-i eram dator tatălui dumneavoastră și nu am putut să-l răsplătesc, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Mulțumesc, Tucker, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea? întrebă Luke.

Tucker se adună cu un efort vizibil.

— După cum am spus, lucram în grădină ca de obicei. Domnișoara Webb era înăuntru.

— Știi ce făcea? întrebă Luke.

— Nu sunt sigur. Când mi-am parcat mașina a ieșit să mă salute. Apoi mi-a spus că avea ceva de terminat pe calculator și s-a întors înăuntru. Puțin mai târziu a apărut pe alee o mașină.

— Ce fel de mașină? întrebă Luke.

— Una foarte frumoasă. Străină. Tipul de la volan nu m-a observat pentru că eram într-o latură a casei și după cum am spus, am parcat în spate, pentru a nu trebui să-mi car prea departe uneltele și echipamentul. Oricum, l-am auzit bătând la ușă.

— I-a deschis Pamela? întrebă Irene.

Tucker dădu afirmativ din cap.

— Mi-am dat seama că-l cunoștea, dar nu părea foarte încântată. Voia să știe de ce venise. Mi s-a părut că era nervoasă din cauza lui.

— Ai auzit ce i-a răspuns el?

— Nu. Dar și el părea foarte nervos. Ea l-a primit în casă pentru câteva minute. Nu știu despre ce au vorbit, dar mi-am dat seama că se certau. Am stat pe lângă magazia cu unelte, gândindu-mă că ar putea avea nevoie de ajutorul meu ca să scape de el. În cele din urmă, a plecat. A demarat în trombă. Se vedea clar că era supărat pe ea.

— Ai reușit să-l vezi? întrebă Luke.

— Destul de bine.

Irene își dădu seama că-și ținea respirația.

— L-ai recunoscut? întrebă Luke pe același ton calm.

— Era prima dată când îl vedeam.

Irene își ascunse dezamăgirea și-și reaminti că era o informație în plus față de ce aveau în urmă cu douăzeci de minute.

— Îl poți descrie? întrebă Luke.

— Era de înălțime medie. Moale.

— Moale? repetă Irene curioasă. Adică, gras?

— Nu moale din ăla. Cunosc niște tipi mari care nu-s moi. Pe figura lui Tucker se citea o concentrare maximă. Nu era gras, dar părea că e foarte ușor să-l dai peste cap. Tucker se uită la Luke. Nu tare ca dumneavoastră, domnule Danner. Moale.

— Bine, moale, spuse Irene. Continuă Tucker. Ce ne mai poți spune despre el?

— Avea părul castaniu. Tucker păru a-și sonda memoria. Avea haine faine. Și, după cum am mai spus, o mașină frumoasă.

Irene scoase un oftat de dezamăgire. Asta da descriere generică.

— Pot să presupun, datorită faptului că nu-l cunoșteai, că nu era de pe aici?

— Nu, nu era din zonă. V-am spus, era prima dată când îl vedeam. Tucker sorbi din ceaiul fierbinte.

Rămaseră tăcuți o vreme. Irene simțea cum entuziasmul îi dispărea. Cum să-l recunoască pe vizitatorul Pamelei după o descriere atât de vagă?

Tucker puse pe masă cana cu ceai.

— Dar l-am văzut din nou, nu după multă vreme.

Irene deveni brusc atentă. Știa că și Luke era atent, deși nu se manifesta.

— Când l-ai văzut din nou? întrebă Luke pe un ton nepăsător.

— În dimineața după ce ați găsit cadavrul.

Irene apucă cana cu amândouă mâinile.

— Ce făcea?

Tucker fu uimit de întrebare.

— Nu știu exact ce făcea.

— Unde era? întrebă Luke.

— În fața clădirii municipale. A intrat în limuzina aia mare cu senatorul Webb și cu doamna drăguță cu care se căsătorește senatorul.

Irene se uită la Luke, ținându-și respirația.

— Hoyt Egan, spuse Luke. Ajutorul lui Webb.

Puțin mai târziu, Luke și Irene îl urmăreau pe Tucker, de pe veranda din spate a căbănuței, cum dispărea în întunericul pădurii.

— Încearcă să nu te entuziasmezi prea tare, spuse Luke, luând-o de umeri. Irene era crispată. E posibil ca Egan să fi avut un motiv foarte bun pentru a o vizita pe Pamela.

— Ai auzit ce a spus Tucker, s-au certat.

— Am auzit, dar asta nu înseamnă că el a omorât-o. S-ar putea însă să știe ce o preocupa în acele ultime zile.

— Da, spuse Irene. Poate că erau amanți. Poate că ea pusese capăt relației și lui Egan nu i-a convenit.

— E o variantă, încuviință el. Dar deocamdată are valoare de speculație. Mai mult, tu încerci să demonstrezi că moartea

Pamelei are legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu părinții tăi, nu?

— Da.

— Trebuie să-ți spun că mi-e greu să-mi dau seama ce amestec poate avea Egan. Are treizeci și ceva de ani, nu cu mult mai mult decât tine. Probabil că pe atunci era la facultate. În plus, nici măcar nu e de pe aici. Nu pare să existe nici o legătură.

— Nu.

Luke regreta că-i dă teoria peste cap, dar își spuse că-i făcea un serviciu, chiar dacă ea nu-și dădea seama.

— Hei. O trase aproape de el. Nu spun că ai ajuns într-o fundătură. Eram cu tine când cineva a dat foc casei familiei Webb, îți amintești? Sunt de acord că se petrece ceva dubios, dar nu sunt convins că are legătură cu trecutul.

— Care e teoria ta?

— Din cauza faptului că era consumatoare de droguri, încep să mă întreb dacă nu cumva Pamela a fost în relații cu niște tipi foarte răi.

— Oh, hmm. Traficanți de droguri?

— E o posibilitate. Din păcate, mai sunt multe altele.

— Ca de exemplu?

— Poate cineva s-a folosit de dependența ei pentru a încerca să o șantajeze sau să o manipuleze. Sau poate...

Irene se întoarse rapid spre el.

— La ce te gândești?

— Mi-a trecut prin cap că fiica unui senator poate fi folosită de cineva care are nevoie de informații din interior. Pamela îi știa pe cei care-l frecventau pe tatăl ei. Organiza dineuri pentru asociații lui. Campanii de strângere de fonduri. Se cunoștea cu unii dintre cei mai puternici oameni din țară.

— Și nu era doar foarte frumoasă, era și sexy, spuse Irene. Cred că putem lua în calcul că s-a culcat cu câțiva dintre acei

oameni importanți.

— Și asta poate da naștere altor scenarii și mai neplăcute.

— Dumnezeu! Crezi că Pamela a fost omorâtă și i s-a dat foc casei pentru că știa prea multe? Crezi că cineva se teme că va da la iveală informații jenante și care l-ar fi putut incrimina?

— Nu știu. Pentru moment nu fac decât speculații, la fel ca și tine.

— Mă întreb ce-i cu e-mailul pe care mi l-a trimis? Mă tot întorc la asta. Trebuie să fi avut un motiv personal să mă contacteze, după toți acești ani.

— Probabil, știa că ești reporter. Dacă avea ceva de spus presei, te-a contactat pentru că avea impresia că poate avea încredere în tine.

— Lucrez pentru un ziar dintr-un oraș mic. În Glaston Cove, cea mai importantă știre în acest moment este o dezbatere în care consiliul local trebuie să aprobe sau nu înființarea unui parc pentru plimbarea câinilor. După ce a lucrat atâția ani pentru tatăl ei, probabil că Pamela avea o mulțime de cunoștințe în presă. Nu o văd apelând la mine, dacă avea un mare scandal de dezvăluit.

— Bine, să presupunem pentru moment că te-a contactat pentru că avea un motiv personal să o facă.

— Acel motiv personal implica informații legate de moartea părinților mei, spuse Irene, încrucișându-și brațele la piept. Știu asta, Luke. E singura explicație logică.

— Poate că da, poate că nu. Cred că a venit la Dunsley ca să se ascundă o vreme.

— Poate că se simțea în siguranță aici datorită legăturilor pe care familia ei le are cu orașul. Știa pe toată lumea și toată lumea o știa.

— E posibil ca acesta să fi fost planul, dar dacă stai să te gândești, era singură și izolată în casa aceea. Dacă cineva voia să scape de ea, Pamela i-a înlesnit sarcina. Eu aș spune că,

dacă se temea, ar fi apelat la cineva de aici, în care avea încredere.

— Asta dacă nu cumva nu mai avea încredere în nimeni. Poate de aceea a intrat în legătură cu mine. Eu eram cineva din trecut în care credea că poate avea încredere.

— În legătură cu ce?

— Asta trebuie să aflăm.

Luke nu spuse nimic, doar o strânse mai tare lângă el.

— Nu pot să nu remarc că nu mai încerci să minimalizezi teoria mea, potrivit căreia e vorba de o conspirație.

— Din păcate, începe să pară din ce în ce mai logică. Probabil că nu e un semn bun.

— Crezi că suntem amândoi pregătiți pentru o vacanță lungă într-o cameră capitonată?

— Eu aș prefera să merg în Hawaii.

— Și eu. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Hoyt Egan.

— Ne-am gândit la același lucru. Am și un plan dacă te interesează.

— Spune-mi.

— Dimineața, după petrecerea Bătrânului, noi doi putem merge la San Francisco să-l încolțim pe Egan. Dacă-l luăm prin surprindere s-ar putea să aflăm câte ceva de la el.

— Îmi place planul tău, spuse ea. Îmi place mult.

El zâmbi și o întoarse astfel încât ajunseră față în față. În lumina de pe verandă, ochii ei erau plini de umbre.

— Îmi pare rău că Tucker Mills te-a speriat în seara asta.

— Nu a avut intenția să o facă.

— Nu, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Ești bine?

— Încă mai tremur puțin. Râse forțat. Când mi-am dat seama că în dormitor lumina era stinsă am înghețat câteva secunde. Ca un animal în bătaia farurilor. Când am reușit să mă mișc, nu m-am gândit decât cum să plec.

— A fost o strategie bună în acele circumstanțe.

— Trebuie să fi părut ridicolă.

— Nu, păreai speriată. Dar te mișcai și făceai ceea ce trebuia să faci. Nu toată lumea se descurcă bine când e cuprinsă de teamă. Pe unii îi paralizează.

— Eram îngrozită.

— Știu. O masă pe ceafa, încercând să-i relaxeze mușchii încordați. Știu.

Ea închise ochii o clipă.

— E foarte, foarte bine.

— E ceva ce am tot intenționat să te întreb, spuse el după o clipă.

— Hmm?

— Care-i treaba cu luminile? De ce le lași aprinse toată noaptea?

— Presupun că poate fi considerat sistemul meu de securitate.

— Poate că nu e cel mai bun moment să aprofundăm subiectul, dar sunt măsuri de siguranță mai bune. De exemplu, un sistem de alarmă performant. Ai văzut că luminile aprinse nu l-au împiedicat pe Mills să intre.

Irene își ridică privirea spre el. Luke se uită în ochii ei și simți că-l străbate un fior.

— Luminile erau stinse în acea noapte, spuse ea cu o voce neutră. Am ajuns târziu. Mult mai târziu față de ora la care ar fi trebuit să mă întorc. Încălcasem una dintre regulile de bază ale tatei: o lăsasem pe Pamela să mă ducă în Kirbyville. Nu voiam să dau ochii cu părinții mai repede de cât era nevoie. Când am văzut luminile stinse, m-am gândit că se duseseră la culcare. Am intrat prin spate, pe ușa de la bucătărie.

Luke își aduse aminte ce-i spusese Maxine. Hugh Stenson și-a împușcat soția în bucătărie. Apoi s-a sinucis.

Luke înconjură cu brațul umerii lui Irene.

— Îmi pare rău, nu trebuia să întreb. Nu e momentul să vorbești despre asta. Nu acum. Nu în seara asta.

Ea nu păru să-l audă. Luke își dădu seama că era prea târziu.

— M-am gândit că mă pot strecura în cameră, că dacă nu aprind luminile și am grijă să nu fac zgomot, mama și tata nu mă vor auzi.

Luke știa că va fi rău. Și mai știa și că nu putea face altceva decât să o țină de umeri cât spunea povestea. O strânse mai tare.

— Am deschis cu cheia ușa din spate, dar când am încercat să intru mi-am dat seama că era blocată de ceva greu. Am împins mai tare, forțând-o. Am simțit un miros, un miros oribil, cum nu mai simțisem vreodată. M-am gândit că un animal sălbatic intrase în casă și scosese gunoiul. Dar nu avea logică. Mama și tata ar fi auzit gălăgia.

— Irene, spuse Luke cu blândețe, sunt aici.

— Nu vedeam nimic, continuă ea pe același ton egal, cu o voce care te băga în sperieți. Era atât de întuneric.

— Știu.

— Am găsit întrerupătorul de lângă ușă. Am apăsat. Și apoi am văzut.

— Irene, taci. E de ajuns. O îmbrățișă și o legănă ușor. Nu trebuie să mai spui nimic. Pentru numele lui Dumnezeu, iartă-mă. Acum înțeleg ce e cu luminile.

— Apoi, parcă am intrat în altă dimensiune, spuse ea cu fața îngropată în umărul lui. Nu am putut să rămân cu ei, așa că m-am dus altundeva o vreme.

— Știu, spuse el mângâind-o pe cap. Am fost și eu în acel loc.

— Jason mi-a spus că ai participat la bătălii.

— După cum spuneam, un alt loc.

— Ai văzut cum arată ei, nu?

Înțelese ce voia să spună.

— Da.

— Oamenii pe care-i cunoști. Oamenii pe care îi iubești. Ai văzut cum arată... după. Știi cum e. Și te întrebi de ce ei și nu tu.

— Lumea se schimbă după aceea. Lucrurile nu mai sunt niciodată la fel. Cei care nu au fost niciodată în celălalt loc nu pot înțelege cât de greu este pentru călătorii care revin să pretindă că nimic nu s-a întâmplat.

Îl îmbrățișă.

Rămaseră o vreme îmbrățișați, fără a spune un cuvânt. Apoi o conduse înăuntru. O duse în dormitor și aprinse toate luminile.

Ea se depărtă puțin. Îi zâmbi și se șterse la ochi cu mâneca.

— Nu-ți face griji, voi fi din nou eu însămi mâine-dimineață.

— Sigur. Dar, dacă nu ai nimic împotriva, voi dormi aici, pe canapea, în noaptea asta.

Irene clipi și făcu ochii mari.

— De ce vrei să faci asta?

— Pentru că te-ai speriat rău în seara asta și pentru că te-am întrebat în legătură cu trecutul tău și pentru că mi-ai spus. Nu vrei să fii singură, nu?

— Nu.

Sinceritatea brutală a răspunsului îl surprinse. Nu era obișnuită să-i lase pe alții să-i vadă și această față, se gândi el.

— Nici eu. Deschise micul dulăpior din hol și scoase așternutul care se afla acolo. Te deranjează dacă sting becurile în camera din față? Dacă da, pot să dorm cu cămașa pe cap.

— Nu, spuse ea. Cât timp ești aici nu-mi este frică de întuneric.

După o oră și jumătate, Irene se trezi și începu să se plimbe prin cameră. O altă noapte proastă; un alt ritual. La lumina albăstruie a lămpii de noapte privi patul deranjat și dulapul cu sertare. Nu prea avea loc să se miște.

Când era acasă, o tură prin apartamentul ei bine luminat, pentru a verifica toate încuietorile, era prima parte a unui ritual pe care-l făcea pentru a contracara problemele din miez de noapte. Cea de-a doua parte consta într-o lingură de unt de arahide și doi biscuiți.

În noaptea aceea, trebuia să rămână în dormitor, pentru că Luke dormea în cealaltă cameră, pe canapea. Cu cât se gândea mai mult că nu putea să-și facă ritualul nocturn, cu atât mai neliniștită și agitată devenea.

Trebuia să se miște. Trebuia să ia untul de arahide și biscuiții.

Se duse la ușă, o întredeschise și privi spre holul întunecat și spre bucătărie. Nu se auzea nici un sunet din direcția canapelei. Probabil că Luke dormea. Dacă nu făcea zgomot, ar putea merge la bucătărie fără să-l trezească. Își va lua cutia cu biscuiți și borcanul cu unt de arahide și se va întoarce în cameră.

Nu avea nici un halat în sacoșa cu haine pe care o primise. Gândul o făcu să ezite câteva clipe. Apoi hotărî că în cămașa de noapte lungă, din bumbac, arăta destul de decent în cazul în care Luke se trezea și o vedea.

Intră în camera din față în vârful picioarelor și aruncă o privire spre baia bine luminată, pentru a se asigura că geamul era bine închis. Deși luminile erau stinse, de pe verandă intra destulă lumină. Luke dormea întins pe canapea.

Pășind cu atenție, intră în bucătărie, deschise dulapul încetișor și căută untul de arahide.

— Mănânci singură sau ai de gând să împărți? întrebă Luke din întuneric.

Tresări speriată și aproape că scăpă borcanul cu unt.

— Credeam că dormi.

— A fost destul de greu să adorm din cauza plimbărilor din dormitor.

— Oh. Îmi cer scuze. Luă și cutia cu biscuiți. Când nu pot dormi mă plimb și mănânc biscuiți cu unt de arahide.

— Eu prefer plimbările afară și un pahar de coniac.

Când îl privi mai bine aproape că scăpă borcanul pentru a doua oară.

Nu era chiar dezbrăcat, dar în boxerii albi și tricoul negru arată ca și cum ar fi fost. Îl văzu căutând ceva. Pantalonii, se gândi ea. Auzi zgomotul făcut de fermoar. Nu-și explică de ce, dar i se păru cel mai erotic zgomot cu putință.

Fii calmă, se gândi ea. Adu-ți aminte să respiri. Privește partea bună a situației. S-ar putea nici să nu ai nevoie de biscuiți pentru a-ți alunga din minte problemele ce te frământă.

Se întoarse, deschise sertarul cu veselă și scoase un cuțit.

— Deci, primesc un biscuit?

Mai riscă o privire rapidă spre el și-l văzu apropiindu-se.

— Aa, sigur.

Dădu să aprindă lumina, dar își aduse aminte că spre deosebire de Luke care era îmbrăcat decent, ea nu avea decât cămașa de noapte.

Nici o problemă, își zise. Putea să un gă biscuiții cu unt și cu ochii închiși.

— Trebuie să bei după ce mănânci biscuiți cu unt de arahide, spuse Luke îndreptându-se spre frigider. Altfel ți se lipsesc de dinți. Este un fapt dovedit științific.

— Nu, stai, încercă ea să-l oprească.

Era însă prea târziu. Ușa se deschise și fu luminată din cap până-n picioare.

De ce oare nu-și adusese o cămașă de noapte mai sexy? Răspunsul era simplu, bineînțeles. Deși luase cu ea colecția de armuri la modă pentru a da piept cu Dunsley-ul și cu trecutul, se gândise că noaptea și le va petrece singură.

Luke se uită la ea peste umăr. Irene rămase nemișcată, neștiind la ce să se aștepte.

Rezultatul fu o privire sexy, extrem de apreciativă care o lăsă fără răsuflare.

Fără a spune un cuvânt, Luke închise ușa frigiderului. Parcurse spațiul mic dintre ei dintr-un pas și sprijinindu-se cu mâinile de dulapul din spatele ei o sărută pe ureche.

— Mi-am propus să nu fac asta, spuse el. M-am mințit, evident.

— Probabil că nu e o idee bună.

— Ai una mai bună?

Aici era problema. Nu avea o idee mai bună. Cea mai bună idee după mai mulți ani, poate cea mai bună din viața ei, era să îl sărute pe Luke.

Îi înconjură gâtul cu brațele și zâmbi:

— Nu.

El mormăi ceva și apoi o sărută.

Trupul îi fu străbătut de un fior fierbinte. Simți o foame care nu avea nici o legătură cu untul de arahide și cu biscuiții.

L-ar fi putut săruta săptămâni și luni de zile, relaxându-se în îmbrățișări. Atingea cu plăcere conturul muscular al spatelui lui. Își strecură mâinile sub tricoul lui și simți în palme părul tare și negru care-i acoperea pieptul.

— Asta, anunță el, dându-și jos tricoul, este mult mai bun decât biscuiții cu unt de arahide.

O trase din nou spre el. Mai întâi îi simți buzele pe gâtul ei și își lăsa capul pe spate. Apoi îi simți mușcătura. Senzațiile puternice veneau una după alta. Greșise, se gândi ea. Nu ar fi putut să-l sărute săptămâni sau luni. Dacă ar fi făcut-o s-ar fi simțit frustrată. Avea nevoie de mult mai mult și chiar în clipa aceea.

Era clar că îi citea gândurile, pentru că în clipa următoare mâinile lui îi strânsură ușor umerii.

Luke era puternic. Ar fi putut să rupă orice cu mâinile acelea. Dar ei nu-i va face rău. Simțea asta cu fiecare fibră a corpului.

O atinge de parcă era o statueta fragilă. Îi simți dorința puternică și profundă. Nici un alt bărbat nu o făcuse să se simtă capabilă să-l facă să tremure de dorință.

Excitarea și conștiența puterii ei feminine o străbătură din cap până-n picioare. Era o senzație puternică și pură care o lăsa fără respirație.

Își lăsa mâinile să alunece pe trupul lui până când degetele îi atinseră jeanși în dreptul șlițului.

Luke o trase la pieptul său. Ea își înlănțui picioarele în jurul taliei lui și-l strânse tare. Luke porni cu ea în brațe strecurându-se cu îndemânare prin holul îngust și o puse în pat.

Se depărtă doar pentru a-și scoate pantalonii și boxerii. Apoi se urcă peste ea, îndepărtându-i coapsele cu genunchiul, deschizând-o pentru atingerea sa. Îi ridică cămașa de noapte până la brâu și apoi mai sus, până când reuși să i-o dea jos. Irene zări cămașa zburând spre un colț al camerei, dar nu o văzu căzând pe podea, fiind prea concentrată asupra lui Luke, care se aplecă spre sânii ei.

Când îi apucă sfârceul între dinți auzi un oftat de plăcere și avu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că ea îl scosese.

Se întinse și-l mângâie cu degetele. Duritatea erecției lui o excită. Îl simți cum devine și mai tare sub atingerea ei.

Mâinile lui îi mângâiau interiorul coapsei. Nu știa dacă să-i spună să se grăbească, înainte să dispară senzația care-o făcea să freamăte, sau să-i ceară să o ia mai ușor, ca să aibă timp să se intensifice. Intra pe un teritoriu necunoscut. Degetul lui o pătrunse, mângâind, explorând, excitând.

Până acum toate bune, dar probabil că asta era excitarea maximă la care avea să ajungă.

Nu era rău, își spuse. Nu era rău deloc. Tresări și mușchii i se încordară în jurul degetelor lui invadatoare.

— Luke?

— Hmm? spuse el sărutând-o pe burtă.

— Acum, îl îndemnă ea, înfigându-și degetele în umerii lui. Te rog, da, acum.

— Nu e nici o grabă.

— Ba da. Încercă să-l zgâlțâie fără succes. Nu înțelegi.

— Încă ești încordată. Nu vreau să te rănesc.

— Nu mă vei răni. Îl trase tare spre ea și-și frecă pubisul de mâinile lui. Luke îi sărută pielea fină de pe partea interioară a coapselor.

— Nu, stai. Întoarce-te, gemu ea.

Îl auzi râzând încetșor și îi simți răsufierea fierbinte și limba, exact în punctul cel mai sensibil.

Abia reuși să se abțină să nu țipe.

Era prea mult. Prelua controlul asupra ei, impunând condiții de predare pe care nu le acordase niciunui alt bărbat. Era de neimaginat. Abia dacă-l cunoștea. Cum să aibă încredere în el și să-i dezvăluie cele mai intime reacții?

O clipă mai târziu, atinse apogeul, cutremurându-se de plăcere.

Abia dacă își dădu seama că Luke schimba poziția, strecurându-se între picioarele ei. Se împinse cu putere în ea, umplând-o complet.

Irene fu uimită când avu un nou orgasm. Luke se mișca cu putere înăuntrul ei.

Arcurile vechi gemură tare și ritmic în semn de protest. Tăblia patului se lovea ritmic de perete. Nu-și mai controla sentimentele. Voia să râdă și fu uimită când își dădu seama că avea lacrimi în ochi. Singurul lucru care conta era bărbatul din brațele ei.

Părea imposibil, dar strigătul răgușit al lui Luke, de eliberare triumfătoare și exaltată, îi provocă aceeași senzație de plăcere și satisfacție ca propriul ei orgasm.

Pentru câteva clipe nu se mai simți singură pe lume.

Ușor, Luke își reveni la realitate. Nu se grăbea, ci savura senzația pe care i-o dădea corpul lui Irene lipit de al său. Capul ei se odihnea pe mâna lui. O senzație grea, de căldură intensă, îi trecu prin tot corpul. Nici nu-și mai aducea aminte când se

simțise așa ultima dată. Poate niciodată. Își puse o pernă sub cap și zâmbi.

— Uuu raa, murmură el.

— Și eu mă gândeam la același lucru. Își sprijini coatele pe pieptul lui cu bărbia în palme. Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată cu un bărbat.

Luke rămase nemișcat o clipă.

— Cu o femeie?

Ea zâmbi și dădu din cap.

— Când am chef, mă încurc cu Uriașul.

— Poate că nu ar trebui să întreb, dar cine e Uriașul?

— Vibratorul meu. Trebuie să recunosc că senzația nu a fost niciodată la fel de intensă ca acum. Ceea ce-mi oferă Uriașul este un fel de strănut.

— Deci vrei să spui că sunt mai bun decât un vibrator și un strănut?

— Da, ești. Dar să nu ți se urce la cap.

— Ar fi cam greu.

— Unul dintre terapeuți mi-a spus că nu pot avea orgasm cu un bărbat, pentru că am probleme de intimitate. Ceva în legătură cu frica de a nu mă apropia prea mult emoțional.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Imediat după ce am terminat facultatea. A durat cam un an și jumătate. Mătușa mea tocmai murise și voiam cu disperare să nu fiu singură.

Luke îi mângâie conturul urechii cu degetul.

— Înțeleg.

— Nu a mers. Din vina mea. Pe atunci, micile mele obsesii începeau să se agraveze. Rick a încercat să fie înțelegător, dar din cauza problemelor mele legate de sex, coșmarurilor ocazionale și a obiceiurilor mele ciudate de a dormi, a renunțat. Eram la al treilea terapeut. Ea mi-a sugerat să iau medicamente. Când am refuzat să le iau, Rick a ridicat mâinile

și dus a fost. Nu l-am condamnat. A fost o ușurare pentru amândoi când totul s-a terminat.

— Erai în partea cealaltă. Se jucă cu părul ei. Nu a putut să ajungă la tine.

— Și nici eu la el. După cum am spus, nu a fost vina lui. Știam că am probleme de rezolvat înainte de a începe o nouă relație. Trebuia să trec peste ce se întâmplase în trecut. Și m-am străduit. Pe bune. De la divorț am mai fost la alți trei terapeuți. O vreme am încercat și cu pastile. M-au ajutat puțin, dar tot mă întorceam la nevoia de a găsi răspunsuri la ceea ce se întâmplase.

— Câteodată nu primești nici un răspuns.

— Știu. Presupun că de asta m-am apucat de jurnalism. Nu primeam eu răspunsurile de care aveam nevoie, așa că m-am apucat de meseria care mi-a oferit o scuză pentru a găsi răspunsuri în alte locuri și în alte vieți.

— Nu sunt sigur că a fost o idee bună să te întorci în Dunsley, dar vorbind din punctul meu egoist de vedere, sunt bucuros că ai făcut-o.

Ridică puțin capul.

— Nu mi-a plăcut ideea de a mă întoarce aici, dar cred că a fost ca un fel de catharsis.

— Chiar dacă nu vei găsi răspunsuri?

— Mă lupt cu demonii în Dunsley. Nu le voi ceda, dar...

— Dar nu mai încerci să pretinzi că nu există.

— Crezi sau nu, am impresia că există un progres.

Când se trezi, Luke fu uimit să vadă că afară se luminase demult. Irene încă mai dormea lângă el. Ea nu se mișcase și nici nu simțise nevoia să plece din pat în noaptea aceea. Ar fi sesizat dacă s-ar fi întâmplat asta.

Ceea ce îl uimi și mai tare fu faptul că și el dormise la fel de profund.

Hoyt se uită la ceas. Făcea asta în mod inconștient de o mie de ori pe zi. Gestul îl irita întotdeauna pe Ryland Webb.

— Am aranjat să dați o declarație de presă, imediat după slujbă, câtorva ziare. Hoyt îi înmână un dosar. Am anulat și prânzul de la club și întâlnirea pentru strângerea fondurilor de campanie din seara asta, dar de mâine intrăm în ritm normal.

Ryland deschise dosarul și citi declarația. Era o cerere de respectare a intimității, venită de la un tată îndurerat, și promisiunea de a cere în Senat fonduri suplimentare pentru cercetările în domeniul bolilor mintale. Exact ce-și dorise.

Închise dosarul și se uită la Alexa. Stătea pe un scaun în fața lui, impresionantă în taiorul negru și pălărie cu voal. Va face impresie azi, ca de obicei, se gândi el.

Pamela îi fusese utilă o vreme, dar un candidat la președinție avea nevoie de nevastă. Votanții n-ar fi ales pe cineva necăsătorit pentru Casa Albă.

— Vreau să fii cu mine când voi vorbi cu presa, îi spuse el Alexei.

— Bineînțeles.

Ryland se întoarse spre Hoyt.

— S-a aflat în presă de articolul din Glaston Cove Beacon?

— Nimic ce nu putem contracara azi cu o declarație de presă. Hoyt se uită din nou la ceas. Beacon nu a făcut referire la nici o anchetă, dar...

— Rahat, spuse Ryland răstit. McPherson nu va face nici o anchetă. I-am spus clar că nu vreau să facă.

— Da, domnule, știu, însă Beacon a făcut unele afirmații referitoare la existența unor întrebări fără răspuns în ceea ce privește moartea Pamelei, cercetate de autoritățile locale. Vestea bună e că nimeni nu citește foaia aia. Nu va fi o problemă.

— Ar fi bine să nu fie, spuse Ryland.

Oricum, nu va fi, indiferent că Irene Stenson se amestecase. Sam McPherson înțelesese că treaba lui era să păstreze liniștea. Nimic nu se compara cu deținerea unui întreg oraș, inclusiv a șerifului, se gândi el. Dunsley era un punctuleț

plictisitor pe hartă, dar trebuia să recunoască cum că, din când în când, se dovedea util.

Limuzina se opri în fața capelei. Ryland privi prin geamurile fumurii și se relaxă constatând că erau doar câteva mașini ale presei.

— Nu o văd pe Irene Stenson, spuse Alexa ușurată. Totul va fi bine, Ryland, nu-ți mai face griji. Imediat ce se va termina înmormântarea, presa își va pierde interesul pentru această tragedie.

— Sunt de acord, spuse Hoyt. Situația e sub control, domnule.

— Tatăl tău e aici, spuse Alexa. Tocmai intră în capelă.

— Domnul Webb a ajuns la timp cu avionul din Phoenix, spuse Hoyt. Am verificat mai devreme.

Ryland se uită la tatăl său, care arăta foarte distins în costumul gri pe care-l purta.

Un amestec de furie, resentimente și, da, frică intensă, îl cuprinse ca de obicei în prezența lui Victor Webb. Nu-și amintea să fi îndeplinit exigențele tatălui său și să se fi ridicat la pretențiile acestuia. Nimic din ceea ce făcea nu era destul de bine pentru bătrânul ticălos.

Cu cât mai repede se va întoarce Victor în Phoenix, cu atât va fi mai bine, se gândi Ryland. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să se asigure că ticălosul nu avea să descopere niciodată povestea șantajului. Victor ar fi fost extrem de furios și când era așa, te puteai aștepta să se dezlănțuie iadul pe pământ.

Degetele lui Ryland se încleștară pe mâner. Trebuia să-l descopere pe cel care-l șantaja și să scape de el înainte ca tatăl său să afle ceva. Până atunci, nu avea altă opțiune decât să continue să trimită bani în acel cont misterios din străinătate.

Un lucru era sigur. Când îl va găsi, șantajistul va fi un om mort. Victor dispăruse în capelă. De-a lungul anilor avusese parte de mai multe pierderi și toate îi conveniseră de minune: soția sa, soții Stenson și acum Pamela. Fiecare tragedie îl ajutase să treacă peste o situație cu un mare potențial de dificultate. De ce nu s-ar întâmpla încă una?

Pentru moment fu uimit de propria-i îndrăzneală. Să scape de Victor?

Ani de zile se bazase nu doar pe banii bătrânului, ci și pe relațiile acestuia și pe capacitatea lui de a analiza punctele tari și slabe ale oponentilor. Victor fusese adevăratul său director de campanie, strategul, puterea din spatele tronului.

Am cincizeci și trei de ani, se gândi Ryland. Nu mai am nevoie de acest ticălos. Sunt capabil să iau propriile-mi decizii.

Se simțea ca și cum ar fi avut o revelație.

Banii nu aveau să fie o problemă. El era singurul moștenitor al lui Victor. Și, în plus, Alexa provenea dintr-o familie bogată.

Nu mai avea nevoie de tatăl său. Acest gând îl eliberă.

Ușa limuzinei se deschise. Ryland își luă o figură potrivită pentru un tată îndurerat, care tocmai își pierduse fiica din cauza abuzului de droguri și alcool și o urmă pe Alexa afară din mașină.

Victor Webb se uita la primul său născut, care se îndrepta sobru spre intrarea în capelă, cu un sentiment de furie și regret. Cu ani în urmă, făcuse o greșeală teribilă și acum nu mai putea da înapoi.

În aparență, Ryland părea fiul ideal. Victor îi asigurase lui Ryland o educație excelentă, îi dăduse bani și îi crease relații. Victor știa că cel mai scump vis al său, acela de a fonda o dinastie puternică, care avea să dăinuiască vreme de mai multe generații, era pe punctul de a se realiza. Dar mai știa și că cele mai adânci temeri ale sale erau adevărate. În ciuda a tot ceea ce făcuse pentru a modela caracterul fiului său, era evident că acestuia îi lipsea tăria de care avea nevoie pentru a-și depăși defectele. Adânc de tot, exact acolo unde conta mai mult, Ryland era un om slab.

Făcuse o greșeală cu adevărat mare la început. Avea doi fii și el alesese să-i dea totul celui mai puțin potrivit.

— Am vorbit cu doctorița Van Dyke ieri și mi-a spus că nu-i răspunzi la telefon. Bătrânul îl privi atent pe Luke. Zicea că refuzi să-ți înfrunți problemele. Că ești într-o perioadă de negare, așa mi-a spus.

Luke se opri și se uită la rafturile pline de tomuri și lucrări științifice ale bibliotecii. Toate cărțile, articolele și lucrările științifice făceau parte dintr-o colecție mai mult decât cuprinzătoare despre un singur subiect: producerea vinului. Viticultura era subiectul care îi pasiona pe cei din familie, dar nu și pe el.

Nu că n-ar fi încercat să urmeze exemplul tatălui său. În diverse perioade din viață, incluzând-o pe cea din urmă cu șase luni, încercase să-și dezvolte interesul pentru producerea vinului, care îi caracteriza pe cei din familia sa și pe cea a lui Gordon Foote, însă eșuase. În cele din urmă, își urmase calea sa, mai întâi la academie, apoi în armată și acum cu „Proiectul”. Știuse din momentul în care el și Irene ajunseseră la podgoriile Elena Creek că, mai devreme sau mai târziu, tatăl său avea să-l prindă la înghesuială și să abordeze subiectul despre doctorița Van Dyke.

El, Jason și Hackett îi spuneau tatălui lor Bătrânul, dar asta în semn de respect pentru statutul lui John Danner, ca cel mai în vârstă bărbat din familie, fără legătură cu vârsta lui înaintată.

Bătrânul, care se apropia de șaptezeci de ani avea, mulțumită regimului de exerciții fizice, unor gene bune și atenției pe care Vicki o acorda dietei sale, fizicul și rezistența unui bărbat cu mult mai tânăr.

Îmbrăcat cu un frac elegant și un pahar din cel mai bun cabernet care se producea la podgoriile Elena Creek, dădea impresia că se născuse într-o familie bogată, se gândi Luke. Adevărul era că el și Gordon Foote se luptaseră pentru fiecare treaptă a scării succesului.

— Am fost puțin ocupat, spuse Luke.

Sprâncenele argintii ale lui John se apropiară dându-i o expresie încruntată.

— Cu Irene Stenson?

— Și cu motelul, spuse Luke, iar după o pauză adăugă: Și mai și scriu din când în când.

John ignoră referința la motel și la scris.

— Irene este o femeie interesantă, spuse el. Pare a fi inteligentă. Prinde repede.

— Văd că ai remarcat rochia, spuse Luke. Arată bine îmbrăcată cu ea, nu? Poate din cauza exercițiilor Pilate pe care le face.

— A ce?

— Nu contează.

John pufni.

— Jason mi-a spus că e reporter și că a avut un trecut cu probleme.

Notă personală, se gândi Luke. Să nu uiți să-l strângi de gât pe fratele mai mic, cât mai repede posibil.

— Jason a folosit cuvântul probleme?

— Nu, recunosc John oarecum fără voie. Dar asta se înțelegea.

— Ce ți-a spus, mai exact, despre Irene?

— Nu foarte multe. Ca să fiu sincer, mi se pare că-i cam place. Mi-a spus că tatăl ei i-a ucis mama și apoi s-a sinucis, în urmă cu mulți ani, și că Irene a născocit o teorie bizară cum că fiica senatorului Webb ar fi fost asasinată.

— Referitor la moartea Pamelei sunt câteva chestii care nu se prea potrivesc.

— Eu am citit în ziare că moartea ei s-a pus pe seama unei supradoze accidentale de alcool și droguri.

— Irene crede că e ceva mai mult decât atât și eu înclin să-i dau dreptate.

— Mi-era teamă că vei spune asta, zise John încruntându-se și privindu-l îngrijorat pe Luke. Jason mi-a mai spus că tu și Irene ați descoperit cadavrul Pamelei.

— Da.

— Presupun că ți-a fost foarte dificil, luând în considerare ce s-a întâmplat cu mama ta când erai mic.

Luke sorbi din paharul cu vin.

— Ai discutat prea mult cu doctorița Van Dyke.

— Cred că și tu ar trebui să discuți cu ea.

— Acum nu prea am timp. După cum am mai spus, sunt foarte ocupat.

John deveni nervos.

— Ce e cu povestea despre incendierea casei senatorului?

— Jason chiar și-a făcut treaba când ți-a dat raportul, nu? Va trebui să vorbesc cu el despre asta.

— Nu da vina pe fratele tău. Eu am pus întrebările, el a dat răspunsurile. Uite ce e, știi că nu vrei să recunoști că ai niște probleme. Nimeni nu vrea să recunoască că are probleme de ordin psihic. Și asta e cu atât mai valabil pentru bărbații care au luat parte la războaie și, în special, pentru pușcașii marini. Doctorița Van Dyke spune că sindromul posttraumatic este o rană la fel ca cea provocată de un șrapnel în picior. Se poate infecta dacă nu este curățată.

— Aș vrea să știu cum a reușit doctorița Van Dyke să pună un diagnostic fără să fi vorbit vreodată cu pacientul?

— Tocmai de aceea crede că trebuie să aveți o întâlnire. Vrea să pună un diagnostic clar. Și chiar dacă tu refuzi să discuți, cu toții știm că ai trecut prin niște momente grele în ultimii ani în armată. Nimeni nu poate trece prin așa ceva fără să fie marcat.

— Nu am afirmat niciodată că nu am fost marcat. Ceea ce am spus a fost că fac față.

— Pe dracu'. După ce ai plecat din armată nu ai putut să te adaptezi și să lucrezi aici. Ai dat greș și în a stabili o relație normală și intimă cu o femeie; din cauza asta a trebuit să pui capăt logodnei...

— Tată, chiar nu e un moment potrivit pentru asta.

— Apoi pleci în pustietate, cumperi un motel de mâna a treia și te încurci cu o femeie ciudată care pare a încerca să stabilească o teorie a conspirației în legătură cu moartea fiicei unui senator american. Nu e nevoie să am o diplomă în psihiatrie pentru a-mi da seama că toate astea nu sunt chiar normale.

Ușa se deschise, înainte ca Luke să aibă timp să răspundă.

Gordon Foote intră în cameră. Privi scena și înțelese ce se întâmplă. Apoi se uită la John.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere. Să ies și să intru din nou?

— N-are rost, mârâi John. Faci parte din familie. Nu e prima dată când ne vezi într-o asemenea postură.

Era adevărul gol-goluț, gândi Luke. Gordon fusese prietenul și partenerul tatălui său înainte ca el să se nască. Legătura dintre cei doi se stabilise când erau studenți, la programul de producere a vinurilor, al Universității din California. Împreună construiseră un vis. Podgoriile Elena Creek supraviețuiseră recesiunii economice, schimbărilor radicale de pe piața mondială și multor cutremure. Acum erau la apogeu, mulțumită efortului și implicării lor.

În multe privințe, cei doi erau profund diferiți. Gordon era tipul de om care nu se consuma, care putea intra într-o cameră plină de necunoscuți, iar după zece minute își spunea pe nume cu toată lumea. Femeilor le plăcea la nebunie să danseze cu el. Bărbații îi agreau compania. Cei care organizau petreceri știau că pentru a fi siguri că vor avea succes, trebuiau să-l invite pe Gordon Foote.

Chiar și prima sa soție ținea la el, deși îl părăsise în urmă cu câțiva ani, când piața vinului o luase pe o curbă descendentă. Ea crezuse, la fel ca mulți alții din industria vinului, că podgoriile Elena Creek se îndreptau spre faliment. Până când devenise evident că firma Elena Creek se îndrepta spre bunăstare, ea era deja căsătorită.

Gordon rămăsese singur și fericit, devotat afacerii și fiicei sale, Katy. De altfel, din câte își dădea seama Luke, nu ducea lipsă de companie.

Gordon se apropie de masa pe care se afla o sticlă destupată de cabernet. Se uită la Luke cu o privire înțelegătoare.

— Cine câștigă de data asta?

— Până acum suntem la egalitate, spuse Luke zâmbind. Niciunul dintre noi nu cedează.

— La asta mă așteptam, spuse Gordon, ridicând paharul într-o închinare un pic ironică. Nu vă opriți din cauza mea. Îmi face întotdeauna plăcere să privesc când ies scânteii.

John făcu un gest de lehamite.

— Presupun că ai fost trimis să mă iei?

— Mi-e teamă că da. Marele eveniment cu tortul va începe în cincisprezece minute. Ai câteva miliarde de lumânări în care trebuie să suflă și apoi să o inviți pe Vicki la valsul aniversar tradițional.

— Urăsc partea cu lumânările.

Gordon râse.

— Tradițiile trebuie conservate. Dar nu-ți face griji, o să mă asigur că este în zonă un extingător.

Luke decise să profite de ocazie și o porni spre ușă.

— Ar fi bine să-mi gădesc partenera, zise el.

— Ultima dată când am văzut-o, domnișoara Stenson era pe terasă și discuta cu Vicki, spuse Gordon.

— Tocmai ceea ce am încercat să evit, spuse Luke.

— Nu o poți condamna pe Vicki pentru că e curioasă, zise John.

— Tatăl tău are dreptate, interveni Gordon. O parte din atmosfera de petrecere se evaporase, fiind înlocuită de una de îngrijorare. Din ce ne-a spus Jason despre domnișoara Stenson, pare a fi o femeie neobișnuită, ca să spun așa.

Luke încuviință.

— Pentru mine e numai de bine.

Deschise ușa și ieși din cameră.

Gordon privi cum apare teama și vinovăția în privirea prietenului său. Semnele erau subtile: ridurile din colțul gurii, felul în care ținea paharul. Majoritatea oamenilor nu le-ar fi remarcat, dar el și John se cunoșteau de multă vreme. Luă sticla de pe masă și se apropie să-i toarne în pahar.

— Nu te îngrijora.

— Cum dracu' să nu mă îngrijorez? spuse John după care luă o gură de vin. Luke are mari probleme. Deja era destul de rău după ce s-a terminat povestea dintre el și Katy. Acum a stabilit o relație cu o femeie care este într-o stare și mai proastă decât a lui.

— Poate ar trebui să-l lași puțin în pace.

John își fixă prietenul cu privirea.

— Dacă-l las prea mult în pace, îl voi pierde. Van Dyke spune că sindromul posttraumatic este imprevizibil. Nu se știe ce se va întâmpla dacă nu începe tratamentul.

Gordon își puse mâinile pe umerii lui John.

— Are legătură cu Sarah, nu?

— La naiba, sigur că are legătură cu Sarah. John se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră. E fiul ei. Van Dyke spune că tendințele autodestructive și spre depresie au o importantă componentă genetică. La asta adaugă traumele suferite ca urmare a luptelor la care a luat parte și ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul de săptămână când el și Katy au plecat împreună și vei vedea că totul este un amestec mult prea periculos.

— Dar este și fiul tău și are și genele tale. Nu-i este o copie la indigo a lui Sarah.

— Știu asta. John își trecu mâinile prin păr. Dar dacă nu va trece nevătămat prin toate astea? Van Dyke spune că s-ar putea să fie o bombă cu ceas.

— Știu că ți-e greu, John. Este greu și pentru mine. Îl știu pe Luke de când s-a născut. Crezi că eu nu sunt îngrijorat? Dar este un bărbat în toată firea, nu un copil. Îi poți da sfaturi, dar nu-l poți forța să se ducă la psihiatru.

— Și ce ar trebui să fac? Să cred că se va face bine de unul singur? Să ignor toate simptomele așa cum am făcut-o cu mama lui?

— Nu ai ignorat-o pe Sarah. Ea avea o depresie cronică. Nu ești responsabil că și-a luat viața.

— Poate că nu, spuse John, dar nu cred că aş supravieţui dacă Luke ar face acelaşi lucru.

— Luke a făcut întotdeauna ceea ce a vrut. Şi poate fi şi extrem de încăpăţânat. Zâmbi ușor. După cum spuneam, este fiul tău, John.

— Am vorbit din nou cu Van Dyke astăzi după-amiază. I-am spus că Luke va fi aici în seara asta şi mâine-dimineaţă. A zis că ar mai fi ceva ce am putea încerca, dar e nevoie ca toată familia să coopereze. Adică şi tu.

— Nu cred că este o idee bună, oricare ar fi ea. Dar eşti prietenul meu. Ştii foarte bine că nu trebuie să-mi ceri de două ori să te ajut.

Vicki Danner era o femeie stilată şi afişa încredere în forţele proprii. Trăsăturile ei arătau beneficiile pe termen lung ale tratamentelor faciale regulate. În plus, se gândi Irene, faptul că avea o osatură fină nu avea cum să-i strice. Purta un taior clasic, gri, cercei cu diamante şi era reclama vie a eleganţei scumpe şi de bun-gust.

Irene o văzuse pe Vicki în acţiune ceva mai devreme în acea seară şi ştia că soţia lui John Danner putea fi incredibil de încântătoare. În clipa aceea, Vicki nu era cuplată pe modul încântător. Voia răspunsuri şi părea hotărâtă să le obţină.

— Eşti implicată în afacerea lui Luke? o întrebă Vicki zâmbind ușor.

Irene clipi nedumerită.

— Afacerea?

— Motelul acela ridicol din Dunsley.

— Ah, cabana, spuse Irene, luând o gură din sauvignonul blanc înainte de a-i răspunde. E greu să mă gândesc la asta ca la o adevărată afacere profitabilă, ca să-ţi spun adevărul. Cel puţin nu cu Luke la conducere. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu sunt implicată. Sunt mulţumită de slujba mea la Beacon. Gogoşile sunt mai bune.

— Pardon?

— Nu contează.

— Cum l-ai cunoscut pe Luke?

— S-ar putea spune că am plătit ca să fim prezentați.

Vicki se încruntă.

— Adică îmi plătesc camera la motel, spuse Irene repede.

— Înseamnă că este doar o relație întâmplătoare?

Irene se gândi la evenimentele care avuseseră loc de când îl cunoscuse pe Luke și care culminaseră cu cea mai intensă experiență sexuală din viața ei.

— Nu, nu mai e, spuse ea, simțindu-se dintr-odată mai relaxată și bine dispusă. Vinul își făcea efectul, se gândi ea.

În zâmbetul lui Vicki nu se vedea nici cea mai mică umbră de căldură.

— Când ai aflat că tatăl lui Luke deține jumătate din podgoriile Elena Creek?

— Jason a spus ceva despre asta când a venit în vizită la Luke, zilele trecute.

— Și următoarea chestie care se întâmplă este că Luke te aduce la o petrecere de familie. Interesant.

Irene se uită la mulțimea adunată în splendida sală de recepții a fermei.

— Hmm, nu aș spune că este tocmai o întâlnire de familie, din moment ce sunt câteva sute de invitați. Dar presupun că totul este înrudit cumva, nu?

Vicki era năucită.

— Cum?

— Trebuia să fie un joc de cuvinte. Întrunire de familie? Înrudire? Înțelegi?

Vicki se uită peste umărul lui Irene.

— Uite-o pe Katy. Cred că v-ați cunoscut deja.

— Da. Irene se îmbărbătă și se întoarse pentru a-i zâmbi tinerei drăguțe care se îndrepta spre ele.

Blondă, suplă, cu ochi albaștri, Katy Foote era una dintre acele femei delicate și aproape ireale, care-i făc pe bărbați să-și dorească să-și pună armura strălucitoare și să plece să se războiască cu dragonii. Cu toate acestea, la câteva secunde după ce o cunoscuse, Irene decise că o plăcea.

Katy era îmbrăcată cu o rochie de un albastru pal care spunea de la sine că era făcută de un mare creator de modă.

Lui Irene îi trecu prin cap că, îmbrăcată în rochia neagră, simplă, pe care avusese norocul să o găsească într-un magazin universal în acea după-amiază, arăta probabil ca vrăjitoarea rea din Glaston Cove, alături de superba prințesă din basme.

Din acest motiv, unele rochii ajung la solduri, își spuse ea. Totuși nu reușise să se convingă să intre în economiile pe care le făcuse cu greu pentru a-și cumpăra o rochie deosebită, știind că, probabil, nu o va mai purta niciodată.

— Bună, Katy, spuse Vicki. Tocmai vorbeam cu Irene despre cum l-a cunoscut pe Luke. Mi-a spus că stă la el la motel, în Dunsley.

— Da, știu, spuse Katy râzând. Trebuie să recunosc că nu mi-l imaginez pe Luke în rol de patron de motel. Se uită la Irene amuzată. Are liste pentru vizitatori, cu ce trebuie și cu ce nu trebuie să facă?

În acea clipă, Irene îl văzu pe Luke îndreptându-se spre ea. Era însoțit de tatăl său, de Jason și de Hackett.

— Să spunem doar că orele de eliberare ale camerelor sunt strict respectate la Sunrise pe Lake Lodge, spuse ea și se întoarse spre bărbații care se apropiau.

Îi întâlnise pe Hackett și pe John ceva mai devreme și avusese ocazia să-l salute și pe Jason, dar pentru prima oară îi vedea laolaltă pe cei patru bărbați din familia Danner. Fiecare era impresionant în felul lui, iar împreună, îmbrăcați în fracurile croite pe măsură, puteau face orice femeie să se oprească în loc și să-i admire.

Cei trei băieți ai lui John Danner aveau aceeași ochi de pasăre de pradă ca și tatăl lor, dar, în rest, nu semănau prea mult. Era

evident că Hackett și Jason preluaseră de la mama lor frumusețea și trăsăturile aristocratice.

Bărbații se opriră. Irene remarcă că Hackett se uită mai întâi la Katy. Cei doi schimbă mesaje în tăcere. Katy își desprinsese prima privire. Lui Irene i se păru că vede o urmă de melancolie în ochii ei.

— Nu-mi vine să cred că a mai trecut un an, spuse John luând mâna lui Vicki și împreunându-și degetele cu ale ei. Unde se duce tot timpul acesta?

— Nu-i da atenție Bătrânului, îi spuse Jason lui Irene. Așa spune în fiecare an.

— Asta pentru că în fiecare an este la fel de adevărat, zise John și o sărută pe Vicki pe obraz cu afecțiune. Blestematele astea de petreceri îmi oferă cel puțin ocazia de a dansa cu cea mai frumoasă femeie din lume.

Expresia lui Vicki se îmblânzi. Îl iubește, se gândi Irene. Și el o iubește pe ea. Mama și tata se uitau unul la celălalt în acest fel.

— Nu îmbătrânești, spuse Vicki. Devii doar mai distins pe măsură ce trec anii.

— Pe mine ar fi putut să mă păcălească, spuse Jason. Se uită la tatăl său îndeaproape. Pare bătrân.

— Bătrân și șiret e mai bine decât tânăr și cu gura mare, îl avertiză John.

— Aici sunteți, spuse Gordon Foote care traversa terasa la brațul lui Katy. Suntem gata să aprindem lumânările tortului și orchestra e pregătită să cânte un vals. Ar trebui să mergem, oameni buni.

John, la braț cu Vicki, o porniseră deja spre încăperea unde avea loc recepția. John se opri o clipă și se uită la Luke.

— Apropo, voiam să-ți spun ceva mai devreme că am aranjat cu Hackett, Jason și Gordon să luăm micul dejun la vie înainte să plecați, mâine-dimineață. Știi restaurantul. Ne-au rezervat un salon privat.

Irene intră în alertă. Tatăl lui Luke aruncase invitația cam prea la întâmplare. Ceva suna fals. Se uită la Luke, curioasă să-i vadă reacția.

— Am plănuț cu Irene să plecăm devreme, spuse el.

— Nici o problemă, răspunse John. Vom mânca devreme.

— Mi se pare o idee foarte bună, spuse Vicki plină de entuziasm. Eu și Katy vom lua micul dejun cu Irene în același restaurant, în timp ce voi veți fi în salonul privat. Așa veți avea ocazia să petreceți puțin timp împreună.

— Oricum, trebuie să mănânci dimineața, îi reaminti Jason lui Luke. Știi cum e cu micul dejun.

— Îl putem lua împreună înainte să plecați, spuse Hackett.

Luke ridică din umeri.

— Dacă nu te deranjează, Irene?

— Nu-ți face griji în ce mă privește, răspunse ea repede. Orice ar fi fost, ceea ce se întâmpla sub ochii ei era o problemă de familie. Cel mai inteligent lucru pe care-l putea face era să nu se amestece.

— Vom avea noi grijă de ea, îl liniști Vicki pe Luke. Nu-i așa, Katy?

— Da, sigur, spuse Katy zâmbind. E o idee excelentă.

— Mulțumesc, spuse Irene.

— Rămâne stabilit atunci, spuse John pornind alături de Vicki. Ești gata, draga mea?

Ea îl apucă strâns de braț.

— Da.

John o conduse spre ușa de sticlă. Gordon, Katy, Hackett și Jason îi urmară și Irene se trezi singură cu Luke. Priviră împreună micul grup care dispărea pe ușă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Pe cuvânt dacă știi. Presupun că voi afla mâine-dimineață. Dar nu poate fi prea rău dacă include și micul dejun.

— Haide, fii serios, Luke.

— Serios? Am o presimțire că mâine-dimineață voi mai primi o ofertă de a lucra cu familia pe care să nu o pot refuza.

Irene se relaxă puțin.

— Pare plauzibil. Familia chiar este îngrijorată din cauza ta.

— Știu, dar nu prea pot face nimic în legătură cu asta. O luă de mână. Ce-ai spune să mâncăm o prăjitură, să bem vin și să dansăm puțin?

— Pare un plan bun.

Într-un târziu, Luke o urmă pe Irene în camera de la motel. El cercetă cu privirea interiorul. Înainte de a pleca, Irene lăsase luminile aprinse atât în dormitor, cât și în baie. Cuplase și luminile de noapte în fiecare cameră. O văzu cum se relaxează după ce constată că întregul apartament era complet iluminat.

— Cred că lucrurile au decurs destul de bine, dacă luăm totul în considerare, spuse Irene așezându-se pe marginea patului. Totuși am câteva întrebări pentru tine.

Luke se uită la ea cum se apleacă pentru a-și desface sandalele negre, sexy, cu tocuri înalte. Gradul de intimitate pe care i-l dădea brusc această imagine îl făcu să amețească. Să se întoarcă amândoi acolo și să o privească cum se dezbracă era o chestie care-l făcea să se simtă bine.

— Ce fel de întrebări? spuse el dându-și jos haina.

— Mai întâi, ce este între Hackett și Katy?

Luke rămase blocat.

— Hackett și Katy?

— E vreo problemă?

— Nu una de care să știu eu. Se opri în fața oglinzii și-și desfăcu cravata. Ce te face să crezi că ar putea fi o problemă?

Irene se îndreaptă și privirile lor se încrucișară în oglindă.

— E ceva în felul în care fratele tău a privit-o toată seara și în modul în care ea reacționa de fiecare dată. Am simțit o tensiune între ei.

— Pe mine mă depășește, însă nu cred că este ceva ce ar trebui să ne îngrijoreze. Aștia doi se cunosc de o veșnicie. Dacă au o problemă o vor rezolva.

— Sunt sigură că ai dreptate. Își înclină ușor capul și-și scoase un cerceș. Oricum, nu este treaba mea.

Luke îi spuse pe un ton hotărât:

— Greșești, este treaba ta.

Irene se sperie.

— De ce spui asta?

— Acum suntem împreună. Se aplecă și o ridică ușor în picioare. Îți place sau nu, cât suntem împreună, ești implicată în familie. Asta înseamnă că ai permisiunea să faci comentarii.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Ei bine, atunci cred că familia ta este foarte simpatică.

— Ah, da? spuse el amuzat. Atributele care-mi trec mie prin cap sunt „băgăreți”, „curioși” și „se amestecă în treburile altora”.

Irene râse.

El își duse ușor mâinile la spatele ei și îi desfăcu fermoarul rochiei.

— Din fericire, nici un membru al familiei mele nu este de față. Deci, spune-mi, întotdeauna te îmbraci în negru?

— Nu. Câteodată, nu mă îmbrac cu nimic.

— Mie-mi convine.

Irene se întinse între așternuturile răscolite. Se simțea ușoară după ce făcuseră dragoste, mulțumită și ciudat de calmă. Sentimentul nu avea să dureze, se gândi ea, dar deocamdată era suficient și atât. În lumina lămpilor de noapte îl privi pe Luke, întins pe burtă lângă ea. Fața îi era întoarsă în cealaltă direcție. Cearșaful alb îl acoperea în parte, dându-i un aer exotic și misterios, o excitantă creatură a nopții care se materializase în pat din cele mai intime fantasme ale sale.

Îl mângâie pe spate, bucurându-se de căldura și puterea pe care le degaja.

— Ești treaz? murmură ea.

— Acum da. Se întoarse pe spate și-și puse mâinile sub cap. Ce s-a întâmplat? Nu poți să dormi?

— Mai am întrebări.

— Să le auzim.

— Știu că nu ar trebui să deschid subiectul, cel puțin nu acum. Toate cărțile de specialitate spun că este o greșală să discuți despre relațiile anterioare, mai ales în pat.

Luke își eliberă o mână, o căută pe a ei și-i sărută degetele.

— Are legătură cu Katy, nu?

— Păi, sunt puțin curioasă, recunosc eu. În seara asta am văzut că sunteți în relații amicale. E clar că nu există nici o animozitate între voi. De fapt, amândoi păreți a ține unul la altul. Așa că nu pot să mă abțin să nu întreb: de ce nu a mers relația voastră?

O clipă crezu că el nu avea să răspundă. Luke se uita la tavan de parcă era în căutarea inspirației.

— A fost din vina mea, spuse el în cele din urmă.

— Cum adică?

— Ți-am spus că atunci când am plecat din armată am conceput o strategie pentru a mă ajuta să mă integrez în lumea normală.

Ea încuviință.

— Mi-ai spus că mariajul cu Katy era parte a acestei strategii.

— Mi-a trebuit ceva timp, dar în cele din urmă mi-am dat seama că fusese de acord să se căsătorească cu mine din bunătațe și pentru că era prea îngrijorată în legătură cu mine pentru a mă refuza.

— Ești sigur de asta?

— Toți din familie au considerat căsnicia drept o idee grozavă și au presat-o pe Katy. Am impresia că i s-a inoculat

ideea că dacă mă refuza voi încerca să mă sinucid.

— Și ai înțeles asta în timpul acelui sfârșit de săptămână nefericit pe care l-ați petrecut pe coastă?

— Da. Plănuisem totul pentru acele zile. Am rezervat apartamentul nupțial.

— Oh, Doamne.

— Să fi văzut camera. Arăta ca un tort de nuntă. Albastru deschis cu alb și o mulțime de chestii aurii. Patul era rotund și deasupra avea o tâmpenie dantelată. Baia era din marmură și robineții auriți.

— Uf. Nu pare să semene cu apartamentul nupțial de la Sunrise de pe lacul Lodge.

Se uită la ea cu o privire periculoasă.

— Vrei să auzi povestea asta sau nu?

Irene își strânse genunchii la piept, înconjurându-i cu brațele.

— Abia aștept. Ce s-a întâmplat apoi?

— M-am dus la baie să mă dezbrac, asta s-a întâmplat.

— Și?

— M-am uitat în oglindă și mi-am dat seama că eram prea bătrân pentru Katy și de aici mica mea revelație.

Irene își acoperi gura cu mâna pentru a-și opri chicotelile care amenințau să izbucnească.

— Cred că văd și eu imaginea.

— Ai auzit deja de mireasa care este prea stresată în noaptea nunții pentru a ieși din baie?

— Da.

— Trebuie să-ți spun că este mult mai puțin amuzant când cel care nu vrea să iasă din baie este mirele. În acest caz, logodnicul.

Irene își acoperi fața cu mâinile.

— Râzi, nu-i așa? spuse Luke resemnat. Știam că așa va fi.

— Nu pot să mă abțin, îmi cer scuze. Cred că a fost îngrozitor pentru amândoi.

— Ai un simț al umorului ciudat, femeie.

Irene își ridică privirea.

— Și ce Dumnezeu ai făcut?

— Ce dracu' crezi că am făcut? În cele din urmă, am deschis ușa de la baie și i-am spus lui Katy că nu funcționa ce era între noi. Am avut sentimentul că a fost ușurată să audă asta. A ajuns însă la concluzia că adevăratul motiv pentru care puneam punct lucrurilor era că aveam o mică problemă fizică din cauza presupusului meu stres posttraumatic.

— Și de acolo lucrurile au evoluat înspre rău.

— Cu siguranță.

— Și ai dat impresia că problema ta erectilă stă în picioare?

Luke ridică o sprânceană.

— Tocmai asta e problema, că nimic nu era în picioare.

— Aha. Da.

— Cum era să demonstrez că nu era nici o problemă în acel sector?

— Înțeleg.

— I-am spus că nu eram pregătit pentru o relație intimă. I-am spus că am nevoie de timp și singurătate, pentru a-mi pune lucrurile în ordine și așa mai departe. Mi-a spus că înțelege și am căzut de acord să lăsăm totul baltă.

Irene se gândi la Katy, așa cum o văzuse ceva mai devreme în acea seară.

— Nu pare a plânge după tine.

— Ți-am spus că s-a simțit ușurată că a fost eliberată. Oftă. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că acționa doar pentru că era îngrijorată și avea un sentiment de vinovăție.

— Și tu ce sentimente ai pentru ea? întrebă Irene, privindu-l atentă.

— Katy mi-e ca o soră mai mică. De fapt, dacă mă gândesc puțin chiar asta a fost problema. Ridică din umeri. Oricum, după ce ne-am întors acasă și am anunțat că am rupt logodna, a fost clar că ceva nu a funcționat și că vinovăția îmi aparține. Apoi mi-am dat demisia de la podgorii, m-am mutat la Dunsley și m-am apucat de afaceri hoteliere. Următorul lucru este să evit apeluri telefonice de la doctorița Van Dyke.

— Cine e?

— O psihiatră care e și o veche prietenă de familie. Tata m-a dus la ea în lunile care au urmat morții mamei mele. După acel dezastru de la sfârșit de săptămână, Bătrânul și Vicki au sunat-o pentru a-i cere sfatul.

— Dar nu-i poți acuza pe cei din familia ta pentru că au tras aceste concluzii.

— Poate că nu, dar această concluzie, în special, a fost a dracului de enervantă.

— Da, îți înțeleg punctul de vedere.

Luke îi zâmbi, o luă de mijloc și o trase la pieptul lui.

— Partea bună este că cel puțin unul dintre simptomele pe care le aveam s-a ameliorat după acel fiasco din apartamentul nupțial.

— Da, am remarcat și eu. Irene băgă mâna sub plapumă și-i descoperi organul dur. Dar presupun că nu este tocmai tipul de subiect pe care-l poți aborda cu cei dragi într-o conversație normală, nu?

— E chiar ultimul lucru din lume pe care vreau să-l discut cu familia mea, cu un psihiatru sau cu oricine altcineva. În ceea ce mă privește, cu cât sunt spuse mai puține lucruri, cu atât mai bine.

— Am înțeles. Îl sărută ușor. Și despre ce ai prefera să vorbești?

O întoarse pe spate și-i prinse ușor încheieturile deasupra capului, apropiindu-și gura de a ei.

— O să mă gândesc eu la ceva.

O ploaie fină cădea peste colinele din jurul pitorescului oraș Santa Elena. Viile care se întindeau pe dealuri se pierdeau în ceață.

Era o lume care dădea impresia de siguranță, se gândi Luke, o lume pe care o cunoscuse din copilărie. Regreta că nu va putea niciodată să se integreze aici, așa cum o făcuseră Jason și Hackett. Fabricarea vinului era o activitate plăcută, dar cerea o pasiune pe care el nu o avea.

Avea însă alte pasiuni și Irene se afla în capul listei.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

— Nu, doar mă gândeam.

— La ce?

— Că nu sunt făcut să fiu viticultor.

— Dar ce crezi că ești făcut să fii?

— E ciudat că mă întrebi asta, spuse el luând-o de mijloc, simțindu-se nu doar protector, ci și posesiv. Se pare că sunt pe cale de a descoperi răspunsul la întrebarea asta. Se uită la ferestrele luminate ale restaurantului de vizavi. Să mergem. E timpul să luăm micul dejun. Patruzeci și cinci de minute și am scăpat.

— Doar patruzeci și cinci de minute?

— Vreau să plecăm cât mai repede posibil. Se uită la ceas. Voi asculta noua propunere în timp ce mănânc. O voi refuza politicos și apoi vom pleca.

— Bine. Dar s-ar putea să nu le placă foarte tare.

— L-am avertizat pe Bătrân că nu voi pierde prea mult timp pe aici. Avem o oră de mers cu mașina pentru a ajunge în oraș. Ideea e să dăm de Hoyt Egan înainte ca acesta să plece de acasă, nu?

— Da.

Restaurantul podgoriei era surprinzător de plin pentru acea oră matinală. O tânără îmbrăcată în jeans și cu un tricou alb îi salută veselă.

— Bună, Brenda, spuse Luke. Ea e Irene Stenson. Irene, ea e Brenda Bains. Tatăl ei, George, este proprietarul restaurantului.

— Bună ziua, spuse Irene.

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Stenson, spuse Brenda luând un meniu. Vă așteptam. Se uită la Luke. Tatăl dumneavoastră, domnul Foote și frații dumneavoastră sunt deja în separeu, domnule Danner.

— Știu drumul, spuse Luke.

— Veniți după mine, domnișoară Stenson, spuse Brenda. Doamna Danner și Katy sunt la o masă lângă geam.

— Mulțumesc, spuse Irene.

— Patruzeci și cinci de minute, îi reaminti Luke.

Îl privi amuzată și o urmă pe tânără.

Luke se uită după ea o clipă, bucurându-se de priveliștea oferită de unduirea șoldurilor ei. Apoi luă ediția de dimineață a ziarului din San Francisco de pe masă și se uită peste ziar, în timp ce se îndrepta spre partea din spate a restaurantului.

Cei care se ocupau de campania lui Webb făcuseră o treabă bună și moartea Pamelei trecuse aproape neobservată. Doar în pagina a treia era o fotografie a lui Ryland Webb și a Alexei Douglass ieșind dintr-o capelă funerară. Amândoi purtau costume negre și erau foarte sobri. În spatele Alexei și a lui Ryland era un bărbat mult mai în vârstă, cu părul cărunt. În text se preciza că bătrânul era Victor Webb, bunicul Pamelei. Maxine îi spusese că bătrânul era îndrăgit de toată lumea, deoarece făcuse atât de multe pentru oamenii din Dunsley. Citi micul articol care însoțea fotografia. Nu scria nimic neobișnuit sau care să te pună pe gânduri.

...După serviciul religios, senatorul Webb a ținut o conferință de presă. A insistat ca intimitatea familiei sale să fie respectată. A mai precizat că atunci când se va întoarce la Washington va face propuneri legislative pentru îmbunătățirea felului în care se tratează dependența de droguri și alcool. „Astfel de tragedii afectează prea mulți oameni în această

țară”, a declarat senatorul. „E momentul ca cei responsabili să facă pași în direcția... „

Luke se opri la intrarea în salonul privat și deschise ușile.

Bătrânul, Jason, Hackett și Gordon Foote stăteau la masă. Nu era nici un fel de veselă, șervețele sau meniuri. Semn rău, se gândi Luke.

Cei de la masă se uitau la el având expresii ce variau de la îngrijorare la determinare.

O femeie subțirică, îmbrăcată într-un costum din tweed, ieși dintr-un separeu. Ochelarii cu rame mari îi dădeau un aer academic. Ea se uită la Luke cu o privire deschisă, înțelegătoare, dar foarte hotărâtă.

— Bună, Luke, spuse doctorița Van Dyke. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut.

— Asta înseamnă că nu am parte de mic dejun? întrebă Luke.

— Se numește intervenție, îi explică Vicki.

Irene se înecă cu o bucată de pâine pe care tocmai o unsese cu unt.

— O ce?

— O intervenție, spuse Katy. O tehnică psihologică utilizată în cazul unei persoane care are un comportament autodistructiv. Ideea este de a forța individul să recunoască cum că are probleme și că are nevoie de ajutor.

— Știu ce e o intervenție, spuse Irene înghițind bucata pe care o avea în gură. Dar nu înțelegeți. Luke crede că a venit să ia micul dejun și că va primi o ofertă de a lucra aici.

— I-ar face bine dacă i-ar cere să se întoarcă să lucreze aici, spuse Vicki. John a mai încercat asta, dar a fost un dezastru.

— A-l prinde pe Luke într-o ambuscadă cu un psihiatru nu este o idee foarte bună, spuse Irene jenată.

Vicki se încruntă.

— Nu fi ridicolă. Nu este o ambuscadă ceea ce se petrece acolo. John și ceilalți încearcă să-l ajute pe Luke să se salveze

de sine. Este un ultim efort de a-l ajuta să facă față problemelor pe care le are.

— Am încercat tot ceea ce se putea, spuse Katy. Refuză să discute despre problemele pe care le are. De fapt, nici nu recunoaște că are probleme.

— Doctorul Van Dyke i-a spus lui John că intervenția este unica soluție, spuse Vicki.

Irene îi făcu semn unui chelner care veni în grabă.

— Doamnă?

— Aș vrea să-mi puneți spanacul și omleta la pachet. Ați putea ruga bucătarul să se grăbească?

— Sigur. Se întoarse spre Vicki și Katy. Doamnelor? Vă pot lua comanda?

Vicki era descumpănită.

— Doar o cafea, deocamdată.

— La fel și mie, spuse Katy.

— Mulțumesc. Chelnerul se întoarse spre Irene. Mă voi asigura că cererea dumneavoastră de a grăbi lucrurile ajunge la bucătărie.

— Mulțumesc, spuse ea.

Vicki așteptă până când plecă chelnerul, după care se întoarse spre Irene.

— De ce i-ai cerut să se grăbească cu omleta?

— Pentru că am sentimentul că nu voi mai rămâne mult aici, spuse Irene după care înghiți ultima bucată de brișă și-i zâmbi lui Vicki. Îmi dai te rog coșul cu pâine?

— Luke, familia și prietenii tăi au aranjat această întâlnire pentru că sunt foarte îngrijorați în ceea ce te privește, spuse Van Dyke. Cu toții suntem îngrijorați.

— Am o regulă. Nu discut niciodată problemele mele psihologice înainte de micul dejun, spuse Luke și deschise ușile salonului.

John dădu cu pumnul în masă.

— La naiba, Luke, să nu îndrăznești să pleci de aici.

— Nu plec nicăieri, cel puțin nu încă. De fapt, toate astea sunt chiar amuzante, într-un fel bizar. Luke observă un tânăr îmbrăcat cu o haină albă. Bruce, crezi că poți să-mi aduci niște cafea?

— Sigur, domnule Danner, mă întorc imediat.

— Mulțumesc.

Luke închise ușa și se întoarse spre ceilalți.

— Deci, cum spuneți că se numește această ambuscadă?

Jason făcu o grimasă.

— O intervenție. Și aș vrea să se știe că eu le-am spus tuturor celor prezenți că nu va funcționa.

Hackett se lăsă pe spătar și-și băgă mâinile în buzunare.

— Și eu am spus la fel. „Cred că e o idee foarte proastă” este exact fraza pe care am folosit-o.

Luke remarcă că Bătrânul, Gordon și întreprinzătoarea doctoriță Van Dyke nu erau foarte bucuroși de direcția în care se îndrepta conversația.

— Toți am fost de acord că ai nevoie de ajutor, Luke, spuse Van Dyke.

— Are dreptate, spuse Gordon. Luke, nu ai mai fost același după ce ai plecat din armată. Știi și tu asta.

— Te afli în cădere liberă, fiule, spuse John cu gravitate, încercăm să oprim asta înainte de a fi prea târziu. Doctorul Van Dyke are un plan.

— Planurile sunt bune, spuse Luke. Am și eu câteva.

Fu întrerupt de o bătaie în ușă. Se întoarse și o deschise.

Bruce stătea afară cu o tavă în mână.

— Cafea și o cană, domnule.

— Mulțumesc, spuse Luke și luă tava.

Bruce se uită la cei din spatele lui Luke.

— Să mai aduc niște câni?

— Nu, spuse Luke închizând una dintre uși cu piciorul. Nu cred că mai e cineva dornic să bea cafea. Sunt prea ocupați cu intervențiile.

Închise și cealaltă ușă și apoi duse tava la masă.

John se încruntă.

— M-am săturat. Ai probleme, recunoaște.

Luke turnă cafeaua în cană.

— Toată lumea are probleme.

— Nu ca ale tale, spuse Van Dyke pe un ton calm, dar autoritar. Luând în considerare trecutul tău este foarte posibil să suferi de un sindrom posttraumatic, cuplat cu anxietate, depresie, disfuncții erectile și hiperactivitate.

— Hiperactivitate?

— Sentimentul acela care te face să nu poți sta locului.

— Da. Beau cafea pentru asta.

Jason se uită cu coada ochiului la Hackett, care dădu din cap în semn de avertizare. Expresia lui Gordon deveni mai încordată. Bătrânul părea a se fi cufundat în scaun. Ceilalți deja renunțau, se gândi Luke, însă Van Dyke era făcută din alt material. Fără a le da atenție celorlalți din cameră, continuă:

— Cea mai bună metodă de abordare este să începi imediat terapia, declară ea. Ne vom întâlni aici de trei ori pe săptămână, începând de azi. În plus, îți voi prescrie câteva medicamente pentru a-ți reduce depresia și anxietatea. Există și medicamente pentru reglarea disfuncției erectile.

— E bine de știut, spuse Luke și luă o gură de cafea.

Irene se uită la Vicki.

— Doamnă Danner, înțeleg că în calitate de mamă sunteți îngrijorată.

— Nu sunt mama lui.

— Mamă vitregă, vreau să spun, se corectă Irene imediat.

Degetele cu manichiură impecabilă se strânseseră mai tare pe toarta căni.

— Să clarificăm lucrurile, Irene. Nu știu ce ți-a spus Luke despre relația noastră, dar te asigur că nu mă consideră mamă sau mamă vitregă. Sunt soția tatălui său.

— Da, sigur, dar...

Vicki oftă.

— Din prima zi, Luke mi-a spus foarte clar că nu simte nevoia să-i fiu mamă. Nu voi uita niciodată prima impresie pe care mi-a făcut-o când John ne-a prezentat. Jur că mi-a dat impresia că are zece ani.

Katy se încruntă.

— Luke ține mult la tine, Vicki, știi asta.

— La început, nu a fost așa, spuse Vicki. La început, am făcut greșeala de a încerca să iau locul mamei pe care o pierduse. Luke trăise deja doar cu John și cu Gordon de ani buni. Îi plăcea situația așa cum era. Căna îi tremură ușor în mână. Întotdeauna m-am întregat dacă nu eu am fost aceea care l-a alungat din familie.

Irene mai luă o brișă din coș.

— Ce vreți să spuneți?

— Poate că dacă nu aș fi intrat în viața lui, dacă nu aș fi luat din atenția pe care i-o acorda tatăl său, nu s-ar fi simțit obligat să plece la facultate sau să intre în armată. Și dacă nu ar fi făcut asta, poate că nu ar fi în situația în care este azi.

— Ooo, opriți-vă, spuse Irene agitând șervețelul în fața privirii pierdute a lui Vicki. Reveniți-vă, doamnă. Vorbim despre Luke. El merge în ritmul impus de propria-i conștiință. Nimeni nu poate alege pentru el. Nu sunteți responsabilă de faptul că s-a înrolat în armată, și pentru nimic altceva din ceea ce a făcut.

— John este foarte neliniștit în privința lui, murmură ea.

— Luke este bine, spuse Irene.

Vicki se uită la ea, dornică să găsească o certitudine.

— Ești sigură? Crezi că se va întoarce să lucreze aici?

Irene se gândi o clipă.

— Dacă podgoriile Elena Creek ar avea probleme grave și ar crede că poate să ajute cu ceva la salvarea lor, atunci s-ar întoarce. Știe ce valoare au pentru cei din familie. Și, date fiind loialitatea și simțul răspunderii care-l caracterizează, cred că ar face orice pentru a ajuta. Dar nu și în alte condiții. Are propriile-i planuri.

— Să se ocupe de Sunrise pe Lodge? spuse Vicki. E ridicol. Luke nu este hotelier. Trebuie să lucreze la podgorie.

Katy rosti gânditoare:

— Știi, Irene are dreptate. Acum șase luni, la fel ca ceilalți, eram preocupată să-l ajut pe Luke să se integreze aici, la Santa Elena, știind că asta credeau tata și unchiul John că era mai bine pentru el. Dar dacă mă gândesc retrospectiv, îmi dau seama că am greșit împingându-l spre căsătorie și afacerea familiei. Poate că nu am făcut decât să punem o și mai mare presiune asupra lui, atunci când era ultimul lucru de care avea nevoie.

De data aceasta, Irene flutură șervețelul în fața lui Katy.

— Nu merge în această direcție. Nu are rost să vă învinovați pentru că l-ați fi presat pe Luke să lucreze aici sau să se căsătorească și să se comporte normal. O vreme, asta a crezut că vrea. Dacă Luke nu ar fi fost de acord cu planul vostru, nu s-ar fi ajuns atât de departe. Chiar nu ți-ai dat seama că nu e ușor de manipulat?

— Nici un bărbat din familia asta nu este ușor de manipulat, spuse Katy zâmbind cu o jumătate de gură.

Vicki se strâmbă.

— Încăpățânați și îndărătnici, zise ea.

Irene își puse șervetul în poală.

— Luke știe foarte bine ce face. În clipa aceea îl văzu îndreptându-se spre ea. Ei bine, trebuie să plec. Mi-a venit cursa.

— Ce? Katy se întoarse și-l văzu pe Luke. Aha. Cred că intervenția nu a mers tocmai bine.

Vicki se uită la Luke îngrijorată.

— Doctorița Van Dyke i-a spus lui John că intervenția va dura cel puțin o oră și că speră să înceapă imediat o ședință de terapie.

— Cineva ar fi trebuit să o avertizeze că, de obicei, Luke are programul său, spuse Irene.

Luke ajunse la masă și se opri.

— Bună dimineața, doamnelor. O zi excelentă pentru intervenție, nu? Se uită la Irene. Nu știi tu, dar eu m-am distrat. E timpul să plecăm.

— Eram aproape sigură că vei spune asta. Irene se ridică în picioare și luă un șervet curat. Stai o clipă.

Întinse șervetul pe masă și răsturnă conținutul coșului de pâine pe el. Apoi îl împături repede.

Chelnerul apăru cu mâncarea pe care o comandase la pachet.

— Omleta dumneavoastră, doamnă. Aveți un cuțit și o furculiță de plastic și niște șervețele.

— La fix, mulțumesc. Irene luă pachetul, haina de pe spătar, își puse poșeta pe umăr și apoi îi zâmbi lui Luke. Sunt gata.

— Să mergem, spuse el.

Jason, Hackett, Gordon și John traversau restaurantul în viteză. O femeie îmbrăcată cu un costum de tweed și o pereche de pantofi gândiți a fi mai degrabă confortabili decât la modă, îi urma îndeaproape. Doctorița Van Dyke, se gândi Irene.

Femeia se opri direct în fața ei și o privi cu reproș.

— Îți facilitezi comportamentul, spuse ea.

— Nu chiar. Luke se descurcă destul de bine de unul singur.

— Știi că vrei ce-i mai bine pentru el. Cu toții vrem asta. De aceea sunt și eu aici.

Irene aruncă o privire cercului de fețe îngrijorate, încercând să se gândească ce ar putea să le spună pentru a-i liniști pe toți

acești oameni care, în mod clar, erau îngrijorați în legătură cu Luke. Brusc îi veni inspirația.

— Dacă ajută la ceva, vă asigur că nu trebuie să vă îngrijoreze disfuncțiile erectile ale lui Luke.

— Irene, murmură Luke, dacă nu te deranjează...

— Este foarte normal în această direcție, continuă ea dornică să concluzioneze. De fapt, e mai mult decât normal.

Se așternu tăcerea și Irene își zise că erau cu toții cam prea uimiți.

Jason zâmbi.

— Oau.

Mai mult, se gândi ea, fusese o alegere nefericită de cuvinte.

— Adică mai bine decât normal, se corectă ea repede, dar își dădu seama pe loc că reformularea nu era nici ea prea fericită.

— Mă simt cam slăbită, îi spuse ea lui Luke.

— E ciudat, eu mă simt de parcă am filma o reclamă la medicamente. Cred că suntem într-o situație care cere o retragere strategică.

— Da, te rog.

O trase spre ușă, oprindu-se doar să ia umbrela din mâinile Brendei, care-i privea uimită.

Câteva secunde mai târziu erau afară, în ploaie.

— Presupun că nu ți-ai luat micul dejun și nici nu ai primit o ofertă de muncă, spuse Irene.

— Nu.

— Nasol.

— Poți să spui și că lucrurile merg spre mai bine azi.

— Ei da, asta este o viziune optimistă; viziunea cuiva care vede jumătatea plină a paharului.

Luke ignoră remarca.

— Ce ai în pachet?

— Omletă cu brânză și spanac. Când am auzit de intervenție m-am gândit că s-ar putea să plecăm foarte repede. Vezi să nu plouă pe pâine.

Pe fața lui Luke trecu un zâmbet fugar.

— Știi, m-aș fi descurcat și fără discuția publică despre disfuncțiile erectile, dar trebuie să recunosc că nu pot decât să admir o femeie care reușește să facă rost de micul dejun într-o situație atât de stresantă precum aceasta.

Ceața dimineții încă nu se ridicase când Luke parcă mașina la capătul unei străzi dintr-un cartier rezidențial. Opri motorul și studie terenul.

Strada pe care locuia Hoyt Egan era mărginită pe ambele părți de complexe rezidențiale modeme, de genul celor care atrăgeau tineri în ascensiune. Fiecare clădire avea o fațadă modernă, în stil italian, dar, dacă priveai cu atenție, vedeai aceleași cutii cubice.

— Ești sigur că asta e adresa? întrebă Irene deschizând ușa.

— Am luat-o de pe internet azi-dimineață.

— Ești sigur că e acasă?

— Cei de la el de la birou au fost foarte drăguți când i-am întrebat ce program are azi.

— Ce ai făcut, le-ai promis o donație mare pentru campania lui Webb?

— E posibil să se fi înțeles și asta, recunosc el.

Luke coborî și o așteptă pe Irene. Împreună se îndreptară spre intrarea în clădirea în care locuia Hoyt. Plăcuța ornamentală de deasupra ușii identifica imobilul drept Palladium.

Irene se opri, cu mâinile în buzunare, și se uită la interfon.

— Ce te face să crezi că ne va primi?

— Nu-ți face griji, Egan ne va da drumul cât se poate de repede.

— De ce?

— De frică. Funcționează întotdeauna.

— Frică de tine, spuse ea zâmbind. Sigur, pare logic.

— Nu mă înțelege greșit, apreciez încrederea pe care o ai în mine, dar nu pot să-mi asum meritele în acest caz. E frica de publicitate negativă. Egan se ocupă de imaginea unui senator aflat în cursa pentru Casa Albă. Slujba lui depinde de cât de bine preîntâmpină posibilele probleme.

— Înțeleg. Noi suntem o posibilă problemă.

— Da, chiar așa, spuse Luke și apăsă pe interfon.

O voce masculină, nervoasă, care părea subțire din cauza interfonului, se auzi de îndată.

— Ați sunat la apartamentul trei-zero-unu, spuse Hoyt. Este vorba de o livrare?

— Ai putea să spui și așa. Sunt Luke Danner. Împreună cu mine este Irene Stenson. Ți mai amintești de noi?

O clipă nu se mai auzi nimic de partea cealaltă.

— Ce vreți? întrebă Hoyt.

— Să discutăm cu tine, spuse Luke, dar dacă nu ai timp...

Un sunet ascuțit îl întrerupse. Irene deschise ușa pe care Hoyt tocmai o deblocase.

— Urcați, spuse acesta.

Interfonul amuți.

Luke o urmă pe Irene într-o curte interioară unde erau o fântână arteziană și câteva plante în ghivece. Traversară curtea și intrară prin două uși mari de sticlă într-un hol. Într-o parte era o ușă pe care scria administrator.

Irene se îndreptă spre lift. Luke o prinse de mână.

— Să mergem pe scări, spuse el.

— Bine, zise ea privind-l mirată. Vreun motiv anume?

— E mai ușor să-ți dai seama de planul casei.

— Și de ce vrem să facem asta?

— Un obicei vechi. Când ai de-a face cu oamenii pe care ești sigur că nu-i placi foarte mult, niciodată nu ai prea multe

informații.

— Ah, da, spuse ea. Spionaj.

— Eu prefer termenul „informații secrete”. Sigur, este un cuvânt greu pentru un pușcaș marin, dar acum că l-am învățat, îmi place să-l folosesc.

Covorul de pe palierul etajului al treilea foșni sub pașii lor. Hoyt probabil că-i urmărea prin vizor, pentru că ușa de la apartamentul 301 se deschise brusc, exact când Luke se pregătea să ciocănească.

— Despre ce e vorba? întrebă Hoyt, lăsându-i să intre în micul hol. Mă pregătesc pentru câteva întâlniri.

Era îmbrăcat cu o cămașă ce părea scumpă și o pereche de pantaloni. Încă nu-și pusese cravata, dar Luke decise că spunea adevărul despre întâlnirile pe care le avea.

— Nu o să dureze mult.

— Pe aici, spuse Hoyt arătând spre camera de zi.

Era evident că Hoyt nu făcuse nici cel mai mic efort de a pune în ton aranjamentul apartamentului cu fațada italienească. De fapt, din câte-și dădea seama Luke, apartamentul nu avea nici un stil anume, asta dacă nu cumva „Susținător politic dependent de muncă” era cumva un stil.

Luke numără patru linii telefonice; Hoyt mai avea un telefon portabil, la curea. Într-un colț se afla un fax și un copiator. Majoritatea pereților erau acoperiți cu decupaje din ziare și reviste, fotografiile ale senatorului Webb cu diverse personalități.

Irene se opri în mijlocul camerei și-și băgă mâinile în buzunarele treniului.

— Am vrea să știm în legătură cu ce v-ați certat tu și Pamela în ziua dinainte de a muri.

Hoyt se uită la ea de parcă s-ar fi transformat într-o creatură extraterestră chiar în fața ochilor lui.

— Despre ce dracu' vorbești?

— Știm că ai fost să o vezi pe Pamela în Dunsley, spuse Luke îndreptându-se spre cel mai apropiat perete pentru a se uita la o fotografie a senatorului Webb ieșind dintr-un muzeu. Alexa Douglass și o fetiță de nouă-zece ani îl însoțeau. Se întoarse spre Hoyt. Știm că v-ați certat.

— Nu aveți cum să dovediți asta, spuse Hoyt.

— Dunsley este un oraș mic, zise Irene. Chiar ai crezut că poți vizita un membru al celei mai cunoscute familii din oraș, în miezul zilei, și că nimeni nu te va vedea?

— Nimeni de acolo nu știe ce mașină am. Dându-și seama că replica nu părea a fi cea a unui om nevinovat adăuga: Nu încercam să trec nevăzut, la dracu'. Bine, nu e treaba voastră, dar am fost acolo și am vorbit cu ea. Asta nu înseamnă nimic. Nu eram nici măcar în apropierea orașului când a murit. Nu avea nimic. Era bine când am plecat eu de acolo.

— În legătură cu ce v-ați certat?

— De ce ți-aș spune? întrebă Hoyt.

Luke se uită la el.

— Pentru că dacă nu ne spui, vom trage concluzii greșite, concluzii care s-ar putea să apară în ziarul lui Irene. Chiar vrei să se întâmple asta?

— Încerci să mă sperii, Danner?

— Ei bine, da. Se pare că este cel mai eficient mod de a obține răspunsuri. Ai o idee mai bună?

— Ajunge, încetați amândoi, interveni Irene. Hoyt, te rog, este important. Trebuie să aflu de ce v-ați certat.

— Zău? Ca să poți să mă acuzi pe mine de moartea ei? Las-o baltă.

Irene îl privi gânditoare.

— Ați avut o relație amoroasă, nu-i așa?

Hoyt ezită. Luke sesiză că se gândea ce să răspundă.

— Am fost împreună o vreme. Doar câteva săptămâni. Nu e un secret. Care-i legătura?

— Și bineînțeles că Pamela a fost cea care a pus punct, nu? spuse Irene pe un ton calm. Când era adolescentă, întotdeauna ea era cea care pune capăt relațiilor. Mă îndoiesc că s-a schimbat.

Hoyt se făcu roșu la față. Timp de câteva secunde, Luke avu impresia că Hoyt va exploda, dar apoi se dezumflă.

— Bănuiam că nu va dura foarte mult. La dracu', lucrez pentru Webb de aproape doi ani. Am văzut-o pe Pamela în acțiune. Știam cum procedează, dar la fel ca toți ceilalți bărbați am crezut că sunt un tip deosebit. Dădu din cap. Pamela era un amestec ușor inflamabil. Când te dorea, se aprindea și strălucea. Când se plictisea, se stingea. Te lăsa în întuneric și tot ceea ce aveai de făcut era să te întrebi unde ai greșit.

— Când a pus capăt relației?

— Cu câteva zile înainte de a merge la Dunsley. Nu mi-a dat nici un avertisment. În seara aceea fusesem împreună la o strângere de fonduri. Am dus-o acasă. S-a oprit în ușa apartamentului și mi-a spus că a fost amuzant, dar că se terminase. Mi-a urat noapte bună și mi-a închis ușa în nas. Am fost șocat, dacă vreți să știți adevărul.

— Și ce ai făcut? întrebă Luke.

— Ce face un bărbat într-o astfel de situație? M-am întors acasă și mi-am turnat un pahar mare de scotch. A doua zi, am încercat să o sun. Nu mi-a răspuns nimeni în apartamentul ei din oraș. În cele din urmă, am încercat la casa de pe lac. Mi-a răspuns, dar mi-a explicat foarte clar că nu intenționa să se răzgândească.

— Deci te-ai dus să o vezi, spuse Irene.

— N-a meritat efortul. Hoyt se duse la fereastră și își băgă mâinile în buzunare. Mi-a spus să mă întorc la San Francisco, pentru că avea treabă.

— Ce treabă?

Hoyt mormăi și apoi se întoarse de la fereastră.

— Presupun că făcea ceea ce fac oamenii de obicei când se sinucid.

— Deci tu crezi că supradoza n-a fost un accident? întrebă Luke.

Hoyt dădu din cap.

— De unde dracu' să știu eu? Presupun că a făcut-o intenționat. Nu o văd pe Pamela făcând o greșeală de asemenea proporții, cu medicamente și alcool. Se descurca cu micile ei probleme de dependență de ani de zile. De ce ar fi greșit tocmai acum?

— Ți-ai dat cumva seama că plănuia să se sinucidă când ai plecat de la ea? întrebă Irene.

— Bineînțeles că nu. Dacă aș fi avut cea mai mică bănuială că intenționa să-și pună capăt zilelor, aș fi făcut ceva.

— Ca de exemplu? se interesă Irene, studiindu-l atent.

— Păi, mai întâi, l-aș fi sunat pe tatăl ei. Webb ar fi discutat cu doctorul Pamelei. Sunt sigur că ar fi găsit o soluție de a o interna pe Pamela într-o clinică particulară. Dar jur că nu mi-am dat seama că era în starea aceea când am plecat eu. Am crezut că se săturase de mine și că avea pe altcineva. După cum am mai spus, așa proceda.

Sprâncenele lui Irene se apropiară.

— Ai întrebat-o dacă are pe altcineva?

— Sigur. Mi-a spus că nu. Mi-a spus că are nevoie de o mică pauză. Asta e. Am plecat și m-am întors aici. Webb m-a sunat la trei dimineața ca să-mi spună că tocmai primise un telefon de la șeful poliției din Dunsley, că Pamela murise și că trebuia să fac aranjamentele necesare, să luăm cadavrul, să organizăm înmormântarea și să ne întâlnim cu șeriful McPherson. Hoyt o privi pe Irene acuzator. Bineînțeles, mi-am făcut datoria. Am tratat moartea ei ca pe o chestiune de familie.

Luke se uita la o fotografie de-a lui Webb cu Alexa, discutând cu președintele, la o recentă strângere de fonduri.

— A cui a fost ideea invitării logodnicei lui Webb la Dunsley? întrebă el.

— Alexa a insistat să vină cu noi. A simțit că era de datoria ei să fie alături de senator la moartea unicului său copil. A avut

dreptate. Presa a adulat-o la înmormântare.

Luke ridică din sprâncene.

— Logodnica loială și înțelegătoare, alături de îndureratul tată, la evenimentul tragic al morții fiicei cu probleme.

— Felul în care ești perceput este tot ceea ce contează în politică, ca de altfel și în viață.

Luke văzu că Irene se crispează.

— Vrei să spui că Alexa nu este chiar loială sau înțelegătoare? îl întrebă ea pe Hoyt.

Hoyt păru speriat.

— La dracu', nu, dimpotrivă. Alexa Douglass nu-și dorește decât ca Webb să candideze la Casa Albă. Am impresia că deja își alege garderoba de Primă doamnă. Plănuiește să o înscrie pe Emily la una dintre academiile la modă din Washington, unde-și trimit copiii președinții și diplomații.

— Emily?

— Fiica ei, explică Hoyt. Alexa este văduvă.

Irene se uită la fotografia de pe perete.

— Alexa este mult mai tânără decât Ryland.

— Are treizeci și trei de ani, mai exact, spuse Hoyt pufnind. Dar nimănui nu pare să-i pese de o „mică diferență de douăzeci de ani”, atâta vreme cât femeia este cea mai tânără.

— Este o alegere dictată de dragoste?

— Este o alegere dictată de politică, spuse Hoyt pe un ton neutru. Webb are nevoie de o nevastă ca să candideze la Casa Albă. Votanții nu vor alege un președinte necăsătorit, nu?

— Nu m-am gândit la asta, recunosc Irene, dar îmi dau seama că a avea o nevastă este un avantaj pentru orice politician care vrea să ajungă președinte.

— Alexa este perfectă în această privință. Provine dintr-o familie bună, a studiat la școli excelente, n-a fost implicată în scandaluri. E deșteaptă și știe să vorbească. În plus, a moștenit o avere semnificativă de la soțul ei. Și... Hoyt se opri.

— Și ce? întrebă Luke.

— Ani de zile, tatăl lui Webb a insistat ca Ryland să se recăsătorească și să-i dea un moștenitor de sex masculin. Nu este chiar un secret că, înainte de a muri, Victor Webb vrea să aibă un nepot care să-i ducă mai departe numele și moștenirea familiei. Rămâne între noi ce vă spun. Lui Alexa i s-au făcut examene medicale multiple pentru a se stabili dacă poate avea copii. Asta înainte de a se anunța logodna. Și mai au și un acord prenupțial care stipulează că va face tot ce poate pentru a rămâne însărcinată în primul an de căsnicie.

— Asta da presiune pe umerii cuiva, spuse Irene. Nu o invidiez deloc pe Alexa. Se opri pentru a arunca o privire fotografiei în care apărea Douglass. Alexa are aceeași vârstă ca Pamela. Cum se împăcau?

— La început, Pamela o trata pe Alexa la fel ca pe celelalte femei cu care a fost Ryland de-a lungul anilor. Adică o ignora. Când Webb a anunțat logodna, Pamela a început să o ia în serios, te asigur.

— Ce vrei să spui?

— Brusc, Pamela a decis că nu-i plăcea prea mult Alexa. Umblă zvonuri că s-ar fi certat în toaletă, la o strângere de fonduri, în urmă cu câteva săptămâni. Nimeni nu știe exact subiectul disputei, dar se presupune că Pamela s-a exprimat clar împotriva căsătoriei tatălui ei cu Alexa.

— Mă întreb dacă Pamela era geloasă pe ea, spuse Irene, plimbându-se de-a lungul peretelui și uitându-se la fotografia. Era pe punctul de a pierde multe. Alexa urma să preia rolul pe care-l avusese ea în viața politică a tatălui său. Odată căsătoriți, Alexa devenea cel mai intim sfătuitor al lui Webb și organizatoarea evenimentelor pe care le implică cariera sa politică. Urma să aibă puterea și prestigiul social care aparțineau Pamelei.

Hoyt o privi îndurerat.

— Cine știe la ce s-o fi gândit Pamela? în ce mă privește, n-am înțeles-o niciodată.

Zece minute mai târziu, Luke și Irene se aflau în mașină.

— Ei bine? întrebă el pornind motorul.

— Nu știi ce să cred, spuse ea, dar, dacă Alexa și Pamela își disputau puterea, atunci avem un suspect important. Alexa pare o femeie foarte ambițioasă.

— Crezi că a scăpat de Pamela pentru că aceasta avea să-i îngreuneze viața? Poate chiar să-l convingă pe Webb să renunțe la căsătorie?

— E o variantă, spuse Irene, studiind clădirea în care se afla apartamentul lui Hoyt.

— Dar de ce să fi dat foc casei? Incendiul pare a fi opera cuiva care încerca să scape de probe.

— Da, spuse Irene. Așa pare, nu? Dar ce fel de probe sunt cele pentru care merită să dai foc unei case?

— Genul de probe pe care ucigașul nu a reușit să le descopere, dar despre care crede că se află în casă, spuse Luke.

— Ceva mic, poate.

— Sau ceva foarte bine ascuns.

— Știi, spuse Irene încet, nu cred că putem avea încredere în Hoyt Egan.

— Sunt de acord cu tine. Ne-a spus mult prea multe pentru cineva care nu voia să discute cu noi.

— Trebuie să aflăm mai multe despre el. Pot să fac niște cercetări pe internet.

Luke o privi gânditor.

— Știi pe cineva care ne poate face rost de informații despre Egan mai repede decât le putem afla noi de pe internet.

— Cine?

— Un tip pe care l-am cunoscut în Marină, Ken Tanaka. Acum este detectiv particular. Lucrează în special pentru firme, dar mie îmi va face acest serviciu.

Irene se gândi o clipă.

— Ai mulți prieteni care au trecut prin ce ai trecut și tu?

— Nu mulți, doar câțiva.

— Vorbiți vreodată despre asta?

— Nu prea.

— Pentru că ei știu și tu știi și e de ajuns?

— Da.

Luke apăru în fața căbănuței lui Irene la cinci și jumătate seara. Când îi deschise ușa, aceasta constată că își adusese o trusă de ras, o sacoșă mică și un computer.

— Corectează-mă dacă greșesc, asta înseamnă că te aștepți la mai mult decât o simplă cină în seara asta, spuse ea.

Chipul lui nu exprima nici o reacție.

— Am petrecut ultimele două nopți împreună, spuse el pe un ton neutru. Am interpretat eu prost vreun semnal?

Se uită la el cum stătea în ușă și se simți de parcă i-ar fi cerut să ia o decizie care avea să-i schimbe radical viața. Care era marea problemă? Aveau o relație care se datora în mare măsură și recentelor experiențe prin care trecuseră. Probabil că relația nu va dura, dar deocamdată Luke o făcea să se simtă ca o zeiță a sexului.

— Nu, spuse ea zâmbind. Nu ai interpretat nimic greșit. Se dădu un pas înapoi pentru a-i permite să intre.

Luke păși în cameră, cu un aer de satisfacție, ca un bărbat care se întorcea acasă.

Irene se trezi, când îl simți strecurându-se de lângă ea. Nu se mișcă, dar deschise ochii și-l urmări în tăcere. Avea într-o mână pantalonii. Când Luke ieși din cameră, se uită la ceas. Era două și jumătate.

Îl lăsă câteva minute, îndeajuns pentru a mânca ceva sau a merge la baie. Apoi se ridică, dădu cuverturile la o parte și sări în picioare. Avea dreptul să aibă secrete, își zise. Dar era de-a dreptul ciudat ce se petrecea. Dacă el nu dormea, nu va dormi nici ea. Își luă papucii și ieși pe hol.

La lumina lămpii ce ardea la capătul mesei, îl văzu pe Luke așezat pe marginea canapelei, cu calculatorul deschis în fața

lui. Expresia de concentrare îi spunea că era extrem de prins de ceea ce scria.

— Dacă una dintre pasiunile tale este discuția pe internet la ore târzii din noapte, ai face bine să-mi spui.

Luke își ridică privirea. Câteva secunde Irene avu impresia că era surprins să o vadă acolo. Apoi îi zâmbi.

— Nu am vrut să te trezesc, dar mi-au venit câteva idei. Voiam să le scriu înainte să-mi dispară.

— Idei despre ce? În legătură cu Webb?

— Nu. Se lăsă pe spate și își întinse picioarele sub măsuta de cafea. Despre cartea pe care încerc să o scriu.

— Ce carte? Irene deveni curioasă. Un roman?

Ezită îndeajuns de mult pentru ca ea să înțeleagă că nu era obișnuit să discute despre carte.

— Nu, spuse în cele din urmă. Privi atent la cele scrise pe ecran. Nu este ficțiune. S-ar putea spune că e vorba de un fel de manual.

— Serios? Care e subiectul?

— O modalitate de a gândi și a formula strategia.

Irene se apropie și mai mult de măsuta pe care era calculatorul.

— Strategie militară?

— Strategia e strategie, indiferent de domeniul în care o aplici. Nimeni nu mă crede când spun că ceea ce ne-a salvat viața mie și echipei mele, de mai multe ori, nu a fost doar pregătirea militară, ci și studiile de filosofie pe care le-am făcut înainte de a intra în armată.

Dintr-odată înțelese.

— Filosofia nu te-a învățat ce să gândești, ci cum să gândești.

— Și războiul m-a învățat... altceva. Încerc să combin aspectele acestor ocupații umane.

— Pare impresionant.

— Da, încerc să evit această mică problemă. Nu vreau ca oamenii să creadă că această carte este ezoterică sau obscură.

— Ezoterică și obscură. Cuvinte grele. Jason m-a avertizat că sub platoșa de persoană indolentă bate o inimă de savant. Ce te-a determinat să părăsești lumea academică și să te angajezi în armată?

Se uită la ecran de parcă ar fi încercat să găsească răspunsul la întrebarea ei.

— E greu de explicat. O parte din mine era atrasă de acea lume. Dar mai era o parte care se simțea... incompletă. De parcă aș fi avut nevoie de ceva care să echilibreze partea academică. Sau ceva de genul ăsta, spuse el ridicând din umeri.

— Știi ce ești tu?

— Ce?

— O versiune din secolul XXI a ceea ce odată se numea un om al Renașterii, un înțelept-luptător.

— Ei, uite cine folosește acum cuvinte grele?

— Și cartea asta a ta, continuă ea, este o încercare de a amesteca cele două părți ale personalității tale, nu? Este terapia ta?

— La naiba, femeie, s-ar putea să fi descoperit tu ceva aici.

Irene se așeză lângă el.

— Ai venit la Dunsley pentru a găsi un loc liniștit unde să scrii.

— Țsta era planul.

— Și de ce ai cumpărat motelul? Nu-mi spune că pentru a face bani, pentru că nici măcar nu încerci să scoți vreun profit.

— Nu am probleme financiare. Am făcut câteva investiții bune în timp. Își puse mâna peste a ei. Cât despre motel, ei bine, știi ce se spune, nu ai cum să dai greș dacă investești într-o proprietate care dă spre o apă.

— În Dunsley se poate. Când mătușa mea a vândut casa părinților mei, nu a obținut mai nimic pe ea.

— Mulțumesc pentru aceste informații liniștitoare.

— Și cum ai ajuns să fii implicat în industria hotelieră?

— Păi, chiar nu aveam de gând să închiriez. Ideea era să locuiesc în una dintre căsuțe și să le închid pe celelalte. Dar au fost câteva chestii.

— Ca de exemplu?

— Maxine și fiul ei, Brady. Și într-un fel și Tucker Mills.

— Am înțeles. Maxine depinde de banii pe care-i câștigă aici, nu? Nu sunt prea multe slujbe în zonă, mai ales în extrasezon.

— Cam la vreo cinci minute după ce m-am mutat aici mi-am dat seama că dacă închideam motelul, Maxine și Brady vor avea mari probleme financiare.

— Și Tucker?

— Tucker probabil că s-ar fi descurcat și fără jumătatea de normă de aici, pentru că asta face el, se descurcă. Luke ezită. Dar îi place să lucreze aici. S-a obișnuit. Să aibă grijă de motel face parte din rutina lui zilnică.

— Și Tucker are nevoie de rutină zilnică.

— Nu suntem toți la fel?

— Sigur. Cu alte cuvinte nu ai închis cabana pentru că trei oameni ar fi fost direct afectați.

— Ideea e că se pot scoate îndeajuns de mulți bani. M-am uitat un pic pe fișele contabile și dacă la vară vom avea destulă lume, motelul va continua să aibă un profit modest. La dracu', dacă se ocupă Maxine de tot, s-ar putea să aibă chiar un profit decent.

— A fost un gest generos să menții motelul deschis.

— Mi s-a părut cea mai simplă strategie, după ce am luat totul în considerare.

— Nu cred asta nici o clipă. Ai lăsat lucrurile așa cum erau pentru că te-ai simțit responsabil de oamenii pe care i-ai

preluat odată cu locația. Îmi aduc aminte de ceva ce mi-a spus tata.

— Ce anume?

— Un ofițer bun are întotdeauna grijă de oamenii săi.

Se aplecă și-l sărută.

O sărută și el. Apoi închise calculatorul și o duse înapoi în dormitor.

Ken Tanaka sună a doua zi dimineață la șapte și jumătate, chiar când Luke se pregătea să-i ofere lui Irene pâinea lui prăjită, specială.

— Am terminat de examinat dosarele financiare ale lui Hoyt Egan, dar cred că ar trebui să vezi peste ce am dat, spuse Ken. Am găsit un fel de model. Unul familiar. Pare nasol.

— Îmi poți trimite informația prin e-mail?

— Nu cred că este o idee bună în actualele circumstanțe. Până la urmă e vorba de chestii negative, care s-ar putea să implice sau nu pe cel care candidează la președinție. Nu vreau să existe un e-mail care să ducă la mine sau la tine. Prefer să discutăm față în față. Trebuie să-ți arăt niște informații.

Tipic pentru Ken, se gândi Luke, întotdeauna grijuliu. De asta reușise să supraviețuiască în zone de conflict și, fără îndoială, să aibă succes ca detectiv particular.

Luke se uită la ceas.

— Pot ajunge în oraș în vreo două ore.

— Te aștept, îi răspunse Ken.

Luke închise și se întoarse la pâinea prăjită.

— Era Tanaka. A găsit ceva informații financiare despre Egan, care par interesante. Lucruri care ar putea să-l implice pe Ryland Webb.

Lată lui Irene exprimă brusc interesul.

— Vorbim de un scandal politic?

— Poate.

— Un scandal de mari proporții este o explicație bună pentru crimă.

— Liniștește-te. Rase puțină coajă de portocale pe pâine. Deocamdată nu avem decât câteva puncte. După ce mâncăm mă duc în oraș. Vrei să vii cu mine?

— Da. Ezită, între două idei. Știi, cred că te voi lăsa să-ți vezi singur prietenul. Vreau să fac altceva azi. Vom realiza mai multe dacă acționăm separat.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el neliniștit.

— Nu trebuie să fii îngrijorat. Nu am de gând să mai dau peste cadavre sau case incendiate. De fapt, în vreme ce mă îmbrăcam, m-am gândit la ceva. Tocmai voiam să-ți spun când a sunat telefonul.

— Și despre ce e vorba?

— Are legătură cu cheia pe care am găsit-o în dormitorul Pamelei, în noaptea când a luat foc casa. Se uită la farfuria pe care era pâinea prăjită, cu o privire apreciativă. Oau, în sfârșit, a venit și room-service-ul.

Numele lăcătușului era Herb Porter. Avea aproximativ șaptezeci de ani, lucra în branșă de vreo cincizeci și-și cunoștea meseria.

— Da, eu am făcut-o pe asta, confirmă el uitându-se la cheia pe care i-o dăduse Irene. E de primă mână. Și foarte scumpă. Sunt singurul de pe lac care poate face așa ceva. Vezi acel P urmat de cifre? Este semnul meu.

Irene încercă să-și calmeze pulsul. Se pregătise ca planul ei de a-l descoperi pe cel care-i făcuse cheia Pamelei să dea greș. Acum că avea o umbră de speranță, adrenalina îi curgea din plin prin vene.

— Mai ții minte cine a comandat-o? întrebă ea, încercând să vorbească pe un ton neutru.

— Sigur. Fiica senatorului Webb.

Irene se prinse cu mâna de marginea mesei.

— Ți-a spus cum o cheamă?

— Nu atunci. Mi-a spus că se numește Marjorie și nu mai știu cum și a plătit cu bani gheață. Am crezut că este vreo turistă. Mai târziu, după ce s-a sinucis, am recunoscut-o în fotografiile din ziare. Dădu din cap. Mare păcat. Era foarte drăguță. Și bine îmbrăcată. Parcă era un fotomodel sau ceva de genul ăsta?

— Da, știu. Irene îi zâmbi, străduindu-se să nu sară și să-l ia de guler pentru a obține mai multe răspunsuri.

Ia-o ușor, își spuse. Nu-l grăbi. S-ar putea să se oprească.

Dacă Pamela ar fi comandat cheia la un lăcătuș care lucra în San Francisco, șansele de a-l fi descoperit ar fi fost foarte mici. Îi trecuse prin minte că s-ar putea ca această cheie să fi fost făcută la un atelier local. Dacă așa ar fi stat lucrurile, exista șansa să-l descopere și, cu puțin noroc, să afle ce anume deschidea acea cheie.

Puțin după ora nouă, plecase spre partea de nord a lacului, spre Kirbyville, și se oprise la două ateliere de confecționat chei. Evitase să meargă în Dunsley, zicându-și că, dacă Pamela ar fi avut ceva de ascuns, nu s-ar fi dus la singurul lăcătuș din oraș. Dean Crump, proprietarul atelierului, ar fi recunoscut imediat un membru al familiei Webb.

Avusese noroc la Porter Lock & Key, de pe o stradă mică și izolată din Kirbyville.

— Când a venit domnișoara Webb la dumneavoastră? întrebă ea, încercând să nu-și trădeze nerăbdarea care o cuprinsese.

— Să ne gândim. Herb se uită la calendarul de modă veche de pe perete, cu femei în costume de baie. Rămase o clipă cu privirea ațintită pe o roșcată îmbrăcată cu un tricou scurt și un șort foarte mulat și apoi dădu din cap. Acum câteva zile. Era grăbită. Mi-a spus că era foarte important. Am programat-o pentru ziua următoare. Vedeți? Data e înconjurată cu roșu.

Irene se uită pe calendar. Pulsul i-o luă razna. Era ziua dinaintea morții Pamelei.

— V-a plătit să-i faceți chei pentru casă? Trebuie să fie o neînțelegere. Pamela nu și-a instalat yale noi. Acum câteva zile eu am intrat la ei în casă cu o cheie veche.

Herb făcu cu ochiul.

— Vorbiți despre casa de pe malul celălalt al lacului, nu? Cea care a ars zilele trecute?

— Da.

— Dar nu pentru acea acasă mi-a comandat cheile.

Irene își ținu respirația.

— Nu?

— Ntț. Mi-a cerut să-i fac cheile pentru o casă din cealaltă parte a orașului. Mi-a spus că a închiriat-o. De asta am crezut că era o turistă de weekend sau venită în vacanță.

Dezamăgirea inițială fu înlocuită de confuzie. De ce Dumnezeu ar fi vrut Pamela să închirieze o casă pe lac, când deja avea una?

— Presupun că nu-mi puteți da adresa. Se aștepta ca Herb să refuze. Spre surprinderea ei, omul ridică din umeri și se duse să se uite într-un dosar vechi.

— Nu văd nici o problemă. Nu mai este o informație confidențială, acum că domnișoara Webb a murit. Din câte știu eu, nu locuiește nimeni acolo. Căută printr-un teanc de chitanțe și devize și în cele din urmă scoase o foaie de hârtie. Iat-o. La capătul aleii Pine Lane. Nu are nici un număr. E singura casă de pe stradă.

Irene se simți de parcă tot aerul fusese aspirat din cameră. Fu nevoită să înghită în sec de câteva ori înainte de a putea vorbi.

— Pine Lane? Cuvintele îi ieșiră pe un ton foarte ascuțit și abia își recunoscuseră propria voce. Sunteți sigur?

— Da. Îmi aduc aminte că mi-a fost destul de greu să o găsesc. Am făcut câteva ture cu mașina înainte să dau de ea. Pine Lane este una dintre micile alei private care coboară din drumul principal spre lac. Sunt câteva zeci în jurul lacului. Mai mult de jumătate nu sunt semnalizate.

— Da, știu, murmură Irene.

Herb se uită la ea îngrijorat.

— Dacă este foarte important pot să vă scriu pe o foaie de hârtie.

— Nu, mulțumesc. Îi luă cheia din mână. Nu este necesar. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Porter.

— Nici o problemă. Herb se sprijini pe masa de sticlă și dădu din cap întristat. E păcat de domnișoara Webb. De ce credeți că o tânără atât de drăguță ca ea și-ar lua zilele?

— Asta, spuse Irene, este o întrebare foarte bună.

Avu nevoie de o mare putere de concentrare, dar reuși să iasă afară din atelier fără să se piardă cu firea. Reuși să se urce la volan și apoi să iasă cu mașina din micuța parcare aflată în fața atelierului.

Când trecu de magazinele, restaurantele și stațiile de benzină care formau centrul orașului Kirbyville, se opri într-o mică parcare pe șosea, coborî și se duse spre malul lacului.

Vreme îndelungată rămase acolo privind lacul învolburat. Ușor, ușor, tremuratul și senzația de spaimă începură să dispară.

Când reuși să gândească limpede, se forță să înfrunte întrebarea care-i urla în minte.

Era o singură casă pe Pine Lane sau cel puțin așa fusese în urmă cu șaptesprezece ani, casa în care crescuse ea, în care-și găsisse părinții morți.

Se întoarse la Dunsley pe cel mai lung drum, de-a lungul părții sud-estice a lacului. Avea nevoie de timp să reflecteze. În realitate, ceea ce încerca să facă era să întârzie momentul în care avea să se întoarcă la Dunsley pentru a da ochii cu casa întunecată care-i bătuse visele vreme de șaptesprezece ani.

Mașina de teren, argintie, cu geamuri fumurii, apăru în oglinda retrovizoare exact când ajunsese pe cea mai izolată porțiune de drum. Vehiculul ieșise din curbă cu viteză mare.

Imaginea SUV-ului atât de aproape de ea o făcu să-și dea seama cât de încet mergea. Absența altor mașini pe drum, împreună cu gândurile ei negre, o făcuseră să intre într-o altă zonă a conștiinței. Condusese pe pilot automat.

Drumul avea doar două benzi și era foarte întortocheat, astfel că în puține locuri se puteau efectua depășiri. Oamenii se enervau când mergeai prea încet. Doar turiștii făceau această greșală. Se redresă pe scaun și apăsă mai hotărâtă pe accelerație, trecând rapid prin următoarele curbe. Când se uită în oglinda retrovizoare, văzu că SUV-ul din spatele ei se apropiase și mai mult. Oricine ar fi fost, îl agasase felul ei de a conduce și părea hotărât să o pedepsească pentru că condusesese prea încet. Exact de asta nu avea nevoie, de un idiot care se enerva repede și suferea de mania vitezei.

Simți cum o străbate un fior de teamă. Porțiunea de drum pe care tocmai mergea era pe culmea stâncilor. Putea fi foarte periculoasă. Tatăl ei venise acasă de multe ori supărat și-i spusese mamei ei că unul sau altul dintre localnici se îmbătase și trecuse de balustrada de siguranță, prăbușindu-se în lac. Cu câțiva ani în urmă, aflase că tot aici făcuse Bob Thornhill atacul de cord după care căzuse cu mașina în lac.

SUV-ul se apropia. Apăsă pe frâne de câteva ori pentru a-l avertiza pe șofer, dar, în loc să încetinească, acesta accelera.

Irene simți cum i se strânge stomacul. Teama puse stăpânire pe ea. Toate instinctele de supraviețuire i se treziră. Șoferul mașinii încerca să o sperie și reușea s-o facă foarte bine.

Apăsă mai tare pe accelerație. Tatăl ei o învățase cum să conducă pe Sakefront Road, dar nu mai condusesese pe această porțiune îngustă de șaptesprezece ani. Irene se încurajă zicându-și că nimic din ceea ce învățai nu se pierdea. Avusese un profesor foarte bun. Tatăl ei conducea și acționa, așa cum se învață în Corpul Pușcașilor Marini.

Irene avea un mare avantaj. Mașina ei compactă lua curbele ca una sport. SUV-ul era, la urma urmei, un fel de camion. Pe măsură ce își mărea viteza începea să se comporte din ce în ce mai slab pe șosea.

Problema era viteza mare cu care se deplasau, se gândi Irene. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei avea să facă o greșală și să cadă în lac. Apa era adâncă în această zonă. Dacă ar fi ieșit de pe șosea ar fi fost condamnată la moarte.

Încercă să-și amintească harta zonei. Undeva, mai înainte, un drumeag ce ieșea din drumul principal ducea spre o mică așezare împădurită. În urmă cu șaptesprezece ani, investițiile imobiliare nu fuseseră din cele mai bune și acolo se construiseră câteva căsuțe de vacanță, ieftine.

Auzi un scrâșnet de cauciucuri, dar nu îndrăzni să-și ia ochii de la drum. O mică greșeală la această viteză o putea trimite direct în lac. Ieși dintr-o altă curbă și văzu indicatorul pentru Ventana Estates. Părea că nimeni nu-și dăduse osteneala să vopsească panoul. Era bine pentru ceea ce avea ea în minte. Încetini pentru a lua virajul, dar ultima curbă o făcuse să câștige câteva secunde. SUV-ul fusese nevoit să reducă viteza în încercarea de a restabili controlul.

Apăsă tare pe frâne, viră la stânga și apoi apăsă pe accelerație. Prima parte a drumului fusese pavată, pentru a da o impresie bună posibililor cumpărători.

Cauciucurile SUV-ului scârțâiră în semn de protest în spatele ei. Șoferul iadului frânase puternic. Ticălosul era așa de enervat că avea să o urmărească și aici.

O cuprinse un nou val de frică. Sperase că, ieșind de pe șosea, șoferul SUV-ului avea să fie mulțumit cu micul lui triumf și să-și continue drumul.

Deci planul A nu funcționase, cum ar fi spus Pamela. Trebuia să treacă la planul B.

Simți transpirația scurgându-i-se pe spinare. Totul depindea de starea drumului, dacă fusese pavat sau nu și în continuare.

Porțiunea pavată se termină brusc. Pierdu controlul o clipă când trecu de pe asfalt pe drumul forestier.

Luă piciorul de pe accelerație și se uită în oglinda retrovizoare. Asemeni animalelor care simt că prada lor este obosită, SUV-ul o urmărea insistent.

Continuă pe același drum, lăsând mașina din spate să se apropie de ea periculos de mult. Matahala era practic în spatele ei. Aproape că vedea niște fălci de metal care se deschideau pentru a-i înghiți mașina. Șoferul avea intenția clară de a o obliga să se întoarcă pe șoseaua ce mărginea lacul.

Mai bine de atât nu se putea, se gândi Irene. Apăsă tare pe accelerație. Mașina ei țâșni înainte de parcă ar fi simțit colții din spate. Pietrișul și praful aruncate de roți formară un mic norișor.

Nu trebui să se uite în oglinda retrovizoare pentru a-și da seama că șoferul SUV-ului fusese luat prin surprindere. Zgomotul făcut de pietricelele care loveau parbrizul celuilalt se auzea foarte clar. Știa că șoferul mașinii din spate trebuia să-și concentreze atenția pentru a vedea prin parbrizul lovit de micii meteoriți aruncați de roțile mașinii ei.

SUV-ul ezită și apoi rămase în urmă. Irene conduse mai repede, îndreptându-se spre ieșirea de la celălalt capăt. O clipă mai târziu se afla pe șoseaua ce mărginea lacul. Apăsă accelerația până la podea.

Când îndrăzni să se uite în urmă, nu mai văzu SUV-ul.

Singura consolare era că șoferul avea să plătească și el un preț pentru cele întâmplare. Cu siguranță că parbrizul îi era tot numai zgârieturi și creștături. Probabil că și vopseaua strălucitoare era zgâriată de pietrișul pe care-l aruncase ea în urmă.

Reduse viteza. Nu era o idee prea bună să conducă atât de repede când tremura din cap până-n picioare.

Luke se întâlnește cu Ken Tanaka într-o cafenea de pe o străduță ce dădea în Union Square. Ken susținea că în micul restaurant se serveau cele mai bune prăjituri din San Francisco. După ce mușcă din croasantul pe care-l comandase, Luke trebui să recunoască că așa stăteau lucrurile.

Ken își unse croasantul cu unt și apoi se aplecă asupra paginilor scrise de mână, pe care le pusese în fața lui Luke.

— Înțelegi de ce nu am vrut să-ți trimit toate astea printr-un e-mail?

— Sigur, răspunse Luke, privindu-l pe Ken care ședea de cealaltă parte a mesei. Nu se gândise niciodată la cum ar trebui să arate un detectiv particular, dar Ken nu se potrivea nici măcar cu imaginea vagă pe care Luke o avea. Dar Tanaka nu arăta a fi nici un specialist în contabilitate.

Era foarte ușor să-l subestimezi pe Ken. Manierele lui bune, prietenoase îi făceau pe oameni să lase garda jos. Se pricepea foarte bine să interogheze civilii prinși în zone de conflict. De multe ori, obținuse informații de la băieții sau femeii speriate, care făcuseră ca Luke și echipa sa să nu cadă în ambuscade.

Fără îndoială, Ken se pricepea la oameni și reușea să comunice cu ei. Dar cel mai mare talent al său era priceperea de a lua urma banilor. Firma sa era specializată pe securitatea corporațiilor, dar Luke știa că și poliția federală venea să-i ceară ajutorul când trebuia să detecteze fonduri ale organizațiilor teroriste sau provenite din traficul de droguri.

— Spune-mi varianta prescurtată, spuse Luke, uitându-se pe notițe.

Ken mușcă din croasant.

— În ultimele patru luni, sume mari de bani au fost transferate într-un cont din afara țării; am reușit să aflu că acesta îi aparține lui Hoyt Egan.

— Cum ai aflat?

— Nu vrei să știi.

— Bine. Continuă.

— După umila mea părere, Egan este plătit fie pentru un serviciu de care nu se știe, fie primește bani ca urmare a unui șantaj. Personal, cred că este vorba de un șantaj.

— O mulțime de bani, spuse Luke luând o gură de cafea. Îl are cu ceva la mână pe senator, nu?

— Aș spune că este cel mai plauzibil scenariu în actualele circumstanțe. Tipul care candidează la președinție probabil că are câte ceva de ascuns. Dar mai sunt și alte posibilități.

— Logodnica? Alexa Douglass?

Ken se întinse după gem.

— M-am interesat. Ea și Webb au început să se întâlnească în urmă cu șase luni. Din câte se pare, Alexa Douglass este o femeie ambițioasă, hotărâtă să se căsătorească cu Webb. Dacă Egan a găsit ceva în trecutul ei, care ar duce la anularea

proiectului de căsătorie cu Webb, este foarte posibil ca ea să-i plătească tăcerea.

— Egan se joacă cu focul într-o zonă superioară. Șantajul este o ocupație periculoasă. Mă întreb care este rolul Pamelei Webb în toate astea?

— Chiar crezi că a fost ucisă?

— Punctele se leagă.

— Întotdeauna ai fost bunicel la chestia cu punctele. Și acum?

— Va trebui să mă gândesc puțin la asta. Trebuie să vorbesc cu Irene. Este misiunea ei. Eu doar o asist.

Ken zâmbi.

— Abia aștept să o cunosc pe această Irene. Pare a fi o persoană interesantă.

— Îți va plăcea.

— Era să uit. Ken căută în buzunarul jachetei. Asta e cheia pe care m-ai rugat să o găsesc.

— Sunt impresionat, spuse Luke luând cheia. Nu ți-am dat prea mult timp.

Ken reuși să pară ofensat.

— Este un complex de apartamente. Un tip plictisit de serviciu în biroul administratorului. Cât de greu crezi că a fost să creez o diversiune ca să pot intra în birou și să fac o copie după original?

— Presupun că nu prea greu.

Ken nu se mai obosi să răspundă. Ridică o pungă de plastic pe care o pusese pe un scaun când ajunsese acolo.

— Ai aici hainele.

— Mulțumesc, spuse Luke luând punga. Te-ai uitat la clădire când ai luat cheia. Ai să-mi dai vreun sfat?

— Da. Nu te lăsa prins.

Soarele strălucea puternic în acea după-amiază, dar lui Irene i se părea că ferestrele casei care-i provoca coșmaruri erau la fel de întunecoase ca în acea noapte, din urmă cu șaptesprezece ani.

Opri mașina pe alee și rămase nemișcată o vreme, încercând să-și adune tot curajul și puterea de care avea nevoie pentru a face față sarcinii ce o aștepta. Avea să-i fie greu să intre în vechea ei casă, poate cel mai greu lucru pe care-l făcuse de când asistase la înmormântarea părinților ei.

La fel ca restul clădirilor din Dunsley, casa i se părea mai mică și mai veche decât o ținea ea minte, dar, în același timp, deranjant de familiară. Mătușa Helen vânduse casa cât de repede putuse, după tragedie. Nu luase prea mulți bani, pentru că nimeni în Dunsley nu dorise să cumpere o casă în care avusese loc o asemenea tragedie. În cele din urmă, găsiseră un client din San Francisco, un necunoscut, care cumpăraseră casa pentru a o închiria vara.

Când Irene locuia acolo, casa era vopsită în galben. Acum, pereții erau gri-deschis, iar tocurile ferestrelor și ușa de la intrare, negre.

Și înăuntru va arăta altfel, se gândi ea pentru a se liniști. Probabil că a avut câțiva proprietari de atunci. Cu siguranță că are alte covoare și altă mobilă. Nu va mai fi la fel. Nu cred că voi rezista dacă arată la fel ca în noaptea aceea.

Respira rapid și sacadat. Poate ar fi trebuit să aștepte înainte de a veni aici, cel puțin până când avea să se liniștească după incidentul de pe drum.

Dar nu îndrăznea să mai amâne momentul. Trebuia să afle de ce Pamela își dăduse osteneala să închirieze casa și să schimbe încuietorile.

Deschise portiera și ieși din mașină înainte să aibă timp să se răzgândească. Un lucru era sigur se gândi ea, scoțând cheia din buzunar. De data aceasta, nu va mai intra pe la bucătărie.

Urcă treptele de la intrare, traversă veranda și introduse cheia în yală, cu mâinile tremurânde.

Trase aer în piept și deschise ușa.

Umbrele își făcură apariția în hol. Automat, căută întrerupătorul pentru a aprinde lumina. Un alt fior o străbătu când își dădu seama că își adusese aminte exact de unde se aprindea lumina.

Închise ușor ușa și se îndreptă spre sufragerie. Draperiile acopereau geamurile. Interiorul era cufundat în beznă, dar putea să distingă conturul mobilei.

Se simți ușurată dându-și seama că cineva schimbase decorul. Pe pereți nu mai erau fotografiile cu mama ei. Canapeaua, fotoliile și măsuța de lemn erau cele obișnuite pentru o casă care se închiria pe perioada verii: ieftine și, lucru important, noi.

Continuă să te miști, își ordonă singură, sau nu vei reuși să-ți atingi scopul. Știa că trebuia să se grăbească. Nu putea risca să fie surprinsă în casă. E adevărat că fusese casa copilăriei ei, dar acum nu-i mai aparținea. Dacă cineva îi vedea mașina și chema poliția, ar fi avut o mare problemă pe cap. Sam McPherson nu era cu siguranță cel mai bun prieten al ei în acel moment. Din punctul lui de vedere era prima suspectă în cazul incendiului. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca șeriful să trimită pe unul dintre oamenii săi să investigheze o posibilă intruziune în casa de pe Pine Lane.

Trecu din sufragerie în camera de zi.

Cum se procedează când nu ai nici cea mai mică idee ce cauți? se întrebă ea. Gândește-te. Dacă Pamela a avut în intenție ca tu să găsești cheia și dacă voia să o folosești, probabil că ar fi făcut astfel încât să îți dai seama ce era acel lucru pe care ea ar fi vrut ca tu să-l descoperi.

Și în camera de zi scaunele și masa erau noi. Draperiile erau trase. Asta e bine, își zise Irene. Ultimul lucru pe care dorea să-l vadă era peisajul. I-ar fi adus aminte de toate mesele pe care le luase aici. Tatăl ei ședea la un capăt al mesei, mama la celălalt, iar ea în mijloc, cu vedere directă la lac și la vechiul doc.

Reuși să lase la o parte amintirile. Se întoarse și se îndreptă spre intrarea în vechea bucătărie.

În prag fu nevoită să se oprească. Îi veni să vomite și respirația i se blocă. Nu mai putea continua.

Tot ceea ce reuși să facă fu să arunce o privire în bucătărie unde descoperise cadavrele părinților ei. Aruncă o privire rapidă și pentru că nu văzu nimic deosebit se întoarse cu spatele, înainte să i se facă rău.

Dacă ceea ce căuta era în bucătărie, atunci acolo avea să rămână. Nu putea să intre în acea încăpere. Dar Pamela știa asta.

Trecu în viteză prin cele două camere și se opri în hol. Știa că respirația greoaie era din cauza panicii, nu a oboselii.

Ia-o ușor. Trebuie să gândești logic, altfel nu vei descoperi nimic.

Se duse spre dormitorul care fusese odinioară al ei.

La fel ca și celelalte camere, dormitorul fusese redecorat. Posterele colorate fuseseră dezlipite de pe pereți și pereții de un galben auriu pe care mama sa o ajutase să-i zugrăvească aveau acum o nuanță obositoare de bej.

Pe pat era o cutie de carton și deasupra acesteia o carte. Recunoscu imediat micul volum. Era un roman ce fusese publicat cu șaptesprezece ani în urmă.

O trecu un fior de anticipare. Traversă camera, luă cartea și ridică capacul cutiei. Înăuntru era o rochie albă într-o pungă de plastic. Mai întâi crezu că este o rochie de mireasă. Apoi își dădu seama că era prea mică. O rochie de comuniune, se gândi ea. În cutie mai era o casetă video.

Puse capacul pe cutie și luă romanul. Imaginea ștersă de pe copertă era a unei femei blonde în brațele unui tânăr frumos. Amândoi purtau haine la modă în secolul al XIX-lea. Marginile paginilor erau îngălbenite.

Deschise cartea la pagina de titlu și citi dedicația.

La mulți ani cu ocazia celei de-a șaisprezecea aniversări, Pamela!

Arăți la fel ca eroina de pe copertă. Sunt sigură că într-o bună zi îți vei găsi eroul.

Cu dragoste, Irene.

Cântări cartea în palmă. Puțini oameni ar fi remarcat că romanul era ceva mai greu decât ar fi fost normal, se gândi ea.

— E prea mare pentru o rochie de comuniune, spuse Tess. Irene pusese rochia în ambalajul ei de plastic pe măsuța de cafea. Poate că este o costumație veche cu care s-a îmbrăcat de Halloween.

Irene se întoarse cu spatele la fereastra care dădea spre grădina casei lui Tess. Mai mult din instinct decât din rațiune venise cu rochia și cu caseta video la fosta ei profesoară de engleză. Nu știa ce era pe casetă, dar nu voia să o vadă de una singură. Nu avea răbdare să aștepte până când Luke avea să se întoarcă din San Francisco. Tess Carpenter era singura persoană din oraș, în afară de el, cu care simțea că ar putea împărtăși eventualele secrete de pe casetă.

Legăturile dintre elevi și profesori sunt uneori profunde, însă nu numai asta o făcuse să vină la ea. Știa că mama ei o considerase pe Tess drept o prietenă în care putea să aibă încredere.

Irene se întoarse și se opri în fața măsuței de cafea.

— Nu știu, spuse ea încet. Mi-e greu să-mi imaginez că Pamela era într-atât de sentimentală încât să păstreze un costum din copilărie.

— Nu ți-a arătat-o în vara când ați fost apropiate?

— Nu. Irene se uită la rochie. N-am văzut-o în viața mea.

— Dar cartea o recunoști?

— Da. I-am făcut-o cadou de ziua ei. Se așeză pe canapea lângă Tess. Îți mulțumesc că mi-ai permis să vin la tine cu toate astea.

— Nici o problemă. Tess turnă cafea în cești. Trebuie să recunosc că sunt foarte curioasă. De unde începem?

— Să începem cu romanul. Pamela a râs când a văzut cartea. A zis că poveștile romantice nu sunt genul ei. Mai târziu, mi-a spus că a găsit o bună întrebuintare pentru carte.

— Și anume?

Irene puse cartea pe masă și o deschise la capitolul doi.

Paginile ce urmau fuseseră lipite, pentru a forma un bloc de hârtie. În mijloc fuseseră decupate pentru a forma o cavitate care nu se vedea când cartea era închisă. Înăuntru era un breloc.

— Un obiect folositor pentru a căra droguri, țigări sau prezervative, spuse Irene. Pamela spunea că toate fetele ar trebui să aibă un astfel de obiect.

— Ai învățat multe de la ea, zise Tess, ridicând din sprâncene.

Irene se strâmbă.

— Eram o creatură naivă. Nu aveam nimic în comun. Nu am înțeles niciodată de ce și-a pierdut timpul cu mine în vara aceea.

Tess se uită la obiectul pe care-l luase din carte.

— Și ce e cu brelocul ăsta?

— Nu e un breloc, spuse Irene. Este un stick de memorie, pentru stocarea datelor prelucrate pe calculator.

— Ai idee ce e pe el?

— Nu. Dar am impresia că ceea ce vom afla va fi foarte neplăcut.

Luke trecu cu mașina de clădirea unde se afla apartamentul lui Egan și se opri un pic mai departe, pe o stradă unde erau parcate trei sau patru modele similare. Satisfăcut că mașina lui nu ieșea în evidență, opri motorul și sună din nou la cele două telefoane, cel fix și cel mobil, ale lui Egan. Nimeni nu-i răspunse.

Din punga de plastic pe care i-o adusese Tanaka scoase șapca și bluza care se aflau înăuntru. Pe ambele era trecut numele unei cunoscute companii de livrări. Exista riscul ca Egan să fie acasă și să nu răspundă la telefon dintr-un motiv sau altul, deși ajutorul unui senator nu ignoră apelurile celor care îl caută.

Luke luă cutia goală și se îndreptă spre intrare.

Decizia de a arunca o privire în apartamentul lui Egan o luase în timp ce parcurgea drumul de la Dunsley. Faptul că Egan părea implicat într-un șantaj îl determinase să acționeze. Nu avea probe împotriva lui Egan, își reaminti el, îndreptându-se spre clădire, ci era mânat de instinct.

Deși nu era nimeni prin preajmă când ajunse la poartă, sună la interfonul lui Egan pentru orice eventualitate. Neprimind nici un răspuns, așteptă câteva secunde și apoi introduse discret cheia în broască, lăsând impresia că cineva dinăuntru îi deschisese prin intermediul interfonului.

Intră în hol cu cutia într-o mână și urcă pe scări până la etajul unde se afla apartamentul lui Egan. Traversă holul și bătu încet la ușa lui Hoyt. Când văzu că nimeni nu răspunde, apăsă pe clanță.

Ușa se deschise. Adrenalina i se revărsă în sânge. Oameni cu responsabilități de genul celor pe care le avea Hoyt, nu uită să încuie ușa când pleacă de acasă.

Mirosul care-l izbi când pătrunse înăuntru îi era familiar.

Nu era nevoie să vadă trupul lui Egan întins pe covorul îmbibat de sânge pentru a-și da seama că moartea ajunsese acolo înaintea lui.

Mesajul de pe monitor îi îngheță sângele în vene lui Irene. I se păru că aude vocea Pamelei rostind cuvintele pe care ea le citea acum împreună cu Tess.

Dacă citești acest mesaj, Irene, înseamnă că planul A a dat greș. Acesta este planul B. Și, apropo, dacă nu ești Irene, du-te dracului. Documentele ce urmează sunt criptate și se vor autodistrage dacă nu este introdus codul corect.

Irene, dacă tu ești cea care citește, știi cuvintele magice. Secret etern, îți aduci aminte?

— Crezi că spune adevărul despre fișierele care se vor distruge dacă nu este folosită parola corectă? întrebă Irene.

Tess se uită la ecran îngrijorată.

— Depinde de programul de criptare folosit. Dar Phil spune că, și în cazul în care ai un sistem bun, este aproape imposibil

să ștergi orice urmă a unui fișier.

— Presupun că e nevoie de un expert pentru a le recupera. O persoană obișnuită nu cred că ar fi în stare să salveze ceva. Irene puse degetele pe tastatură. Să vedem ce se întâmplă.

Scrise vanilie portocalie.

— Asta e? întrebă Tess. Țasta e codul supersecret?

— Hei, eram adolescente la acea dată, îți aduci aminte? Pe atunci părea un cod secret nemaipomenit.

Ecranul se albi și Irene îngheță.

— Codul e greșit?

— Nu îmi dau seama ce altceva ar putea fi. Dacă nu ăsta e codul, înseamnă că am distrus toate informațiile pe care le-a lăsat Pamela.

Pe ecran apăru o listă de fișiere. Erau patru.

Irene respira ușurată.

— Cred că putem începe cu numărul unu.

Deschise fișierul.

— Este un clip, spuse Tess și se aplecă pentru a vedea mai bine.

Pamela stătea pe canapea, în casa de vară a familiei Webb.

— Oh, Doamne. Un alt fior o străbătu pe Irene. Este de-a dreptul ciudat.

— Așa-i, spuse Tess. Uită-te la data când a fost filmat. E făcut cu o zi înainte de a muri. Data când a schimbat yalele la casa de pe Pine Lane.

Pamela, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri și un pulover, ținea în mână un pahar cu vin. Arbora un zâmbet rece și sofisticat, dar ochii îi erau umbriți.

Bună, Irene. Nu ne-am văzut de mult. Din păcate, dacă te uiți la această înregistrare înseamnă că nu am fost capabilă să dau ochii cu tine. Probabil că ai primit un al doilea e-mail de la mine care îți explica unde se află cheia de la casa părinților tăi.

— Nu am primit e-mailul, pentru că nu l-a trimis, spuse Irene. Nu a renunțat ea să mă vadă, ci a fost ucisă.

Probabil că acum sunt undeva pe o insulă drăguță prin Caraibe, fac plajă și beau băuturile alea caraghioase pe care le servesc cu umbreluțe. Îmi pare rău. Speram să am curajul să-ți spun adevărul stând față în față. Dar, dacă mă gândesc mai bine, niciodată nu am excelat în a face ceea ce trebuia sau a spune adevărul. Sunt mai degrabă indulgentă cu mine, după cum știi.

Pamela se opri pentru a lua o înghițitură de vin.

— Bea vin, nu Martini, spuse Irene.

Pamela lăsă paharul pe masă și continuă:

M-am gândit mult la tine în toți acești ani, Irene. Probabil că nu mă crezi, dar niciodată nu am avut o prietenă mai bună. O să încerc să nu devin prea siropoasă. Este un moment al confesiunilor. Voi spune direct ce am de spus.

Știu că nu ai crezut niciodată că tatăl tău ți-a ucis mama și apoi s-a sinucis. Ai avut dreptate. Vrei să știi cine a fost responsabil? Eu.

Irene privea blocată ecranul.

— Despre ce vorbește? E imposibil. A fost cu mine în acea seară. Nu avea cum să-mi împuște părinții.

— Șșt, spuse Tess luând-o de mână. Ascultă.

Nu, nu am apăsat eu pe trăgaci, dar e ca și cum aș fi făcut-o, pentru că ceea ce s-a întâmplat a fost din vina mea.

Dar, mai întâi, trebuie să vezi următorul clip. Trebuie să te avertizez că nu va fi plăcut.

Pe ecran apăru un alt decor.

— Decoratorul care a realizat interiorul trebuie să fi avut ca slujbă anterioară decorarea torturilor.

— Sau să fi fost specializat în interioare pentru fetițe, spuse Irene.

Camera era o fantezie în alb și roz. Draperii de catifea roz, covoare albe și mobilă acoperită cu satin roz, toate creau o imagine de basm. Ceva nu este în ordine, decise Irene. Va fi un basm care te înspăimântă.

— Nu sunt păpuși, spuse ea.

Tess o privi.

— Păpuși?

— Pare a fi camera unei fetițe, doar că nu sunt nici păpuși, nici miniseturi de ceșcuțe, animale de pluș sau cărți de copii. Nimic din ceea ce găsești în mod normal în camera unui copil.

— După cum spuneam, probabil că tipul care a decorat camera făcea torturi de nuntă înainte.

Irene se uită mai atent la ecran.

— E ceva legat de lumea veche în decorul ăsta, nu crezi?

— Ce vrei să spui?

— Ignoră culorile. Uită-te la dimensiunile locului și la ferestre. Par a fi de la începutul secolului al XIX-lea. Vezi decorațiunile de pe pereți? Nu sunt niște reproduceri. Pare a fi o casă pe care o poți găsi pe undeva prin Europa.

— Acum că ai spus asta, mi se pare și mie că e așa, spuse Tess, dând din cap aprobator.

Înainte ca Irene să mai poată face vreun alt comentariu, în cadru apăru un bărbat. Filmul nu avea sonor. Personajul se mișca într-o tăcere ireală.

La început, nu-l putură vedea decât de la mijloc în jos, datorită orientării camerei. Apoi, când se așeză într-unul dintre scaunele roz, i se văzu și fața.

— Ryland Webb, murmură Irene.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? spuse Tess.

Webb se lăsă pe spătar și se așeză picior peste picior. Totul în poziția lui dădea impresia de familiaritate și relaxare. Mai fusese în această cameră și cu alte ocazii.

Webb se uita la cineva care nu apărea în imagine; el zâmbi și spuse ceva. O clipă mai târziu, o femeie îmbrăcată cu o fustă neagră și o bluză albă, apretată, îi aduse un pahar cu băutură. Fața femeii nu se distingea.

Vârful piciorului lui Webb se mișcă puțin. Irene avu impresia că era nerăbdător în legătură cu ceea ce avea să urmeze și încerca să se controleze. Pe sprânceană avea o picătură de sudoare. Își lărgi cravata și apoi își focaliză atenția asupra unui punct aflat deasupra camerei.

Telefonul lui Irene sună făcând-o să tresară. Nu-și luă ochii de pe ecran când răspunse.

— Irene? Era vocea lui Luke.

— Ce s-a întâmplat?

— Hoyt Egan e mort.

— Mort?

Tess se apropie repede și o privi întrebător.

— Cine e mort?

Irene ridică o mână, făcându-i semn să tacă, ca să-l poată auzi pe Luke.

— Eu l-am găsit, spuse Luke. Cineva l-a lovit de multe ori și foarte tare în cap, cu un obiect contondent. Poliția e aici. Ei presupun că Egan a apărut când era un hoț la el în casă.

— Dumnezeu. Șocată, Irene încercă să-și revină. Se uită la Tess. Hoyt Egan, mâna dreaptă a lui Webb. E mort, spuse ea și reveni la Luke: Cum adică l-ai găsit? Unde ești acum?

— Pe hol, în fața apartamentului său. Polițiștii au închis zona crimei. Am sunat pentru că vreme de câteva ore nu voi putea să plec. Detectivul care se ocupă de anchetă mi-a spus asta foarte clar. Vrea să discute cu mine.

— Sigur că vrea. Doar tu ești cel care a descoperit cadavrul. De ce Dumnezeu te-ai dus în apartamentul lui Egan?

— Un moft, spuse Luke sec. Uite ce e, îți spun toată tărașenia când ne vedem, dar până atunci nu vreau să stai singură la motel.

— Nu sunt la motel, spuse Irene. Sunt la Tess Carpenter.

— Ce faci acolo?

— Ne uităm la niște fișiere pe care mi le-a lăsat Pamela.

— Ce fișiere? De unde le ai?

— Le-a lăsat în dormitorul meu din casa părinților.

— Ai fost acolo? Singură?

— Îți explic mai târziu. Important este ceea ce am descoperit. Câteva fișiere cu clipuri video. Chiar acum ne uităm la unul dintre ele. Îl prezintă pe senatorul Webb într-o cameră bizară, roz cu alb. Nu pare a ști că e filmat.

— Și ce dracu' face?

— Deocamdată stă pe scaun și bea ceva. Dar se pare că așteaptă pe cineva.

— Irene, fii atentă, spuse Luke. Am vorbit cu Phil Carpenter înainte de a te suna pe tine. Se îndreaptă spre motel. Îl sun și-i spun unde ești.

— De ce?

— Vreau să stea cu tine până când mă întorc eu în Dunsley.

— Nu înțeleg.

Tess se uita la ea complet buimăcită.

— Nu ai auzit ceea ce tocmai ți-am spus? Cineva l-a ucis pe Hoyt Egan.

— Un hoț.

— Asta a spus detectivul. Eu nu mă pronunț, dar mă gândesc la moartea Pamelei Webb.

Irene înghiți în sec.

— Am înțeles.

În acel moment, în camera de basm intră o fetiță. Nu părea să aibă mai mult de zece, unsprezece ani, era blondă și fragilă.

— Arată ca o fetiță care poartă florile la nuntă.

Fetița era îmbrăcată cu o rochie albă de satin, lungă până la pământ. Se opri la câțiva pași de Webb. Irene îngheță și simți că telefonul îi cade din mâini; îl strânse mai tare cu degetele care-i tremurau.

— Nu e fetița cu florile, murmură ea. E mireasa.

Tess păli.

— Dumnezeuule, ai dreptate.

— Irene? se uzi vocea lui Luke. Ești în regulă?

— Da. A apărut o fetiță îmbrăcată ca o mireasă. Și Webb. Nu-mi vine să cred. E îngrozitor.

— Trebuie să-l sun pe Phil. După ce iau legătura cu el te sun.

— Bine.

Webb se ridică de pe scaunul roz. Ereția îi era clar vizibilă prin materialul pantalonilor. O luă pe fată de mână și-i spuse ceva. Fetița nu-i răspunse. Irene presupuse că era într-un fel de transă, indusă fie de trauma psihică, fie de droguri; sau de amândouă.

Webb o trase pe fetiță spre ușă.

Ecranul se făcu negru. O secundă mai târziu apărură o nouă scenă. Era imaginea unui dormitor decorat ca și camera de dinainte. Se vedea din unghiul camerei de luat vederi că nici acest clip nu fusese făcut cu acordul participanților. Fetița-mireasă stătea nemișcată lângă pat, ținând buchetul de flori în mână.

Webb apărură în imagine. Era dezbrăcat. Trupul lui de bărbat între două vârste arăta obscen, în lipsa hainelor. Se întinse și scoase voalul care acoperea chipul copilei.

— Nu mai pot să privesc asta, spuse Irene. Mi se face rău.

— Nici eu, spuse Tess și lăsă în jos ecranul calculatorului portabil.

Sună telefonul lui Irene.

— Luke?

— Phil e pe drum. Ce se întâmplă în clip?

Irene spuse privind pe fereastră lacul întunecat:

— Tocmai am aflat de ce a fost ucisă Pamela.

Pamela se uita în camera de luat vederi. Era tot pe canapea, cu paharul de vin în mână. Avea un surâs ironic, dar ochii îi erau reci ca mărilor nordului.

Filmarea a fost făcută cu ocazia ultimei excursii a tatei peste hotare. Ți se face rău, nu? Trebuie să recunoști meritele lui Hoyt Egan. L-a însoțit pe tata de câteva ori și și-a dat seama ce se întâmpla. L-a mituit pe unul dintre angajații bordelului pentru a filma. Până acum câteva săptămâni când am descoperit că Egan îl șantaja pe tata, încercam să mă conving singură că a renunțat la fetițe, dar se pare că a continuat în străinătate. Ce e și cu negarea asta, nu?

— Auzi, Luke? întrebă Irene la telefon.

— Da, spuse el încet. Webb e pedofil și candidează la președinție. Ai dreptate. Motivul era destul de puternic pentru a ucide.

— Pamela și Hoyt Egan. I-a omorât pe amândoi.

— Trebuie să-l sun pe Tanaka, spuse Luke. Vreau să aflu unde e Webb în acest moment. Odată ce voi afla că ticălosul este departe de Dunsley, mă voi simți mai bine, dar până atunci, asigură-te că ușile sunt încuiate.

Tess era destul de aproape pentru a-l auzi pe Luke.

— Mă ocup eu de asta, spuse ea.

— Voi veni imediat ce scap de aici. Nu lăsați pe nimeni să intre în afară de Phil.

— Am înțeles, spuse Irene.

Luke închise telefonul.

Tess veni repede înapoi și se așeză pe canapea.

— Suntem protejate, cum ar spune Phil.

Pe ecran, Pamela lăsă din nou paharul jos.

Vei vedea, din cheltuielile făcute cu cardul de credit și din biletele de avion, pe care le-am pus în alt fișier, că tata a făcut

ceva excursii în străinătate. Asia de Sud-Est era destinația lui favorită. Sunt o mulțime de bordeluri cu copii acolo. De altfel, există în toată lumea. Anul trecut, tata a descoperit unul în Europa, cel pe care tocmai l-ai văzut în film. Este preferatul lui în ultimul timp. Am trecut adresa, Irene. Știu că reporterii au nevoie de o mulțime de detalii.

Tess se uită la Irene.

— Este cutremurător. Toată campania lui Webb se va prăbuși dacă se află.

— Da, spuse Irene fără a-și lua privirea de la ecran.

Dacă ai ajuns deja aici, Irene, probabil că ți-ai dat seama că vreau ca tu să fii cea care va face publice aceste informații despre tatăl meu. Îți sunt datoare măcar cu atât.

— Știa că ești reporter, spuse Tess gânditoare. Nu te-a pierdut din vedere de-a lungul anilor.

— Evident.

Înainte de a publica totul, trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat, de fapt, cu părinții tăi. Am afirmat că sunt responsabilă de moartea lor și acesta este adevărul în forma lui cea mai simplă. Vezi tu, în acea vară, mama ta a început să suspecteze faptul că fusesem abuzată.

— Webb și-a violat propria fiică, spuse Tess furioasă.

Probabil că te-ai întrebat de ce nu te lăsa mama ta niciodată să stai peste noapte la mine acasă, când tata era în oraș. N-ar fi trebuit să-și facă griji. Tata nu mai venea la mine în cameră în mijlocul nopții. Eram prea mare, aveam șaisprezece ani. Îmi plăceam mai mult când eram mai mică. Totul a început când aveam cam zece ani și a luat sfârșit după ce am împlinit treisprezece.

— Biata Pamela, murmură Irene. Nu am știut. Mereu părea atât de sofisticată și de stăpână pe sine.

Bineînțeles că am tăcut. Asta fac copiii în astfel de situații. Țin secretul, chiar și față de ei înșiși. Nu am spus niciunui dintre terapeuții la care am fost de-a lungul timpului. Nu-ți pot explica cum funcționează. Cred că se numește

compartimentalizare. Am citit pe undeva că este un mecanism de supraviețuire sau așa ceva. Oricum, m-am descurcat foarte bine.

— Mă întreb cum a aflat mama, spuse Irene.

Mama ta avea multă intuiție, Irene. În acea vară, a început să discute cu mine și să-mi pună întrebări. La început, am respins-o. Apoi, într-o bună zi, am simțit nevoia de a-i spune adevărul. Bineînțeles că nu am avut curajul să-i spun în față. Știam însă unde-și ținea tata caseta video preferată, cea în care ne filmase pe noi doi.

Irene înțepeni.

— I-a dat caseta mamei, care i-a spus tatei.

— Acesta ar fi luat măsuri, concluzionă Tess.

— Da, spuse Irene, inspirând profund.

Am făcut astfel încât mama ta să găsească caseta. În aceeași seară, am aranjat ca tu să fii cu mine. Nu voiam să fiu singură.

— Refuza să mă ducă acasă, spuse Irene. M-a ținut cu ea după ora când ar fi trebuit să mă întorc. M-a obligat s-o însoțesc până la Kirbyville. Eram foarte furioasă. Știam că părinților mei nu le va plăcea asta.

Am crezut că plănuisem totul cum trebuie, dar, în realitate, am făcut o greșeală îngrozitoare. Nu-mi dau seama ce m-a determinat să fac acel prim pas de a-i destăinui mamei tale secretul meu, nu mai puteam pretinde că nimic nu se întâmplase. Am intrat în panică și în acea după-amiază, înainte să vin să te iau să mergem la film, am spus cuiva pe care îl consideram de încredere despre casetă și ce făcusem cu ea.

Mai târziu, când am aflat ce se întâmplase cu părinții tăi, mi-am dat seama că acea persoană l-a sunat pe tata la San Francisco.

— La doar câteva ore, murmură Tess.

— Ryland Webb știe cum se mănuieste o armă de foc, spuse Irene. În fiecare an mergea la vânătoare cu tatăl său.

Pamela clipi de câteva ori. Irene avu impresia că încerca să alunge câteva lacrimi.

Din păcate, nu vei putea demonstra că tata i-a ucis pe părinții tăi. Regret profund lucrul ăsta, Irene. A trecut mult prea mult timp. Orice probă, dacă a existat, probabil că a dispărut de mult.

Se auzi o cheie în broască. Irene și Tess tresăriră.

Ușa se deschise și apăru Phil, ținând în mână o geantă mică.

— Luke mi-a spus că vrea să-ți țin companie până când se întoarce în Dunsley, Irene. Phil închise ușa și o încuie. Ce se întâmplă?

— N-o să-ți vină să crezi. Tess se trase mai aproape de Irene pentru a mai face loc pe canapea lui Phil. Privește, spuse ea.

Pamela vorbea din nou.

...E prea târziu să se facă dreptate părinților tăi, dar te poți asigura că tata nu va ajunge niciodată la Casa Albă. Îl poți distruge. Nu-ți face griji, de data asta nu voi mai comite aceeași greșeală. Nu i-am mai spus nimic persoanei în care am avut încredere în noaptea când au murit ai tăi. Vei fi în siguranță până când vei publica totul. Apoi, nu va mai conta, nu?

Pamela se opri din nou pentru a-și umple paharul.

Ei bine, cred că asta e tot. Ah, da, cu excepția rochiei de nuntă, desigur. Am purtat-o pentru tata. El nu știe că am păstrat-o în toți acești ani. Probabil că a uitat de ea. Nu o scoate din pungă. Ar trebui făcut un test ADN.

Am reușit să multiplic casetele și celelalte clipuri video din călătorii! Dar este greu să copiezi o rochie. Aveam intenția să ți-o dau când ne-am fi întâlnit. După ce m-am gândit puțin, am decis să o las cu celelalte copii pe care le voi pune în vechea ta casă din Dunsley. O simplă măsură de precauție. Va fi în siguranță acolo, indiferent dacă eu reușesc sau nu să vorbesc cu tine. Imediat ce termin această înregistrare voi duce totul la Pine Lane.

Apropo, am închiriat casa pe alt nume, de la o firmă imobiliară din San Francisco. Nimeni în Dunsley nu știe că am vreo legătură cu casa.

La revedere, Irene. Mi-aș fi dorit să am curajul să-ți spun direct toate acestea. Nu mă miră însă că, în cele din urmă, am decis să evit să te întâlnesc. Sunt foarte bună când este vorba de arta negării.

Ecranul deveni negru.

Pentru un timp, nimeni nu spuse nimic.

Phil fluieră ușor.

— Se pare că teoria ta era valabilă, Irene. Cineva a ucis-o.

— Ryland Webb, spuse Tess. El a făcut-o. Și-a ucis propria-i fiică. Este de neimaginat.

— Nu, nu e. A fost capabil să o violeze. De ce s-ar fi oprit doar la atât un astfel de monstru?

— După ce a ucis-o probabil că a luat copiile pe care le făcuse Pamela, spuse Tess. Și-a închipuit că le are pe toate. Nu și-a dat seama că Pamela a mai făcut o copie pe care și-a lăsat-o la Pine Lane.

— Mă întreb cum a spart codul de acces în computerul Pamelei? spuse Phil.

Irene ridică din umeri.

— Poate că nu a făcut-o. Pur și simplu și-a imaginat că erau informații compromițătoare. Probabil că nu a făcut altceva decât să arunce computerul în lac.

Phil încuviință.

— Nu aș fi surprins dacă aș afla că tot el a dat foc casei, pentru a fi sigur că nu mai există nici o altă probă ce ar putea fi folosită împotriva lui.

Irene se uită la cutie.

— Sau poate că a aflat de rochie.

— Dar nu a găsit-o, spuse Tess, așa că a dat foc casei, sperând că astfel va dispărea.

Brusc, Irene se învioră și luă telefonul în mână.

— Trebuie să-mi sun șefa.

Înainte să aibă timp să formeze numărul lui Adeline, telefonul îi zbârnâi în mână.

— Alo?

— Se pare că avem puțin noroc, spuse Luke. Tanaka tocmai l-a localizat pe Ryland Webb. E la birou, în San Francisco, la o întâlnire cu câțiva mari contribuabili. Are o acțiune de strângere de fonduri mâine-seară, așa că probabil nu va pleca de acolo prea repede. Stai cu Phil și cu Tess până când mă întorc.

— Te aștept.

După ce Luke închise, Irene o sună pe Adeline Grady. În timp ce aștepta ca aceasta să răspundă, se uită la Phil, care deschisese geanta cu care venise acasă. Nu scoase nimic din ea, dar de unde era ea, se vedea strălucirea țevii unei arme. Nu fu surprinsă că Phil avea o armă. Până la urmă, era vorba de Dunsley, California rurală. Probabil că în fiecare casă din oraș exista câte o armă. Cu toate acestea, faptul că Phil venise înarmat îi dădu fiori. Luke chiar era îngrijorat, se gândi ea.

— Era și timpul să mă suni, spuse Addy.

— Am făcut rost de subiectul care va face din Glaston Cove Beacon cel mai faimos ziar din țară, în următoarele patruzeci și opt de ore. E necesar să facem un plan.

Puțin după ora opt, Irene auzi mașina lui Luke oprindu-se în fața casei Carpenter.

— A ajuns, le spuse ea lui Tess și lui Phil. Era și timpul. Puse cărțile pe masă și sări în picioare.

Phil și Tess se uitau amuzați unul la celălalt în timp ce adunau cărțile de joc. Lui Irene îi trecu prin cap că se comporta ca o iubită sau ca o soție care a așteptat nerăbdătoare să i se întoarcă bărbatul după o absență îndelungată.

Nu-l cunoști decât de câteva zile, își spuse ea. Încearcă să fii mai stăpână pe tine.

Deschise ușa larg, simțind o mare ușurare.

— Tocmai mă pregăteam să te sun, să văd unde ești.

— Am avut mult de mers. A fost o zi lungă. Tu ești bine?

— Da, spuse ea. Oh, la naiba cu stăpânirea de sine.

Irene îl îmbrățișă. El păru uimit, dar își reveni repede și o strânse tare în brațe.

— Ești pregătită să mergem acasă?

— Da.

— Nu-mi vine să cred că te-ai dus singură acolo, spuse Luke traversând căbănuța cu pași mari și aruncându-și haina pe spătarul unui scaun în drum spre bucătărie. Ar fi trebuit să aștepți să mă întorc.

— După ce am aflat de unde era cheia, n-am prea avut de ales, spuse Irene încet. Își încrucișă brațele la piept și îl privi în timp ce el lua o sticlă de apă din frigider. Nu am putut să amân. Trebuia să aflu.

— Cred că ți-a fost greu, spuse Luke.

— Cineva a redecorat casa. Covor nou, mobilă și zugrăveală noi. Nu am reușit să intru în bucătărie.

— Nu mă surprinde. Bău și apoi puse sticla pe bufet. N-ai nici o problemă după ceea ce ai găsit azi?

— Nu sunt foarte sigură cum mă simt. Știam de mult că trebuie să existe o explicație. Acum, că am găsit-o, mă simt puțin... Se opri, căutând cuvântul care să exprime cel mai bine senzația pe care o avea. Dezorientată sau cam așa ceva.

Tăcu din gură, neștiind ce altceva ar mai putea spune. Satisfacția pe care o simțise când auzise adevărul din gura Pamelei dispăruse și acum nu mai avea decât un simțământ ciudat de așteptare. Avea răspunsurile. De ce era atât de neliniștită?

— Răspunsurile nu înseamnă totul, spuse Luke de parcă i-ar fi citit gândurile. Ai nevoie de timp pentru a le procesa.

— Ai dreptate.

— Nu ar fi trebuit să te duci singură acolo.

— Te repeți.

— Probabil, pentru că sunt nervos și încerc să mă calmez. Așa fac bărbații față sentimentelor, nu știai? Ne enervăm sau facem sex.

— De ce ești nervos?

— Pentru că a mai murit cineva azi. Privirea i se întunecă. Tot drumul până aici nu am reușit să mă gândesc la altceva, decât că tu și Tess aveți destule probe pentru a distruge un senator și că acel senator era clar capabil de a ucide pentru a-și păstra secretele.

— Deci ești nervos pentru că erai îngrijorat, asta vrei să spui?

— Nu e așa de simplu, la naiba. Se apropie de ea. Nu am petrecut prea mult timp împreună, dar credeam că avem o relație. Nu e doar o pasiune de moment. Se opri în fața ei. Sau mă înșel?

— Nu.

— Recunosc că nu sunt cel mai mare expert din lume în materie de relații, dar credeam că oamenii care se află într-o situație precum cea în care ne aflăm noi, în mod normal, vorbesc între ei. Ar fi trebuit să aștepți să mă întorc și să mergem împreună în casa aceea.

— Sunt obișnuită să mă descurc singură, Luke.

— Știu asta, dar acum nu mai ești singură. O luă de umeri. Încearcă să îți minte asta, da?

Irene își dădu seama că e pe punctul de a izbucni în plâns.

— Cred că voi plânge. E o nebunie.

— Nu, doar procesezi ce s-a întâmplat. O strânse la piept. Poți să plângi cât vrei.

Își lipi obrazul de pieptul lui.

— Credeam că bărbații devin nervoși când plâng femeile.

— Eu sunt pușcaș marin. Noi suntem antrenați să facem față la orice.

Irene începu să râdă și apoi, spre mare ei mirare, se trezi plângând. Din fiecare părticică a ființei sale izvorau șiroaie de lacrimi purificatoare.

Incapabilă să le stăvilească, se lăsă în voia lor.

Luke o ținu în brațe până când încetă să mai plângă.

Apoi îi făcu un ceai. Ședea la masa de unde avea vedere spre lac, conștientă că ceva înăuntrul ei își găsisese liniștea.

— E mai bine? o întrebă el.

Irene își dădu seama că putea să zâmbească din nou.

— Da.

Irene era în pat când Luke ieși de la duș. El se opri în prag, ținând cu o mână prosopul înfășurat în jurul taliei și o privi cum sta întinsă între perne.

Așteptându-mă, se gândi Luke. O nevoie urgentă se declanșă înăuntrul lui.

Nu e un moment bun, se gândi el. Între vizita ei la casa de coșmar și mesajul Pamelei de dincolo de mormânt, Irene trecuse prin situații grele azi.

Își aminti că el putea controla totul. Întotdeauna.

Făcu doi pași spre pat și apoi se opri din nou.

— Luke? Sprâncenele i se adunară în semn de îngrijorare. S-a întâmplat ceva?

— Probabil că ar trebui să dorm pe canapea, spuse el, dându-și seama că-și dorea ca ea să-l contrazică.

— De ce?

— Mă simt puțin neliniștit. Poate că voi adormi mai greu, iar tu ai nevoie de odihnă.

— Cred că ai nevoie de ceva care să te ajute să dormi, spuse ea zâmbindu-i șagalnic. Norocul tău e că am exact ceea ce-ți trebuie.

Se înfioră anticipând plăcerea.

— Presupune și baterii? întrebă el.

— Vino și află, spuse ea râzând.

Luke stinse lumina de la capul patului și lăsă prosopul să cadă. Când ajunse în pat și se aplecă să o sărute, Irene îi puse o mână în piept, oprindu-l.

Ridică sprâncenele mirat.

— S-a întâmplat ceva?

— Ți-am spus că te voi ajuta să dormi.

— Dormitul este ultimul lucru la care mă gândesc acum.

— Să vedem ce o să spui după ce termin cu tine.

Îl împinse puternic. Luke ezită o clipă, apoi se lăsă pe spate. Ea se urcă pe el, moale și caldă, mirosind a flori exotice, fără nume.

Luke își puse mâinile sub cap, bucurându-se că era sedus.

— Și acum?

Ea nu-i răspunse. Mâna ei se strecură în jos și când ajunse unde voia îl cuprinse cu degetele.

— Funcționează, spuse el.

— Am remarcat.

Apoi îl dezmierdă cu gura și el crezu că va termina. Își scoase mâinile de sub cap și o prinse.

— Ar fi bine să o iei ușor, îi spuse el.

— Credeam că pușcașii marini nu iau nimic ușor.

— La orice regulă există și o excepție.

— Nu și în cazul tău.

Limba ei neastâmpărată îl făcu să geamă de plăcere.

Apoi Irene îl încălecă. Luke deschise ochii și privi uimit cum ea pune stăpânire pe el.

Senzațiile puternice îi străbăteau tot corpul. Nu avea să reziste foarte mult. Simțea punctul culminant apropiindu-se rapid. O luă de mijloc, intenționând să schimbe poziția.

— Nu, spuse ea punându-i palmele pe piept. Nu trebuie să ai tu mereu controlul. Lasă-te dus de val.

— Dar tu nu ai ajuns încă.

— Ne vom gândi la mine data viitoare.

— Nu. Vreau să venim deodată.

— Dar sunt aici, nu plec nicăieri.

Promisiunea din cuvintele ei îl împinse dincolo de limite.

Dintr-odată zbură.

Mult mai târziu, când își reveni, camera mirosea a sex și a satisfacție.

— Nu-i de mirare că arăți așa de bine în treniul ăla negru și cu cizme de piele. Contemplă tavanul. Să-mi aduci aminte să-ți cumpăr și un bici de ziua ta. Așa echipamentul va fi complet.

Se întinse languroasă lângă el.

— Nu-mi amintesc ca acela care era consilierul de carieră în liceu să-mi fi spus vreodată că masochismul poate fi o carieră bună pentru mine.

— Ca să vezi, nici consilierii nu știu chiar totul.

— Așa e, dar sunt sigură că-și dau toată silința. Se sprijini în cot și îl privi zâmbind. Te simți bine, marinar?

— Ura! O trase spre el și o privi cu seriozitate. Nu cred că mă voi sătura vreodată de tine, îi spuse.

— Îmi place cum sună asta. Acum vei putea să dormi?

— Glumești? După experiența aia, e de mirare că nu sunt în comă.

— A fost o zi lungă, nu? spuse ea căscând.

— Pentru amândoi. Luke deveni serios aducându-și aminte de toate câte se întâmplaseră. Lăsând la o parte problemele pe care mi le-am făcut eu, ideea cu lăcătușul din Kirbyville a fost inteligentă.

— Adeline Grady își pregătește reporterii să prezinte evenimentele în detaliu. Pe drumul de întoarcere, aproape că am avut un accident.

— Ce vrei să spui?

— Eram așa de preocupată de cheie și de importanța ei, încât n-am mai fost atentă cum conduc. Mergeam foarte încet pe secțiunea aceea îngustă de drum, din estul lacului și un măgar într-un SUV m-a ajuns din urmă și s-a enervat.

Luke simți furnicăturile pe care le avea când descoperea ceva.

— Și ce s-a întâmplat?

— Cred că și-a cam pierdut cumpătul. Venea în urma mea foarte repede. Probabil că voia să mă sperie, deși acum mă întreb dacă nu cumva era atât de supărat, încât să vrea să mă arunce în lac.

Luke se ridică în șezut.

— La dracu'.

— Am decis că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să ies de pe șosea, așa că am luat-o pe un drum secundar.

— Ventana Estates?

— Idiotul m-a urmărit.

— Mă sperii de moarte.

— Trebuie să recunosc că și eu eram cam speriată. Drumul ăla vechi era acoperit cu pietriș, așa cum țineam minte. Și, în plus, nu a fost deloc întreținut.

— Știu. Am fost pe acolo imediat după ce m-am mutat aici, ca să văd zona.

— Recunoașterea teritoriului, nu?

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat.

— Am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte. Am apăsat pe accelerație imediat ce mi-am dat seama că nu vrea să renunțe. Crede-mă, acum are un parbriz plin de urme de pietricele.

— Asta, spuse el după ce se gândi o clipă, a fost o manevră foarte bună.

— Auzeam pietricelele lovind mașina. Sunt sigură că i-am făcut niște pagube la parbriz și la partea din față a caroseriei.

— Te-a urmărit și la ieșirea de pe drum?

— Nu. Am fost cu ochii lipiți de oglinda retrovizoare până am ajuns acasă. Nu l-am mai văzut.

— Ai reușit să vezi bine SUV-ul?

— Nu chiar. A apărut brusc în spatele meu. Am fost așa de speriată, încât m-am concentrat doar asupra condusului.

— Ce culoare avea?

— Gri-argintiu, ca a ta și a încă câtorva sute de modele similare din zonă. Era un model mare, cu geamuri fumurii. Asta e tot ce am văzut.

— Numărul de înmatriculare?

— Glumești? Nu l-am observat.

Luke rămase tăcut un moment.

— Luke?

— Da?

— Te gândești că a fost mai mult decât un simplu șofer enervat de stilul meu de condus, nu-i așa?

— Mă gândesc că ar putea exista această posibilitate, spuse el încercând să pară cât mai calm. Atât Pamela Webb, cât și Hoyt Egan sunt morți. Dacă ai fi căzut în lac, oamenii ar fi vorbit

despre un tragic accident, iar senatorul Ryland Webb și-ar fi putut continua liniștit cariera, știind că femeia pe care a contactat-o fiica sa chiar înainte de a muri este și ea moartă.

— Ticălosul ăla nu va mai avea o clipă de pace tot restul vieții, dacă am și eu ceva de zis. Mâine-seară, la strângerea de fonduri, am de gând să-l dau în vileag. Totul va fi publicat în Glaston Cove Beacon de a doua zi și cariera lui Webb va fi mistuită de un incendiu în câteva ore.

Irene, Luke, Adeline Grady și Duncan Penn, singurul fotoreporter al ziarului Glaston Cove Beacon, stăteau la umbra unui palmier plantat în ghiveci. Împreună supravegheau aglomerata sală de bal a hotelului.

— Deșteaptă idee, spuse Luke. Era îmbrăcat în costum, având sub braț un laptop. Nimeni n-a schițat nici cel mai mic gest când am intrat pe ușă.

— Asta pentru că aveam acreditări de presă, spuse Irene. Cum ai făcut rost de ele, Addy?

Adeline, micuță, rotunjoară și arătoasă în costumașul roșu cu care era îmbrăcată, se întoarse pe călcâie și zâmbi șmecherește.

— Cel mai ușor lucru de obținut în întreg universul este o acreditare de presă la o strângere de fonduri. Responsabilii de campanie vor ca mass-media să ia parte la astfel de manifestări. Arată spre locul unde era organizat bufetul. De ce crezi că au scos atâta mâncare?

— Și nu e rău deloc, spuse Duncan. Tânăr și foarte slab, dădea impresia că aparatul de fotografiat pe care-l avea atârnat la gât avea să-l doboare. Analiză bucățile de brânză, sandviciurile și pateurile de pe farfuria pe care o avea în mână. Aș da nota șapte pentru acest bufet. Poate chiar un opt.

Irene se uită la Adeline.

— Nu credeam că Glaston Cove Beacon este foarte popular printre managerii de campanie electorală ai lui Webb, mai ales că noi am scris primii despre moartea Pamelei.

Adeline luă o înghițitură de șampanie și apoi lăsă paharul jos.

— S-ar putea să fie mica neînțelegere cu privire la numele exact al ziarului care s-a strecurat când am dat telefon pentru a cere acreditările.

Luke se uită la cardul de plastic pe care-l avea la gât.

— Asta s-ar explica de ce pe cardurile noastre scrie Beacon Hill Banner.

— O greșală pe care voi fi foarte bucuroasă să o îndrept, spuse Adeline și scoase din poșetă patru acreditări pe care le împărți celorlalți. Iată cardurile bune.

— Greșeli se mai întâmplă din când în când, spuse Luke și scoase cardul cu Beacon Hill Banner din suportul de plastic.

— Da, așa e, încuviință Adeline. Se uită la Duncan. Îți țin eu farfuria până schimbi cardul.

— Mulțumesc. Duncan îi dădu farfuria plină și își înlocui legitimația.

Adeline luă un sandvici și imediat mai luă un altul.

Irene schimbă și ea cardurile și reîncepu să supravegheze sala.

— Nimeni nu pare să-l plângă pe Hoyt Egan.

Adeline ridică din umeri și mai luă un pateu de pe farfuria lui Duncan.

— Noul director de campanie a lui Webb a dat un comunicat azi prin care anunța moartea lui Egan ca pe o teribilă tragedie. Susținea, de asemenea, că a venit momentul să se ia măsuri ferme împotriva criminalității și că Ryland Webb are un plan precis în acest scop.

— Am mai auzit deja asta, spuse Duncan, întorcându-se la farfuria lui. Constatând dezastrul, i se adresă Adelinei: Hei, șefa, aia e mâncarea mea.

— Ah, da? Imperturbabilă, Adeline mai luă un cârnăcior și-i dădu farfuria.

Luke se uită la Irene.

— Cum te simți în pielea unui mare reporter de investigații?

— Ca într-o mare de adrenalină, mărturisi ea. Nu-i la fel când scriu despre ședințele de consiliu din Glaston Cove sau aleg rețeta săptămânii.

Adeline își frecă mâinile.

— Nu ești singura de aici care e în priză în seara asta, copilă. Trebuie să recunosc că subiectul ăsta al tău mi se pare mare, foarte, foarte mare.

Irene scoase reportofonul din buzunar, îl prinse de cureaua poșetei și îl deschise pentru a se convinge că funcționează.

— Chestiile astea au obiceiul de a te lăsa baltă exact când ești pe punctul de a începe un interviu. Aparatele sunt pregătite, Duncan?

— Pregătite și în așteptare, spuse Duncan uitându-se cu jind la mâncare. Am timp să-mi umplu farfuria?

Irene văzu agitația de la o intrare din partea din spate a sălii. Apăru Webb. Alexa Douglass era alături de el. Un bărbat mic de statură și neliniștit făcea ture în planul din spate. Înlocuitorul lui Hoyt Egan, fără îndoială.

— Uită de mâncare, Duncan. Webb tocmai a intrat.

Pe fața lui Adeline apăru o expresie de interes.

— Iată-ne, fete și băieți, pornim.

Irene ieși din umbră cu carnetelul în mână.

— Urmați-mă.

— Două dintre cuvintele care te fac să îți se ridice părul pe ceafa de frică, spuse Luke sec.

Ea nu-l băgă în seamă, preocupată să-și croiască drum prin mulțime. Ryland Webb era înconjurat de un grup de oameni care-i urau tot binele din lume și de potențiali contribuabili.

Alexa Douglass fu prima care o văzu pe Irene. Pe față i se citi surprinderea și apoi o stare de alarmare. Își mască ambele reacții sub un surâs politicos și îi șopti ceva lui Ryland. Acesta cercetă mulțimea cu privirea. Când îi văzu pe Irene și pe însoțitorii săi îi spuse repede ceva celui care-l însoțea.

Micuțul le ieși imediat în întâmpinare, cu intenția clară de a-i opri.

— Domnișoara Stenson? Bărbatul se oprise direct în fața ei. Mi-e teamă că va trebui să vă cer să plecați. Se uită la Luke, Adeline și Duncan. Atât dumneavoastră, cât și prietenii dumneavoastră.

— Dar am câteva întrebări pentru domnul senator, spuse Irene.

— În seara asta, nu dă interviuri. În seara aceasta, are musafiri.

— Spune-i senatorului că sunt în posesia unei casete video, filmată de curând undeva în Europa, spuse Irene. Spune-i clar, ca să înțeleagă, că articolul despre aceasta și altele asemenea va apărea în ediția de mâine a Glaston Cove Beacon. Întreabă-l dacă vrea să facă vreun comentariu.

Pe figura ajutorului se citea uimirea. Se uită peste umăr la Webb, care sta cu spatele la micul grup.

— Fiule, ar fi mai bine ca această decizie să nu o iei singur, îi spuse Adeline. E o chestie importantă.

Micuțul reflectă rapid.

— Așteptați aici.

Se întoarse și-și croi drum până la Ryland Webb. Irene îl privi în vreme ce omul îi transmitea mesajul cu o voce scăzută.

Ryland tresări de parcă fusese călcat pe picior. Se întoarse ușor și se uită la Irene. Trebuia să recunoască cum că expresia de pe fața lui era bine lucrată, nu-l dădea de gol, deși în ochi îi ardea furia.

— Dacă privirea ar putea arde, murmură Adeline, cred că toți am fi scrum acum.

— Mamă, pare cam opărit, spuse Duncan vesel. Focaliză aparatul. Fotografia asta va fi excelentă pentru ediția de pe internet.

Ryland le spuse ceva ajutorului său și lui Alexa. Apoi o porni spre Irene.

— Să înceapă spectacolul, spuse Irene încet. Făcu câțiva pași înainte pentru a-i ieși în întâmpinare și spuse cu voce tare: Domnule senator, ce ne puteți spune despre ultima dumneavoastră deplasare în Europa?

— Nu aici, spuse Ryland uitându-se la Luke, Adeline și Duncan. Apoi arătă spre hol. Vorbesc cu voi în particular, adăugă el și o porni fără să mai aștepte un răspuns. Irene îl urmă îndeaproape, conștientă că ceilalți o însoțeau. Mai verifică o dată reportofonul. Duncan scoase un alt aparat.

Ryland traversă cu pași mari holul și intră într-o cameră de conferințe, urmat de ceilalți. Ryland trânti ușa și apoi se întoarse spre Irene.

— Ce dracu' crezi că faci? întrebă el pe un ton care vibra de furie.

— Domnule senator, Glaston Cove Beacon este în posesia unor fișiere care conțin probe și înregistrări video care vă înfățișează violând o minoră într-un bordel în Europa, spuse Irene. Aveți ceva de spus?

— Târfă proastă, cum îndrăznești să sugerezi așa ceva? Nu am violat pe nimeni în viața mea. Ryland se făcuse roșu la față. Dacă ai o înregistrare, îți garantez că e o făcătură. Dacă o publici, voi face totul să te ruinez pe tine și blestematul tău de ziar. Ai auzit? Vă distrug. Se uită la ceilalți. Pe toți.

Irene i se adresă lui Luke.

— Arată-i ce avem.

Luke puse laptopul pe masă și-l deschise. Ryland îl privea oripilat.

— Nu puteți face asta, spuse el. Vă dați seama cu cine aveți de-a face? Vă pot transforma viața într-un iad.

Adeline îi zâmbi dulce.

— Îmi plac la nebunie amenințările. Se pot folosi de minune ca citate în articole. Funcționează reportofonul, Irene?

— Da, șefa.

Ryland se holbă la micul obiect.

— Oprește-l! Oprește-l chiar acum!

— Ziarul meu este și în posesia unei înregistrări video realizată de fiica dumneavoastră, Pamela, continuă Irene scriind de zor în carnetel. Ea declară că sunteți pedofil și că ați abuzat de ea când era mică.

— E o minciună. Ryland strânse pumnii și făcu un pas spre ea. Ți-am spus că fiica mea avea probleme mintale. Dacă publici rahaturile alea, jur că...

Luke se apropie de Irene.

— Nu mai amenința reporterul.

Ryland se întoarse spre el.

— Ești un prost că te-ai implicat în asta, Danner.

— N-am avut nimic mai interesant de făcut, spuse Luke.

Irene auzi zgomotul scos de unul dintre aparatele lui Duncan. Mai scrise ceva și apoi își ridică din nou privirea.

— Pamela a știut că veți încerca să prezentați înregistrările drept falsuri, așa că mi-a dat și copii ale biletelor de avion precum și extrase de bancă care demonstrează că ați fost în repetare rânduri în orașul unde este acest bordel. Ziarul meu este gata să mă trimită în Europa pentru investigații.

Cu coada ochiului o zări pe Adeline care rămăsese perplexă auzind-o.

— Îți dau ziarul în judecată și-l aduc la faliment, spuse Ryland. Acele călătorii aveau motive bine întemeiate. Probleme de schimburi comerciale. Pamela începuse să vorbească pe ecran. Ryland rămase nemișcat, de parcă era hipnotizat. Oprește-l! Mă auzi? Oprește-l!

— Domnule senator, am făcut câteva copii ale acelor fișiere, dacă vă interesează. Nu am vrut să ne asumăm nici un fel de riscuri, spuse Adeline.

Ryland se întoarse spre ea.

— Avocații mei te vor face bucăți.

Aparatul lui Duncan surprinse o altă imagine cu Ryland aplecându-se amenințător spre Adeline în timp ce-i vorbea.

Ryland își dădu seama ce se întâmpla și se dădu înapoi.

— Pamela vă implică și în moartea lui Hugh și a lui Elizabeth Stenson, în urmă cu șaptesprezece ani, continuă Irene. Aveți ceva de spus?

— Nu am avut nimic de-a face cu moartea lor. Toată lumea știe că tatăl tău era dus cu pluta. Ți-a ucis mama și s-a sinucis. Ryland păru să-și revină. Este clar că sunteți la fel de nebună ca și el, domnișoară Stenson.

— Dar despre moartea fostului dumneavoastră ajutor, Hoyt Egan, ce ne puteți spune? Pamela susține că el v-a înregistrat făcând sex în acel bordel european și că se folosea de înregistrări pentru a vă șantaja.

— Da, am ceva de spus. Toate acestea sunt o înscenare, încerci să mă ataci pentru că ai impresia că ți-am omorât părinții. Ești o femeie cu probleme, care a realizat o mulțime de rahaturi cu ajutorul unei camere digitale și a unui calculator. Ei bine, nu te voi lăsa să o faci. Mă auzi? Nu te voi lăsa să mă distrugi pe mine și tot ce am realizat. Această țară are nevoie de mine.

Ușa se deschise în spatele lui și Alexa Douglass intră în încăpere.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Acești oameni vor să mă distrugă, spuse Ryland. N-o să-ți vină să crezi ce vor să publice. Trebuie să-mi sun imediat avocații. Ei vor pune capăt acestor prostii.

Alexa privea laptopul, siderată.

— Acolo ești tu, Ryland. Ce Dumnezeu?

— Este un fals digital, îi spuse el. Să nu crezi nimic din ce vezi.

Pe ecran, Ryland tocmai accepta paharul cu băutură. Intră mica mireasă. Ryland se ridică în picioare și o luă de mână.

Scena se mută în dormitor și apăru Ryland dezbrăcat.

— Doamne Dumnezeule, murmură Alexa, șocată. Nu am crezut-o. A încercat să-mi spună, dar nu am crezut-o.

Ryland o luă de mână.

— Pamela a mințit, draga mea. Orice ți-a spus despre mine nu e adevărat. Era foarte, foarte bolnavă. Știi bine asta.

— Nu de Pamela e vorba. Alexa își trase mâna, ci de fiica mea, Emily. Mi-a spus acum câteva săptămâni că ai încercat să o atingi într-un fel, pe care ea l-a denumit rău. Eu credeam că inventează pentru că nu vrea un alt tată. Dar spunea adevărul, nu-i așa?

— Voi fi tatăl lui Emily, spuse Ryland foarte autoritar. Este normal să fiu afectuos. Încerc să creez o legătură cu ea.

— Este evident că Emily a înțeles mai bine decât mine ce ai încercat să faci, spuse Alexa șocată. Mi se face rău. Trebuie să ies de aici. Trebuie să dau de Emily. Trebuie să vorbesc cu ea și să-i spun că înțeleg și că nu te voi mai lăsa să o atingi niciodată. Cum de am putut fi atât de oarbă?

Fugi la ușă, o dădu de perete și ieși.

Ryland se întoarse spre Irene și i se adresă pe un ton rece de gheață:

— Mă voi asigura că vei plăti pentru asta. Nu ai nici o probă clară. Nimeni nu va da atenție acestor imagini măsluite.

— Eu cred că le vor da, iar dacă nu, mai am ceva ce s-ar putea să vrei să vezi. Irene scoase din buzunar niște fotografii pe care Duncan le făcuse în aceeași zi, ceva mai devreme. Împrăștie pozele pe masă. Pamela a vrut să fie sigură că acuzațiile vor fi luate în serios. Pe lângă fișierele de pe calculator, mi-a lăsat și acest costum de mireasă în miniatură, păstrat într-o pungă de plastic. Aveți ceva de spus?

Ryland se uită la fotografia. Mai întâi fu nedumerit. Apoi își dădu seama. Fața îi căzu și păli. Se făcu alb.

— De unde ai rochia asta? întrebă el, plin de furie și teamă.

— Pamela a păstrat-o, spuse Irene. A declarat că o obligai s-o poarte când era mică. Zice că îți plăcea la nebunie să o violezi când era îmbrăcată cu ea.

— Nu poți dovedi nimic, auzi? mârâi Ryland. Absolut nimic.

— Pamela mai spune și că în orice laborator se pot descoperi probe ADN pe rochie.

Ryland scoase un sunet nearticulat și se repezi la Irene, cu mâinile întinse.

Instinctiv, Irene căzu pe spate. Auzi zgomotul aparatului lui Duncan și văzu furia de pe chipul lui Ryland.

Apoi Luke se interpușe între ea și Ryland, mișcându-se așa de repede, încât nici nu-și dădu seama ce se întâmplă, până când nu-l văzu pe senator întins pe spate.

Luke era deasupra lui.

— Ți-am spus să nu ameninți reporterul.

— Îmi vreau avocatul, spuse Ryland ciudat de calm. Vă voi distruge pe fiecare în parte.

Două zile mai târziu, Irene și Luke erau la Ventana View Café. În fața lor, la masă, se aflau Tess și Phil.

Irene era conștientă de privirile curioase ale celor din jur. Cafeneaua se umpluse remarcabil de repede după ce ei ajunseseră acolo.

— Ai reușit, Irene, spuse Tess, luând ziarul Glaston Cove Beacon, din ziua precedentă, trimis de Adeline cu un serviciu de livrare de noapte. Tess îl flutura ca pe un steag. L-ai demolat pe senatorul Webb. Am auzit la radio azi-dimineață că va renunța oficial la campanie până la sfârșitul săptămânii. Nu numai că i-ai distrus toate șansele de a fi ales la Casa Albă, dar nici senator nu va mai fi vreodată în acest stat.

Irene se uită la titlul din Beacon. Citise articolul pe internet, dar îi plăcea să vadă ediția tipărită.

**CAMPANIA ELECTORALĂ A SENATORULUI WEBB
ARE DE SUFERIT DIN CAUZA ACUZAȚIILOR DE SEX
CU MINORI.**

Scandalul era în plină desfășurare. Toate cotidienele mai mari din stat, inclusiv cele din San Francisco, Los Angeles și San Diego se aruncaseră asupra poveștii, dar încă se cam jucau de-

a baba-oarba. Două anunțaseră că vor face investigații pe cont propriu. Emisiunile de radio și televiziune o luaseră razna. În fiecare clipă apărea o nouă dovadă a trecutului sexual dubios al lui Ryland Webb. Adeline sunase de trei ori ca să se laude cu numărul de persoane care vizitaseră pagina de internet a ziarului.

— De data asta, soția politicianului nu va sta în spatele bărbatului ei pentru a-l susține. Tess îi arată fotografia pe care Duncan i-o făcuse lui Alexa Douglass. Alexa ieșind din limuzină, alături de fiica ei, în fața unei case din San Francisco. Explicația era: Douglass pune punct logodnei cu Webb.

— Webb este pierdut, spuse Phil. Și Irene este cea care l-a doborât.

Irene se uită la toți trei cu un sentiment de afecțiune și recunoștință care aproape o făcu să plângă.

— Nu aș fi reușit fără ajutorul vostru, al tuturor. Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

Luke zâmbi.

— Presupun că asta face din noi redactori asistenți. Cine ar fi crezut că avem talentul necesar? Eu îmi închipuiam că voi fi blocat în industria hotelieră pentru tot restul zilelor mele.

Irene luă cana de cafea.

— Îmi doresc să fi găsit o modalitate de a-l forța pe Ryland Webb să recunoască crimele. A ucis patru oameni: părinții mei, pe Pamela și pe Hoyt Egan. Și va scăpa fără să facă pușcărie.

— Poate că nu, spuse Luke. Probabil că polițiștii nu vor putea demonstra că el i-a ucis pe părinții tăi și pe Pamela, dar s-ar putea să poată face legătura cu moartea lui Egan. La urma urmei, motivul e destul de puternic.

— Șantaj, spuse Phil. Da, e un motiv plauzibil. Acum că știu ce trebuie să caute, s-ar putea să aibă noroc și să găsească probe serioase în acest caz.

Tess se lăsă pe spate și o umbră de îngrijorare îi umbri ochii.

— Există un lucru pe care nu sunt sigură că l-am înțeles.

— Care? întrebă Luke.

— De ce s-a hotărât Pamela să-l dea în vileag pe tatăl ei, atât de târziu? De ce a făcut public adevărul abia acum?

— A urmat un tratament, îi reaminti Phil. Poate că s-a întâmplat ceva în decursul acestuia care a determinat-o să dezvăluie totul.

Irene se uită la ziarul de pe masă și brusc își dădu seama ce se întâmplase.

— Nu din cauza terapiei, spuse ea încet. Arată spre fotografia Alexei și a fiicei sale. Asta e motivul. Micuța Emily Douglass. Pamela și-a dat seama că tatăl ei este pe punctul de a face rost de o nouă mireasă copil. Putea păstra secretul ei, dar nu putea să permită ca istoria să se repete.

Irene aruncă creionul pe masă și studie ultima versiune temporală la care ajunsese. Simți cum o copleșește frustrarea. Oricum încerca să conecteze punctele, nu reușea să găsească o modalitate rezonabilă de a-l plasa pe Ryland Webb în Dunsley în ziua în care murise Pamela.

Fusese foarte sigură că atunci când va începe să judece, cu toate datele la-ndemână, va găsi un motiv mai substanțial pentru a-l oferi poliției, ca să facă conexiunea între Webb și crimă.

Trebuie să fie o legătură, își zise ea. Nu putea accepta că Pamela murise de o supradoză.

Se ridică și se duse în bucătărioara cochetă a lui Luke pentru a-și mai turna niște ceai. Era a patra oară în patruzeci de minute că se ridica de pe scaun. Deja fusese de trei ori la bucătărie, de două ori să-și toarne ceai și o dată să se uite în frigider pentru a vedea ce ar putea pregăti pentru cină.

Cu cana în mână, se duse la ușa din spate a căbănuței și, sprijinită de balustradă, contemplă suprafața nemișcată a lacului. De aici priveliștea era puțin diferită de cea pe care o avea ea din căbănuța numărul cinci, în sensul că avea o vedere mai deschisă spre lac.

Îi promisese lui Adeline că-i va mai trimite un material cu culoare locală, pentru a menține trează atenția asupra paginii de internet a ziarului. Termenul limită se apropia, dar nu reușise să se concentreze asupra subiectului. Creierul ei insista să se întoarcă la împrejurările morții Pamelei. Poate că această fixație o definea ca pe o persoană preocupată de teoria conspirației.

O trecură florii. Poate că terapeuții frecvențați de-a lungul anilor avuseseră dreptate când încercaseră să o convingă că avea propria versiune asupra evenimentelor, pentru că nu reușea să facă față realității.

Nu începe, își ordonă ea. Ești reporter. Încearcă să rămâi la puncte. Mai mult chiar, încearcă să găsești unele noi.

Un camion vechi parcă lângă cabana principală. Tucker Mills coborî și scoase o greblă și o mătură mare din mașină. Maxine ieși să-l salute cu mult entuziasm.

Sunrise de pe lacul Lodge avea o mulțime de oaspeți, chiar și în afara sezonului, datorită jurnaliștilor care veniseră să se intereseze de scandal. Descumpănit de prezența atâtor clienți pe care nu-i anticipase, Luke renunță să mai stea la recepție, lăsând totul în seama lui Maxine.

Odată ajunsă la comandă, Maxine se dovedi la nivelul așteptărilor. Prima decizie fusese creșterea de patru ori a prețului căbănuțelor. După ce închirie tot ce era de închiriat, îi sugeră politicoș, dar ferm lui Irene să se mute în căbănuța lui Luke. Cu o oră în urmă, îl trimisese pe Luke în Dunsley pentru a face provizii de hârtie igienică, cafea și gogoși. Irene știa că Luke era fericit că i se ivise ocazia să scape.

Frenezia nu avea să dureze foarte mult, își zise Irene, dar cât dura, motelul o ducea bine.

Mai luă o gură de ceai și se concentra asupra unor puncte pe care le ignorase înainte. Imagini ale unui vechi coșmar îi apăruă în minte.

Îi trecu prin cap că și ea era tot un punct.

— Îmi pare rău că Irene nu a venit cu tine, spuse Tess. Îi turnă limonadă lui Luke și se așeză pe unul dintre scaunele din

sufragerie. Aveam tot felul de întrebări pentru ea.

— Lucrează la un alt material pentru Beacon, spuse Luke, golind pe jumătate paharul și savurându-i gustul acrișor. Adeline se bazează pe ea pentru mai multe articole din zonă. Povestea cu Ryland Webb ia proporții cu fiecare oră care trece.

Tess chicoti.

— Cine ar fi crezut că micuța și timida Irene se va transforma într-un jurnalist de investigații atât de pasionat?

— E o femeie pornită în cruciadă, spuse Luke. Și eu ar trebui să fiu într-o misiune. Am lăsat-o pe Maxine responsabilă de motel și în clipa următoare m-am și trezit că-mi dă ordine. M-a trimis să cercetez terenul în căutare de hârtie igienică. Mă întreb de ce oaspeții nu se ocupă singuri de asta.

Tess râse.

— Pun pariu că-i place la nebunie ce se întâmplă la motel.

— Cu siguranță că face bani. Oricum, în drum spre oraș, m-am gândit că s-ar putea să mă poți ajuta într-o problemă la care m-am tot gândit.

Figura inteligentă a lui Tess se luminează exprimând curiozitate.

— Ce vrei să știi?

— Numele persoanei în care a avut Pamela încredere și căreia i-a mărturisit totul în ziua când au murit părinții lui Irene.

Entuziasmul lui Tess scăzu brusc.

— Adică cel care l-a sunat pe Ryland Webb și l-a avertizat în legătură cu ce făcuse Pamela?

— Ai vreo idee?

Tess oftă.

— Am discutat cu Phil despre asta. Am ajuns chiar la o concluzie, dar niciunul dintre noi nu crede că are rost să cercetăm în continuare. Sunt sigură că persoana la care ne gândim a făcut cum a crezut că e mai bine, fără a se gândi la urmări.

— Cum dracu' să fi crezut că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să-l sune pe Webb?

Tess se uită o clipă pe fereastră, după care se întoarce spre Luke. Era foarte sigură pe ea.

— Mai întâi, ar fi bine să te introduc puțin în istoria locală, spuse ea. Eu și Phil ne-am născut și am crescut în acest oraș. Într-un fel sau altul am fost marcați de trei generații ale familiei Webb.

— Ascult.

— Mama mi-a spus cândva o poveste despre o fată pe nume Milly, pe care o cunoscuse la liceu, aici, în Dunsley. Milly era o frumusețe. În vara în care a terminat liceul, Victor Webb a angajat-o ca secretară la firma sa din San Francisco. Era entuziasmată. A plecat vrăjită de luminile orașului, fără urmă de regret. Mama și prietenele ei erau foarte invidioase pe norocul ei.

— Simt că s-a întâmplat ceva rău.

— Ai dreptate. La un an și jumătate după ce a plecat din Dunsley, Milly s-a întors cu un copilăș. L-a crescut aici. Era o mamă singură, într-un oraș în care slujbele au fost mereu o problemă, dar ea și băiețelul nu au părut niciodată a duce lipsă de ceva.

— Lucra?

— Din când în când, doar pentru a avea o ocupație. După cum spuneam, nu părea să aibă probleme cu banii.

— Dar de unde îi veneau?

— Milly le-a spus tuturor că avusese o aventură cu un bărbat care murise într-un accident de mașină înainte să apuce să o ia de nevastă, dar că-i lăsase ceva bani prin testament. A repetat aceeași poveste până în ziua morții, deși mama și prietenele ei nu au crezut-o niciodată.

— Milly e moartă?

Tess încuviință.

— A murit de cancer, dar fiul ei încă locuiește în oraș. Și dacă zvonurile sunt adevărate, Victor Webb este tatăl lui.

— Iar Ryland Webb este fratele lui.

— Da.

Casele din zona împădurită nu erau cele mai grozave din oraș, dar aparțineau celor din categoria mijlocie. Vehiculele din parcuri erau moderne. Luke constată că toate aveau grădini și gazon în fața casei, dar nu și verande. Era un cartier unde toți dispuneau de spații verzi și de mici debarcadere.

Lăsa SUV-ul la colțul străzii și se duse spre mașina poliției care era parcată în fața unui garaj închis. Geamul de pe partea șoferului era coborât. O telecomandă pentru deschiderea ușii garajului era pe bord. Băgă mâna în mașină și apăsă pe butonul de deschidere. Ușa garajului se deschise cu zgomot. Un SUV mare, argintiu era parcat înăuntru.

Luke se duse să se uite mai de aproape. Partea din față era foarte zgâriată, iar parbrizul avea o mulțime de crăpături.

Auzi cum se deschide ușa din față a casei.

— Ce dracu' faci în garajul meu, Danner? strigă Sam McPherson din capul scărilor.

Luke ieși în ușa garajului.

— Din pură curiozitate, vreau să aflu dacă nu cumva tu erai cel care a încercat să o sperie pe Irene zilele trecute pe șoseaua Lakefront sau poate chiar să oucidă?

Sam coborî scările.

— Nu știu despre ce dracu' vorbești.

— SUV-ul pare să fi trecut printr-o ploaie de grindină.

— Mi l-au furat niște copii. L-au luat și au făcut o plimbare. Încă nu am apucat să-l duc la atelierul lui Carpenter.

— De cât timp îi faci servicii fratelui mai mare, Sam?

Sam reacționează de parcă primise o lovitură în stomac.

— Ce?

— Trebuie să vorbim. O facem fie aici, unde ne pot auzi toți vecinii tăi, fie înăuntru, doar noi doi. Alegerea îți aparține.

— De ce să vorbesc cu tine?

— Pentru că știu că ești fratele vitreg al lui Ryland Webb și cred că tu l-ai sunat în urmă cu șaptesprezece ani și l-ai avertizat că Pamela i-a dat caseta lui Elizabeth Stenson. Ți-a cerut să-i dai foc casei sau a făcut-o chiar el?

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Sam enervat. Pleacă de aici.

— Cred că ți-a fost greu să vezi cum fratele tău beneficia de tot ce decurgea din statutul lui de fiu legitim. Ryland a fost alesul, nu? Prințul local. Nu ai spus nimănui că aveai la fel de mult sânge Webb în tine ca și el. De ce, Sam? Pentru că Victor Webb a plătit-o pe mama ta să păstreze secretul și după ce a murit ea ai simțit că trebuie să faci la fel?

Sam strânse pumnii.

— Taci din gură, mârâi el.

— Pari să te descurci foarte bine dintr-un salariu de polițist într-o mică localitate precum Dunsley. Luke arată cu capul spre garaj. Mașină nouă, frumoasă. Casă într-un cartier bun.

— Nu sunt obligat să ascult toate astea.

— Ba da, trebuie să ascuți, Sam. Luke se îndreaptă spre el. După câte mi-am dat eu seama ești complice la cel puțin trei crime, poate chiar patru. Încă nu sunt sigur de Hoyt Egan. E posibil ca fratele tău să-l fi ucis.

— Nu poți demonstra nimic.

— Asta tot repetă și fratele tău, dar se duce la fund cu repeziciune. Nu va mai dura mult până când va recunoaște totul. Dacă nu l-ai ajutat să comită niciuna dintre crime, ar fi bine să o poți demonstra.

— Nu trebuie să demonstrez nimic.

— Te înșeli. Ar fi bine să-mi poți demonstra că nu ai încercat să o scoți pe Irene de pe șosea, altfel te fac bucăți.

Sam se schimbă la față.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu am încercat să oucid. De ce dracu' crezi așa ceva?

— Poate pentru că Ryland Webb ți-a cerut-o.

— Nu primesc ordine de la Ryland Webb, du-te dracului.

— Pamela a avut încredere în tine, nu-i așa? Erai unchiul. Nu erau prea mulți oameni în familie în care să poată avea încredere. În ziua în care i-a dat caseta lui Elizabeth Stenson a avut încredere în tine. Ți-a spus că Ryland a abuzat de ea ani de zile și că secretul ieșea la lumină. În loc să te ridici la înălțimea așteptărilor nepoatei tale, tu l-ai sunat pe fratele tău și l-ai avertizat.

— Nu, la dracu', nu l-am sunat pe Ryland.

— Tu i-ai ucis, McPherson?

— Nu. Sam părea descumpănit și disperat. Să mă ierte Dumnezeu, dar nu am crezut-o pe Pamela. Mi-am închipuit că vrea să se răzbune pe Ryland pentru că o trimisese la internat și de aceea a inventat povestea cu abuzul. Nu știam ce e pe caseta pe care i-o dăduse lui Elizabeth, dar mi-era teamă că Pamela va aduce necazuri atât ei, cât și familiei. În consecință, am făcut singurul lucru pe care-l puteam face.

Punctele se uneau acum. Luke simți un fior rece pe șira spinării.

— Nu l-ai sunat pe Ryland, spuse el. L-ai sunat pe tatăl tău, pe Victor Webb.

Avu nevoie de mai mult curaj decât își imaginase vreodată că are, pentru a intra în acea bucătărie. Dând la o parte voalul invizibil al coșmarului, simți o senzație de greață și o teamă atât de puternice, încât fu nevoită să se sprijine de o mobilă pentru a nu cădea.

Luptându-se cu ameteala, se uită la podea. Oh, Doamne, podeaua. Era aceeași imitație de piatră albă pe care o alesese mama ei, pe motiv că era ușor de curățat. Bucătăria fusese zugrăvită de-a lungul anilor, dar nimeni nu schimbaseră pardoseala.

Ușor de curățat.

Nu te gândi la sânge. Nu ți se va face rău. Nu ai voie să ți se facă rău. Ai venit aici să cauți probe. Este scena crimei și tu ai fost prima persoană care a ajuns la fața locului. Ești și jurnalistă. Fă-ți datoria. Fă un pas înapoi și uită-te mai bine.

Se îndreptă de spate și studie bucătăria luminată de soare. Foarte încet își deschise seifurile minții și scoase la lumina zilei coșmarurile.

Cu carnetelul și cu un pix în mână se forță să traverseze bucătăria, să deschidă ușa din spate și să iasă afară. Închise ușa în spatele ei și rămase nemișcată o clipă, pentru a se reculege.

Planul era simplu. Avea să refacă toate etapele acelei seri și să-și reamintească cât mai multe din acele detalii groaznice, pentru a încerca să găsească ceva ce l-ar putea implica pe Ryland Webb în moartea părinților ei. Chiar și cel mai mic amănunt ar fi fost folositor pentru a-l obliga pe Ryland să recunoască.

Inspiră profund și se uită la ceas. Mișcându-se încet, deschise ușa bucătăriei. Imaginile de coșmar, pe care se străduise atât de mult să le alunge, o devastară.

Panica și neliniștea puseră stăpânire pe ea. Avu nevoie de toată puterea de concentrare pentru a-și ține emoțiile sub control. Nu valora prea mult teoria conform căreia înfruntarea spaimelor le făcea mai puțin puternice.

O luă treptat, încercând să-și aducă aminte în detaliu senzația pe care o avusese din momentul în care își dăduse seama că ușa era blocată de ceva pe dinăuntru și până când sunase la numărul de urgențe.

La început, fu deconcertant, chiar deranjant să constate că imaginile intense și dureroase, pe care le alungase, erau totuși puține.

Apoi se gândi că era normal. Toate articolele de psihologie pe care le citise specificau că dacă un individ este în mijlocul unui eveniment traumatizant, valul de adrenalină și șocul făceau ca unghiul de percepție să fie foarte redus. Un mecanism de supraviețuire, se gândi ea. Nu poți face față la toate cele ce te împresoară într-o astfel de situație, așa că

elementele neesențiale le lași la o parte și îți concentrezi atenția asupra a ceea ce trebuie să faci pentru a continua.

Se uită la ceas și fu uimită să constate cât de puțin timp trecuse între momentul când descoperise corpurile și apelul telefonic care-l adusesse pe Sam McPherson la ușă. Atunci i se păruse o eternitate.

Examină dulapurile din bucătărie, încercând să-și aducă aminte unde erau vesela și ustensilele de gătit când se întorsese acasă. Nu-și amintea să fi fost ceva pe bufet. Să însemne asta că ucigașul venise după cină și că vasele fuseseră spălate? Sau venise înainte și mama ei nu mai apucase să gătească?

Probabil că nu avea să găsească nici un răspuns în bucătărie. Ce-și mai aducea aminte din acea seară?

Era multă zăpăceală. Își aduse aminte de expresia oripilată de pe fața lui Sam când văzuse trupurile. Tremura când îl sunase pe Bob Thornhill.

După ce Thornhill ajunsese acolo, el și Sam o duseseră la una dintre mașinile de poliție. O așezaseră pe bancheta din spate și o înveliseră cu o pătură. Ceva mai târziu, Thornhill o dusese la el acasă.

Își aducea aminte cum stătuse încovrigată în patul din dormitorul liber al lui Thornhill până în zori și auzise zgomotul slab, dar neîntrerupt al aparatului de respirație artificială al lui Gladys Thornhill – o bătaie ritmică, tristă.

Telefonul sunase când cerul începuse să se deschidă la culoare deasupra lacului. Bob ieșise din dormitor pe hol pentru a răspunde.

Irene se frecă la tâmpile, forțându-se să-și aducă aminte mai multe detalii. Știa că nu avea cum să-și aducă aminte fiecare cuvânt al acelei conversații. De altfel câțiva terapeuți o avertizaseră asupra riscului de a inventa detalii referitoare la acea noapte. Dar ceva adevăr era acolo.

Gândește ca un reporter, nu ca o adolescentă speriată.

Discuția cu voce înceată nu i se păruse importantă. Acum însă în lumina celor întâmplate în ultimele zile, avea o nouă

semnificație. Pentru prima dată, încerca să o reconstruiască cât mai exact posibil.

...Da, domnule, e la noi. Cam la ce se poate aștepta, domnule. E în stare de șoc. Nu a vorbit mai deloc... Nu, am întrebat-o. Din fericire, a ajuns acasă prea târziu pentru a mai vedea ceva. Judecând după cadavre, aş spune că trecuseră vreo două ore, dacă nu mai mult, până când biata copilă s-a întors acasă.

Apoi urmasse o pauză lungă, timp în care Thornhill ascultase ce-i spunea interlocutorul său.

Lucrurile par destul de clare. Hugh Stenson a înnebunit, a împuşcat-o pe Elizabeth și apoi s-a sinucis. Un lucru îngrozitor.

O altă pauză.

Da, domnule. Am sunat-o pe mătuşa ei. Vine mâine.

Urmaseră alte vorbe spuse în șoaptă, după care Thornhill închisese și se întorsese înapoi în dormitor.

— Cine a fost? murmură Gladys Thornhill.

— Webb.

— Ce voia?

— Era îngrijorat în legătură cu fata. A sunat să vadă cum se simte.

— La patru și jumătate dimineața?

— Mi-a spus că acum a aflat.

— Ce voia, Bob?

— Ți-am spus, era îngrijorat în legătură cu fata familiei Stenson. A întrebat dacă poate să ajute cu ceva.

— Îl cunosc eu. În vocea lui Gladys se simțea amărăciunea. Mai devreme sau mai târziu, îți va cere ceva. Într-o bună zi te va obliga să plătești pentru ceea ce face acum pentru mine, ascultă ce-ți spun.

— Încearcă să dormi.

Irene ridică din umeri. Acum, când știa ceea ce știa, era clar că Webb sunase pentru a se asigura că fata victimelor nu văzuse și nu auzise nimic ce l-ar fi putut implica. Poate că Thornhill îi salvase viața fără voie când îl asigurase pe Webb că nu ajunsese acasă decât la două ore după moartea părinților și că era complet șocată.

Ieși din bucătărie și se duse spre lac. Merse pe docul de lemn până la capătul dinspre apă.

„Îl cunosc eu. Mai devreme sau mai târziu, îți va cere ceva. Într-o bună zi te va obliga să plătești pentru ceea ce face acum pentru mine, ascultă ce-ți spun.”

Era ceva deranjant de intim în felul în care vorbise Gladys. E adevărat că locuise în Dunsley toată viața și cu siguranță că-l cunoștea pe Ryland Webb. Dar Ryland era mult mai tânăr decât Gladys. I se părea ciudat că vorbise despre el cu atâta resentiment.

„Îl cunosc eu.”

Brusc, înțelese.

Din cauza stării de șoc din seara aceea, ea presupusese că Ryland fusese cel ce sunase. Era tatăl celei mai bune prietene ale sale și i se păruse normal ca el să se intereseze de starea ei. Dar dacă nu el, ci Victor Webb fusese cel care sunase?

Gladys și Victor Webb aparțineau aceleiași generații. Probabil că fuseseră colegi de școală înainte ca Victor să plece și să facă avere. În plus, toată lumea din oraș știa că Victor i-a plătit cheltuielile spitalicești lui Gladys, în ultimul ei an de viață.

Punctele se uneau atât de repede că abia mai reușea să le urmărească.

Soneria telefonului mobil o făcu să tresară. Deschise geanta întorcându-se ușor.

Atunci îl văzu. Apăruse din umbra casei. A avea o pușcă în mână.

— Nu răspunde, spuse Victor Webb. Scoate telefonul ușor și aruncă-l în apă.

Îl privi surprinsă și ușor dezorientată. Era îmbrăcat cu un tricou negru cu verde, o geacă kaki și o pereche de pantaloni de golf. Părea că vine de la o partidă de golf.

Undeva în creierul ei își zicea că ar trebui să fie îngrozită, dar tot ceea ce simțea în acel moment era furie, o furie atât de puternică, încât alunga orice alt sentiment.

— Am spus să arunci telefonul în apă, lătră Victor. Fă-o, târfă proastă. Ești la fel ca nenorociții tăi de părinți, numai probleme îmi faci.

Irene introduse mâna în geantă ușor. Cu degetele tremurânde, căută puțin și în cele din urmă dădu de telefon. Îl scoase și îl aruncă în apă. Se auzi un plescăit și telefonul dispăru.

— Tu erai acela, șopti ea, abia reușind să vorbească din cauza furiei. Tu i-ai ucis pe toți: pe părinții mei, pe Hoyt Egan și pe Pamela. Cum ai putut să-ți ucizi propria nepoată?

Victor pufni.

— Exista o probabilitate destul de mare să nu fie nepoata mea. Mama ei era o curvă care se culca cu cine nimerea. L-a prostit pe Ryland să se căsătorească cu ea când băiatul meu avea doar douăzeci de ani. Nu mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că se căsătorise cu o femeie care avea să fie o piatră de moară agățată la gâtul lui. Am încercat să-l conving să o lase.

— Dar a refuzat, spuse Irene. Din cauza Pamelei.

— A fost obsedat de copil de la început. Nu am înțeles asta până când n-am aflat că era atras de fetițe.

— Și ai omorât-o și pe mama Pamelei, nu? Toată lumea crede că a murit într-un accident pe lac, dar pun pariu că tu ai aranjat totul. De ce nu ai scăpat și de Pamela atunci?

— M-am gândit la asta, recunosc Victor, dar Pamela avea pe atunci cinci ani. Ryland era în prima sa campanie, și copilul dădea bine la presă. Votanții erau înnebuniți după imaginea lui Ryland de tată tânăr, dedicat fiicei sale, care jelea moartea soției și era hotărât să-și crească fiica singur.

— Dar când Pamela a ajuns la adolescență a început să devină greu de controlat, nu? Ryland nu mai era interesat de ea din punct de vedere sexual, așa că o lăsa tot timpul la internat.

— La adolescență, Pamela a descoperit drogurile, spuse Victor scârbit. Și a mai descoperit că putea să manipuleze orice mascul aflat prin preajmă. Școala a ținut-o departe de ochii lumii marea majoritate a timpului. Dar m-am gândit că s-ar putea să devină o problemă după ce avea să termine școala. Și am început să fac niște planuri.

— După ce a terminat școala, a început să devină din nou utilă companiilor lui Ryland, nu-i așa?

— Ce pot să spun? Victor ridică din umeri. Era fiica mamei ei, din cap până-n picioare. Pamela era o stricată, dar era stricata noastră și făcea foarte bine ceea ce făcea. Era capabilă să se culce cu rivalii lui Ryland, cu inamicii și cu oricine altcineva, bărbat sau femeie, care știa ceva de ce ne puteam folosi. Îi plăcea rolul de spion. Faptul că avea un rol important în strategia de campanie o făcea să se simtă puternică. Cred că avea impresia că se răzbună și că, în ultimă instanță, își controlează tatăl. De fapt, eu am fost păpușarul, chiar de la început.

— Vorbești de parcă succesul lui Ryland ți se datorează.

— Asta e adevărul. Victor se enervă. Eu l-am făcut ceea ce e azi.

— Un pedofil dezgustător care nu va putea candida nici pentru un post de hingher?

— Tu ai distrus totul, spuse Victor, cu vocea sugrumată de furie. Se îndrepta spre Casa Albă când ai apărut tu. Urma să devină președinte. Nepoții mei aveau să-i calce pe urme.

— Nu știi de chestia asta cu nepoții. Ryland preferă fetițele, nu?

— Taci din gură. Ryland mi-a promis că va avea băieți. Era trecut în acordul prenuptial pe care l-a semnat cu Alexa Douglass. Era trecut acolo că va naște un băiat în primii doi ani de căsnicie, chiar cu ajutorul fertilizării în vitro, dacă era

necesar, altfel va divorța fără tam-tam. Faptul că deja avea un copil însemna că era fertilă.

— Ai văzut în fata Alexei o dovadă de fertilitate, dar fiul tău pervers nu a văzut-o decât ca pe o victimă a viitoarelor sale abuzuri. Pamela este cea care a pus capăt planurilor tale, nu eu. A făcut ceea ce era de făcut pentru a o salva pe fiica Alexei și tu ai ucis-o în încercarea de a-i închide gura.

— Ar fi trebuit să mă descotorosesc de tine acum șaptesprezece ani, spuse Victor. Dacă ai fi fost acasă în seara când i-am terminat pe părinții tăi, m-aș fi ocupat și de tine. Din păcate, nu erai acolo când am ajuns eu. Nu am vrut să risc și să aștept eventual câteva ore până când te-ai fi întors. Mai târziu, a devenit evident că nu știai nimic de caseta video sau de cine îi ucisese pe părinții tăi, așa că am decis să uit că existi. Asta a fost greșeala mea.

— Cum ai aflat că Pamela avea de gând să facă publice acuzațiile la adresa lui Ryland?

Victor zâmbi strâmb.

— M-a sunat cu o zi înainte de a se întâlni cu tine.

— Sigur, șopti Irene, înțelegând brusc. Știa că ceea ce avea să facă avea să distrugă familia. Simțea că ți-e datoare, ție, șeful clanului, cu un avertisment și poate și o explicație.

— Am încercat să o conving să renunțe, dar era foarte hotărâtă. Am venit în Dunsley să rezolv situația.

— Ea ți-a deschis ușa, nu?

— Nu, de fapt, am intrat în casă noaptea târziu. Ea dormea. I-am făcut o injecție cu o doză letală dintr-un medicament. S-a trezit și s-a zvârcolit câteva secunde, dar medicamentele au acționat rapid.

— Și apoi ai aranjat totul ca să pară că a luat o supradoză. De unde ai aflat de rochia de mireasă?

Fața i se schimonosi de furie.

— De fapt, medicamentele au avut efect mult prea rapid. Mi-a râs în față la sfârșit. Chiar a râs. Mi-a spus că nu voi găsi niciodată rochia pe care o punea Ryland să o poarte, mi-a spus

că fusese filmată cu ea și că avea amprente ADN. Am căutat-o, dar nu am găsit-o.

— Apoi te-ai uitat la caseta video și ți-ai dat seama că rochia putea fi o problemă. Trebuia să scapi de ea. Te-ai întors noaptea următoare și ai dat foc casei, sperând că astfel va fi distrusă.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar fi putut să o ascundă în altă parte.

— Cum ai aflat că Hoyt Egan îl șantaja pe Ryland?

— Când Pamela m-a sunat să-mi spună ce avea de gând să facă, am întrebat-o cum de era sigură că Ryland și-o mai trăgea încă cu fetițe. Mi-a spus că avea fotografiile făcute în călătoriile din străinătate ale lui Ryland și că Egan le făcuse. Acesta l-a însoțit pe Ryland de câteva ori și la un moment dat și-a dat seama ce făcea acolo. Asta e problema cu ajutoarele. Apare tendința de a-i lăsa să se apropie prea mult de centrul puterii. Ryland a fost neatent.

— Ce ai făcut în noaptea când mi-ai ucis părinții? Le-ai întins o cursă?

— Într-un fel. Am folosit o barcă, la fel ca atunci când am scăpat de Pamela și când am dat foc casei. Am legat barca la doc și m-am dus la ușa din spate. Ai tăi terminaseră cina și erau în sufragerie, discutând despre caseta video pe care tocmai o văzuseră.

— Nu înțeleg. Au fost uciși în bucătărie.

— Amândoi au venit la bucătărie când m-au auzit bătând la ușă. M-au recunoscut, normal, și m-au lăsat să intru. Le-am spus că am aflat de casetă și că eram șocat să descopăr că Ryland avea o mică problemă.

— O mică problemă? Irene îl fixă cu privirea. Fiul tău e un monstru. Ca și tine, de altfel.

Victor o ignoră.

— Le-am spus părinților tăi că aranjasem să-l internez într-un azil psihiatric pentru tratament. Le-am cerut să țină totul sub tăcere, pentru binele tuturor. Hugh s-a uitat spre doc și mi-a

văzut barca. Mi-am dat seama că se întreba de ce venisem pe lac. Pușca o aveam în haină. Era același model și marcă ca cele din dotarea poliției. El nu avea arma acasă, bineînțeles. M-am dus lângă el și l-am împușcat în cap înainte să poată reacționa. Mama ta a țipat și a sărit la mine, ca un animal sălbatic. Am împușcat-o și pe ea. Totul a durat câteva clipe.

Adrenalina produsă de furie circula cu viteză în corpul lui Irene. Îi venea să facă ce făcuse și mama ei – să se arunce asupra lui Victor Webb. Voia să-l sfâșie în bucăți, dar știa că putea s-o omoare înainte de a ajunge la el.

Se uită cu dispreț la arma pe care o ținea el în mână.

— Crezi că dacă mă ucizi vei rezolva ceva? Cariera lui Ryland nu mai poate fi salvată.

— Îmi dau seama. Din cauza ta am pierdut un fiu. Dar am un altul și un plan.

— Nu mișca, Webb.

Ordinul lui Luke avu efectul unui fulger. O clipă, nimeni nu mișcă.

Luke apăru de lângă casă, mișcându-se cu agilitatea unui animal de pradă. Era înarmat, iar în urma lui apăru Sam McPherson cu un pistol în mână.

Webb se întoarse și-i văzu pe cei doi bărbați apropiindu-se.

— Sunteți niște proști. Dacă trageți în mine o veți nimeri pe Irene.

Are dreptate, se gândi Irene. Victor stătea chiar în dreptul docului îngust. Dacă trăgeau exista riscul s-o nimerească și pe ea.

— Renunță, Webb, spuse Luke deplasându-se încet spre doc. S-a terminat. Știi asta.

— Se termină atunci când spun eu, Danner.

Victor se repezi spre Irene încercând s-o prindă de braț. Dându-și seama că voia să o folosească drept scut și ostatic, Irene lăsă poșeta pe doc și sări în apă. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a se scufunda fu arma lui Victor Webb,

ridicându-se spre Luke. Apa rece se închise deasupra ei, atenuând zgomotul împuşcăturilor.

Primul instinct fu să înoate cât mai departe pe sub apă, pentru a se distanța de doc. Rămase sub apă cât putu de mult. Când nu mai putu să-și țină respirația, ieși la suprafață, luă o gură de aer și privi spre țarm. Luke era la capătul docului și se uita după ea. În spatele lui, Sam McPherson îngenunchease lângă Victor Webb care era culcat la pământ.

Luke o văzu și ridică mâna.

— Ești bine? strigă el.

— Da. Se ridică în picioare și ieși clătinându-se din apă.

Luke veni spre ea, dezbrăcându-și geaca. Când ajunse lângă ea, îi dădu jos treniul și îi puse pe umeri geaca.

— M-ai speriat de moarte, spuse strângând-o la piept. Când nu mi-ai răspuns la telefon am luat-o razna.

— Oh, Doamne, Luke, nu am fost niciodată mai bucuroasă să văd pe cineva. Se agăță de el. Webb e mort?

— Încă nu. O luă de mijloc și se îndreptară spre locul unde Sam încerca să facă un bandaj din cămașa lui pentru a opri sângerarea lui Webb, care fusese împuşcat în abdomen.

— Tocmai am sunat după ajutoare, spuse Sam pe un ton neutru.

— Sunteți bine amândoi? întrebă Irene uitându-se pe rând la Luke și la Sam.

Înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să răspundă, Victor Webb gemu și deschise ochii. Se uită la Sam, încercând să-i deslușească figura.

— Fiule, spuse el abia șoptit.

— Ryland nu e aici, spuse Sam, cu o urmă de emoție în glas.

— Tu ești fiul meu. Știi asta. Ascultă-mă. Ce s-a întâmplat aici va fi pus în balanță și va fi ceea ce spunem noi, împotriva a ceea ce spun ei. Victor se uită la Irene și la Luke cu ură. Ei sunt străini, iar tu reprezinți legea în Dunsley. Eu sunt Victor Webb. Localnicii vor crede ce le spunem noi.

— Îmi pare rău, dar nu se va întâmpla așa, spuse Sam ridicându-se în picioare.

— Faci parte din familie, la naiba. Victor se opri și scuipă sânge. Când apar probleme, familia trebuie să aibă grijă de membrii ei.

— Eu am grijă de a mea, spuse Sam încet. Îl arestez pe omul care mi-a omorât nepoata.

— Pamela era o târfa ieftină. Ascultă-mă, Sam. Am un plan. Vei lua locul lui Ryland. Vei începe de jos, normal. Nimeni din afara Dunsley-ului nu știe că ești un Webb. Vei fi șeful erou al unui orașel mic, care dă o mână de ajutor la înlăturarea unui senator nedemn. Alegătorii te vor adora. Dar mai întâi trebuie să mă ajuți să curățăm această mizerie.

— Ceea ce trebuie eu să fac este meseria mea. Dacă Bob Thornhill și-ar fi făcut datoria cu ani în urmă, Pamela ar fi fost încă în viață. Sam scoase un cartonaș din buzunar. Ai dreptul de a nu spune nimic...

— Taci din gură, ticălos nerecunoscător, țipă Victor. Pe mine mă vor crede toți. Eu sunt Victor Webb.

— Așa e, domnule Webb, spuse Irene luându-și poșeta și scoțând reportofonul pe care-l pornise când dăduse impresia că-și caută telefonul. Cuvântul dumneavoastră este cel mai credibil.

Porni reportofonul. Se auzi clar vocea aspră și furioasă a lui Webb.

„... Dacă ai fi fost acasă în acea seară în care i-am curățat pe părinții tăi, m-aș fi ocupat și de tine... „

După o cină târzie, Luke și Irene ieșiră și se așezară pe bancă. Aerul era rece și curat și luna arunca o lumină argintie pe suprafața întunecată a apei.

Irene își ridică gulerul hainei și se lipi de Luke. El îi înconjură umerii cu brațul.

— Când vor scoate glonțul din Victor Webb vor descoperi că provine din arma ta? întrebă ea.

— Da.

— Sam nu a tras?

— Nu. I-ar fi fost greu să tragă în tatăl său.

— Chiar dacă era un asasin.

— Chiar și așa.

— Mă bucur că ai fost cu Sam azi, altfel n-aș mai fi aici.

— Nu te gândești la ce-ar fi putut să se întâmple, gândește-te la ce s-a întâmplat cu adevărat.

Irene îl cuprinse de mijloc.

— Păi, s-a întâmplat că mi-ai salvat viața.

— Dar m-ai ajutat mult. Se aplecă și o sărută pe frunte. Dacă nu ai fi sărit în apă...

Îl strânse mai tare în brațe.

— Nu te gândești la ce-ar fi putut să se întâmple.

— Bine, ajunge cât am discutat despre trecut. Se întoarse astfel încât să-i vadă fața. Ai vreo obiecție la o discuție despre viitor?

— Nu.

— Mă gândesc să vând motelul.

— Unde vei merge?

— Am auzit că Glaston Cove este un orașel frumos. Are un consiliu orășenesc harnic și un ziar destul de activ.

— Și e foarte pitoresc, cocoțat pe stâncile care dau spre un golfuleț. Un loc ideal pentru scriitori, dacă mă întrebi pe mine.

Își trecu degetele prin părul ei.

— Ți-am spus că m-am îndrăgostit de tine din clipa când ai intrat la recepție și ai întrebat dacă avem room-service.

— Parcă ai spus că ți-ai dorit să faci sex cu mine în clipa când m-ai văzut.

— Și asta.

Sentimentul că lucrurile erau așa cum trebuiau să fie o încălzi brusc.

— Din câte îmi aduc aminte, mi-ai spus că dorința conducerii motelului Sunrise de pe lacul Lodge era aceea de a oferi oaspeților posibilitatea unei experiențe rustice. Fără room-service și fără televizoare în camere, fără piscină și fără săli de sport.

O opri punându-i degetul pe buze.

— Trebuie să recunoști că au fost oferite de către conducere și alte servicii care nu sunt disponibile nici măcar în hotelurile de cinci stele.

Irene zâmbi și-l sărută.

— Asta așa e.

— Conducerea este gata să continue a oferi astfel de servicii.

— Chiar dacă conducerea are în vedere vinderea motelului?

— Da.

— Și cam câtă vreme crezi că are de gând conducerea să ofere serviciile?

— Pentru tot restul vieții, spuse Luke încet, dar cu convingere. Știu că te prezez, iubire, dar am impresia că te-am așteptat de prea mult timp. Te iubesc. Te voi iubi mereu. Niciodată nu am fost mai sigur de ceva în viață. Și nu vreau să pierd nici măcar un minut.

— Nu ești singurul care se află în căutarea unui viitor, spuse ea. Te iubesc, Luke Danner.

Se aflau de ceva vreme în pat când Irene îl întrebă:

— Chiar vrei să vinzi motelul?

— Da.

— S-ar putea să găsești greu un cumpărător, mai ales în această perioadă a anului.

— Deja am găsit unul.

— Serios? Cine?

— Maxine.

— Luke, e o idee grozavă. Dar nu cred că-și permite.

Luke o luă în brațe.

— Găsim noi o soluție.

— Acum șaptesprezece ani am petrecut mult timp încercând să mă conving că nu era nici o legătură între telefonul pe care i l-am dat lui Victor Webb și uciderea părinților tăi, spuse Sam încet. Și am reușit, spuse el cu amărăciune.

Luke își întoarse privirea de la fereastra biroului lui Sam pentru a vedea reacția lui Irene. Nu fu surprins când constată că era un amestec de tristețe și compasiune. Trecuseră două zile de când Victor Webb fusese dus sub pază la spitalul pe care-l construise din banii lui cu ani în urmă. În acele patruzeci și opt de ore, în Irene se produsese o schimbare. Parcă nu mai vede orașul prin niște lentile întunecate, își zise el. De altfel, rezerva cu care fusese primită de localnici dispăruse.

Poate că era ceva adevăr în zicala conform căreia adevărul te eliberează. Sau poate că, în acest caz, adevărul făcuse ca Irene să poată înmormânta trecutul așa cum trebuia.

— Înțeleg, Sam, spuse ea cu blândețe.

McPherson își puse brațele pe birou.

— Mai târziu, când au început să circule zvonuri despre mama ta, cum că ar fi avut o relație extraconjugală cu cineva din oraș, mi-am spus că asta fusese suficient pentru a-l determina pe tatăl tău să facă acel gest. Știam cât de mult ținea la tine și la Elizabeth.

— Probabil că Victor Webb a fost cel care a născocit aceste zvonuri. Era destul de ușor să o facă, datorită legăturilor pe care le are pe aici.

Sam încuviință.

— Trebuie să recunosc că m-am simțit tulburat o vreme, după ce am descoperit că dosarul acestui caz fusese distrus. Cred că undeva, în adâncul ființei mele, am știut că Bob Thornhill aranjase acel așa-zis accident.

— Ca o favoare pentru Victor Webb, spuse Irene.

— Nu a fost o favoare, spuse Luke venind în spatele lui Irene și punându-și mâinile pe umerii ei. A fost o plată pentru un

serviciu. La fel ca mulți alții din acest oraș îi era dator lui Victor Webb. Webb plătitse tratamentul soției sale.

Sam oftă.

— Chiar dacă aș fi încercat să redeschid dosarul după ce am luat în primire această slujbă, m-aș fi gândit la un alt membru al familiei. De câte ori m-am gândit cine l-ar fi putut ucide pe Hugh Stenson și pe soția sa, l-am suspectat pe Ryland.

— Dar l-ai sunat pe Victor în acea seară, îi reaminti Luke.

— Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea ucide pe cineva.

Sam își trecu mâinile peste față.

— M-am gândit că, după ce am vorbit cu Victor, el l-a sunat pe Ryland pentru a-l lua la întrebări în legătură cu acuzațiile de incest. Era oarecum logic. Mi-am zis că Ryland a venit apoi în Dunsly pentru a scăpa de soții Stenson, înainte de a se declanșa un scandal. Acesta a fost raționamentul meu. După cum vă spuneam, încercam să nu mă gândesc prea mult la asta.

Luke îl privi.

— Cred că nici Bob Thornhill nu dorea să insiste asupra acestui subiect.

— Așa este, recunosc Sam. Era noul meu șef și avea multă experiență. La douăzeci și trei de ani câți aveam era prima crimă pe care o investigam. Când Thornhill a anunțat că este o crimă urmată de o sinucidere și a închis cazul, am fost mai mult decât dornic să cred acest lucru.

— Și ca șef al poliției, lui Thornhill nu i-a fost prea greu să stopeze investigațiile, spuse Irene.

— Nimeni din oraș nu avea să susțină că există un ucigaș în libertate în Dunsley, încuviință Sam. Irene îl privi cu atenție.

— Tu l-ai sunat pe Victor pentru că erai sigur că Pamela mințea în legătură cu abuzurile, nu-i așa?

Sam încuviință.

— Nu puteam să cred. Știam că Pamela era supărată pe Ryland pentru că o trimisese la internat. Credeam că încearcă să-l pedepsească, inventând povestea cu incestul.

— Și caseta video? Ai crezut că era falsificată?

— N-am știut ce era pe casetă. Nu a vrut să-mi spună. A zis doar că erau lucruri rele. Mă întrebam dacă nu cumva îl surprinsese pe Ryland făcând sex cu cineva din Dunsley sau ceva de genul ăsta. Eram destul de naiv pe atunci. Nu puteam crede că fratele meu mai mare își violase fiica. Așa că, da, l-am sunat pe Victor.

— Și el ce ți-a spus?

— Mi-a spus că va rezolva el problema. Mi-a reamintit că a avut grijă de mama. Sam închise ochii câteva secunde. Apoi se uită la Irene. Era la birou, în San Francisco. La câteva ore de mers de Dunsley.

Se lăsă o tăcere grea. Luke o strânse pe Irene de umeri pentru a o asigura că este alături de ea, după care se duse la fereastră.

— A folosit o barcă gonflabilă cu motor de fiecare dată când a ucis în Dunsley, spuse Sam în șoaptă. Pornea de undeva de pe mal unde nu locuia nimeni. În felul ăsta, nu risca să-l vadă cineva intrând sau ieșind din Dunsley. Cred că nu și-a făcut deloc griji când l-a ucis pe Hoyt Egan. Nimeni din clădire nu l-ar fi recunoscut, iar Hoyt probabil că i-a deschis ușa.

— La fel ca și părinții mei, spuse Irene.

— Cred că și pe mama Pamelei a ucis-o tot cu ajutorul drogurilor, spuse Sam. Când s-a decis să scape de Pamela a trebuit să acționeze repede. Probabil că a ajuns la concluzia că cel mai ușor era să folosească aceeași metodă. Avea deja experiență în această privință.

Certitudinea cu care vorbea Sam îl făcu pe Luke să se întoarcă spre el.

— Ai găsit vreo probă?

— Am descoperit o seringă goală în torpedoul mașinii mele. Am trimis-o la laborator pentru analize. Cred că vor descoperi urme ale substanței folosită de Victor pentru a o ucide pe Pamela.

Irene ridică din sprâncene.

— Și dacă tot a venit vorba de mașina ta, ce motiv ți-a dat Victor când ți-a cerut să i-o împrumuți?

— Nu mi-a bătut la ușă să-mi ceară să i-o dau, spuse Sam pe un ton neutru. Mi-a luat-o când eram la birou. Mi-a telefonat șeful poliției din Kirbyville că a descoperit o mașină lângă Ventana Estates. Am presupus amândoi că o luaseră niște puști ca să se distreze.

— Cred că Victor era disperat dacă a folosit mașina ta pentru a încerca să scape de mine. A riscat să intre în oraș și să fure mașina din garajul tău.

— Nu era chiar așa de riscant. Probabil că a venit pe cărarea din pădurea din apropierea casei mele. A vânat mult pe aici. Cunoaște zona la fel de bine ca pe propriile-i buzunare.

— Dar e ciudat că s-a folosit de mașina ta, insistă Irene. De ce nu de propria lui mașină? Sau de una închiriată? Și de ce a lăsat seringă în torpedo?

— Pentru că știa că eșafodajul începe să se clatine, spuse Luke. Victor și-a dat seama că riscul ca situația să scape de sub control era din ce în ce mai mare și voia să aibă un țap ispășitor la-ndemână.

Irene îl privi șocată pe Sam.

— Tu, murmură ea.

— Eu, încuviință Sam. Îmi întinsese o cursă. Pentru orice eventualitate.

Pentru câteva secunde se așternu liniștea.

În cele din urmă, Sam se uită la Irene cu o privire obosită.

— Tatăl tău știa zvonurile potrivit cărora eram fiul lui Victor Webb. Am discutat odată despre asta.

— Când s-a întâmplat?

— Odată când m-a găsit beat la Harry's Hang-Out. Asta se întâmpla chiar după ce murise mama. Nu mă descurcam foarte bine. M-a luat în mașină și m-a dus la o plimbare. Atunci mi-a vorbit.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că nu e important cine ți-e tată. Mi-a spus că mai devreme sau mai târziu, trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru ceea ce suntem. O săptămână mai târziu mi-a oferit o slujbă la poliție, cu condiția să nu vin niciodată beat la muncă. I-am promis că nu voi mai bea. Știu că nu înseamnă prea mult pentru tine, Irene, dar mi-am ținut promisiunea față de el în toți acești ani.

— Ba înseamnă ceva, spuse Irene, atingându-i mâna. Pentru tata ar fi fost important și la fel e și pentru mine. Se ridică și-și puse poșeta pe umăr. Știi, îmi aduc foarte bine aminte seara aceea când tata i-a spus mamei că-ți oferise slujba. I-a spus că ai tot ce e necesar pentru a deveni un polițist bun.

Sam se încruntă.

— Hugh Stenson a spus asta?

— Da. Irene zâmbi. Tata se pricepea la oameni.

Sam se uită la ea ca un pacient căruia doctorul îi spune că analizele de laborator au demonstrat că este sănătos.

— Mulțumesc, spuse el cu o voce răgușită. Mulțumesc.

După ce rămase singur, Sam căzu pe gânduri. Se simțea de parcă toată viața și-o trăise într-o cușcă, iar Irene tocmai îi deschisese ușa. Trebuia doar să pășească afară. Dar, la fel ca orice creatură al cărei noroc se schimbă, ezita, încercând să se obișnuiască cu noua situație.

Când consideră că era pregătit, deschise sertarul, scoase anuarul telefonic al orașului și-l răsfoi până când găsi ce căuta.

Formă numărul cu mișcări scurte și precise.

Maxine răspunse după primul apel.

— Sunt Sam, spuse el. Sam McPherson.

— Oh, bună, Sam. Păru surprinsă, dar nu într-un mod neplăcut.

— Mă întrebam dacă nu vrei să luăm cina împreună într-una dintre zilele astea, spuse el, pregătindu-se psihic pentru un refuz. Poate mergem în Kirbyville. Dacă ai timp. Dacă nu ai altceva de făcut, adică. Știu că ești foarte ocupată zilele astea.

— Mi-ar face mare plăcere să iau cina cu tine, răspunse Maxine.

— Am auzit că ticălosul ăla, Victor Webb, a murit în urma unei complicații postoperatorii, spuse Hackett.

— Nu-i nici o pierdere, din punctul meu de vedere, spuse Luke. Se aflau amândoi în biroul lui Hackett. Individul a ucis cu sânge rece cel puțin cinci persoane. Nu m-ar surprinde să aflu că mai există o victimă.

— La cine te gândești?

— La Bob Thornhill, tipul care l-a înlocuit pe tatăl lui Irene în funcția de șef al poliției. Circumstanțele morții sale sunt cel puțin ciudate. Ceva îmi spune că Webb l-a ucis după ce a fost sigur că dosarul și probele legate de moartea soților Stenson au fost distruse.

— L-a folosit și apoi s-a descotorosit de el. Cred că Victor Webb era un sociopat cu acte în regulă.

— Slavă Domnului că nu și-a dat seama de faptul că Irene reprezintă o problemă, decât foarte târziu. Dar chiar și așa. Dacă ea nu le-ar fi spus lui Maxine și lui Tucker Mills unde se duce în acea după-amiază când Webb a încolțit-o la casa de pe Pine Lane...

— Dar le-a spus, îl întrerupse Hackett. Nu-ți pierde timpul gândindu-te la ce s-ar fi putut întâmpla.

Luke zâmbi.

— Hei, ăsta e un sfat tare bun. Cred că-l voi urma. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Care e treaba cu motelul? Am auzit că-l vinzi?

— Mâine semnez actele.

Hackett ridică din sprâncene, nedumerit.

— De ce? Nu mă înțelege greșit, nimeni din familie nu a crezut că vei rezista prea mult în industria hotelieră, dar este o decizie surprinzătoare.

— O altă schimbare de-a mea imprevizibilă, adică? Presupun că așa pare. Adevărul e că motelul nu a fost decât un

aranjament de moment. Aveam nevoie de un loc liniștit unde să continui câteva luni lucrul la carte.

Hackett era năucit.

— Scrii o carte?

— Lucrez de ceva vreme la ea. Sper să o termin curând.

Hackett își puse palmele pe birou.

— Și de ce dracu' n-ai spus nimic nimănui?

— Păi Bătrânului i-am spus că scriu câte ceva.

— Să scrii câte ceva nu e același lucru cu a scrie o carte, pentru numele lui Dumnezeu.

— Hei, lasă-mă și pe mine să trăiesc. Toată familia crede că am probleme de adaptare la lumea reală. Nu vreau să vă jignesc, dar nu cred că e un lucru inteligent să vă mai dau motive în plus să mă considerați un excentric. În plus, nu eram sigur că o voi putea termina.

Hackett deveni curios.

— Ți-ai vândut drepturile de autor?

— Încă nu, dar am un agent căruia îi plac primele capitole și care crede că o poate vinde dacă și restul cărții e pe măsură.

Hackett se gândi o clipă.

— De ce pleci din Dunsley?

— Printre altele, pentru că locul nu este așa de liniștit cum credeam eu. M-am gândit să încerc un alt oraș.

— Care?

— Glaston Cove.

Hackett zâmbi.

— Are legătură cu Irene, nu?

— Numai cu Irene.

— Știi ceva? Cred că e foarte potrivită pentru tine. Exact de ce ai nevoie.

— Cam așa mă gândesc și eu, spuse Luke. Și apropo, că tot suntem la subiectul micilor mele idiosincrasii, aș vrea să clarific ce s-a întâmplat exact când am plecat cu Katy.

Hackett nu mai zâmbi.

— Eu am auzit că nu s-a întâmplat nimic, din cauza, ăăă... problemei tale.

— E pe jumătate adevărat.

— Doar pe jumătate?

— Nu s-a întâmplat nimic. Adevăratul motiv pentru care nu s-a întâmplat este acela că și eu și Katy ne-am venit în fire și ne-am dat seama că nu vom deveni niciodată iubiți.

— Dar făcuse o pasiune pentru tine în adolescență.

— Păi, asta a și fost, o pasiune care a durat cam cinci secunde, din câte îmi aduc aminte. Și la dracu', sunt prea bătrân pentru ea și ea prea tânără pentru mine.

— Dar a fost de acord să se căsătorească cu tine, spuse Hackett pe un ton neutru.

— Asta nu e vina mea, ci a ta.

— A mea?

— A ta, a Bătrânului și a celorlalți din familie. Katy a fost de acord cu logodna pentru că tu și ceilalți ați făcut-o să se simtă responsabilă. Ați convins-o că eram dus din punct de vedere emoțional și că aș fi putut ceda definitiv. Era înspăimântată de gândul că, dacă mă refuza, aș fi putut să fac ce făcuse mama.

Hackett era consternat.

— Jur că nu am avut niciodată intenția să o facem să creadă că ar fi fost responsabilă dacă s-ar întâmpla ceva.

— Da, bine, dar așa a fost până la urmă. Presupun că asta intră în categoria: faptele bune vor fi pedepsite.

— La naiba. Hackett se legănă de parcă ar fi primit o lovitură. Chiar nu ești îndrăgostit de Katy?

Luke se ridică în picioare.

— Nu. Și nici ea nu este îndrăgostită de mine.

— Ia stai o clipă. Dacă nu erai îndrăgostit de ea, de ce dracu' ai cerut-o de nevastă?

Luke o porni spre ușă.

— Să mă căsătoresc făcea parte din strategia mea. Era unul dintre lucrurile pe care credeam că trebuie să le fac pentru a simți din nou că sunt normal.

Luke deschise ușa. Hackett sări în picioare și înconjură biroul.

— Luke, stai.

Luke se uită la el și-i zâmbi.

— E în regulă, Hack. Se pare că nu-mi fixasem corect obiectivele. Când e vorba de viață, trebuie să accepți că uneori lucrurile nu merg într-o direcție normală.

Luke ieși și închise ușa în urma lui.

Hackett rămase nemișcat câteva secunde. Se simțea de parcă tocmai îi fusese luată de pe umeri povara uriașă care-l apăsase în ultimele luni.

Se duse la ușă, o deschise cu putere și se îndreptă grăbit spre biroul de Relații Publice.

Jason apăru de după colț cu o jumătate de pizza vegetariană în mână.

— Care-i treaba?

Hackett nu se opri.

— Mă duc să văd dacă pot să fixeze o întâlnire amoroasă. Urează-mi succes.

Jason zâmbi.

— Sună amuzant. Pot să privesc?

— Du-te și mănâncă-ți pizza.

Katy stătea la biroul ei și vorbea la telefon. Când îl văzu pe Hackett făcu ochii mari.

— Vă sun eu, domnule Perkins, spuse ea repede și închise. Care-i problema? îl întrebă ea.

— Azi nu e nici o problemă. Se aplecă și o ridică de pe scaun. Azi e o zi perfectă.

Katy râse, nedumerită, dar încântată.

— De ce e perfectă?

— Luke tocmai mi-a spus că nu este îndrăgostit de tine, că nu a fost niciodată, că nici tu nu ești îndrăgostită de el și că acesta e motivul pentru care nu s-a întâmpat nimic între voi.

— Ți-a spus el asta?

— Da. Îmi confirmi?

Katy înghiți în sec.

— Îți pot confirma că nu sunt îndrăgostită de el.

— Și mi-a mai spus că în ciuda temerilor Bătrânului și ale doctoriței Van Dyke, nu există nici cel mai mic pericol de a-și face singur rău. Și eu îl cred. Luke este încăpățânat, dificil și imprevizibil, dar nu m-a mințit niciodată.

— Așa e, spuse Jason cu gura plină de pizza. Poate că ar fi trebuit să-l ascultăm când ne tot spunea că nu are nici o problemă.

Katy oftă ușurată.

— Asta înseamnă că nu trebuie să ne mai facem griji în privința lui?

— Luke este în stare să-și poarte singur de grijă, spuse Hackett. Și apoi, dacă va avea probleme, are pe cine suna să-i vină în ajutor.

— Presupun că este vorba de Irene, spuse Jason.

— Ai ghicit. Hackett nu-și dezlipise ochii de la Katy. Știa că tot viitorul era în joc. Vrei să iei cina cu mine mâine-seară? Undeva într-un loc retras. Doar noi doi.

Ea îi zâmbi și îi înconjură gâtul cu brațele.

— Mi-ar face mare plăcere. Știu și unde putem merge.

— Sunt deschis la sugestii.

— La mine acasă, spuse ea.

— După cum am spus, e o zi perfectă.

O trase spre el și o sărută.

— Măiculiță, asta explică câte ceva, spuse Jason. E clar că aveam o problemă de comunicare între executiv și Relațiile Publice. Mă bucur că s-a rezolvat. Și acum, vă rog să mă scuzați, mă duc să mai iau o felie de pizza.

Epilog

— Știi, spuse Irene, cred că tatăl tău arată mai tânăr anul acesta decât arăta anul trecut de ziua lui.

Se uită spre locul unde John, Vicki și Gordon discutau cu câțiva invitați. Luke îi urmări privirea amuzat.

— Probabil, pentru că nu-și mai face griji în legătură cu mine. Am auzit că stresul te îmbătrânește.

— Mi s-a părut chiar încântat când a venit la nunta noastră, iar în seara asta e de-a dreptul fericit.

Luke zâmbi.

— Asta pentru că-și așteaptă cu nerăbdare primul nepot. Presupun că deja plănuiește cum să-l integreze în afacere.

— Cred că John și Gordon vor avea în curând mai mult de un nepot cu care să-și bată capul. Katy mi-a spus că ea și Hackett intenționează să se căsătorească.

— Măiculiță, spuse Jason. În ritmul ăsta vom avea casa plină de țânci.

— E rândul tău, frățioare, spuse Luke.

— Fiecare lucru la vremea lui, spuse Jason trântindu-se pe o canapea. Viața seamănă cu producerea vinului. Nu grăbești procesul, dacă vrei să obții un vin bun.

— Uau, spuse Luke. Ascultă-l pe domnul Filosof.

Jason zâmbi.

— Și eu cred că a sunat destul de bine. Apropo, când îți apare cartea?

— Luna viitoare, spuse Irene înainte ca Luke să poată răspunde. Abia își putea reține entuziasmul. Editorii spun că

au primit comenzi bune în avans. Cred că Gândirea strategică, lecții de filosofie și război nu va avea ca cititori doar pe cei interesați de publicații militare și de afaceri, ci un public mult mai numeros.

Hackett și Katy apărură lângă ei.

— Frumos lucrat, spuse Hackett. Se pare că ți-ai găsit o altă carieră.

— Îi lipsesc unele dintre avantajele industriei hoteliere, spuse Luke, dar cred că mi se potrivește mai bine. Cea mai bună parte la slujba asta e că pot să lucrez acasă.

— Ceea ce e bine, spuse Irene, va fi un tată excepțional.

— Sunt încântat că ai depășit problema disfuncțională, frate.

— Știi ceva, spuse Luke. La câți copii vor apărea în familia asta, probabil că te vom înlocui în curând.

Irene și Katy izbucniră în râs. Luke, Jason și Hackett zâmbiră.

John, Gordon și Vicki se întoarseră să se uite la ei. Irene sesiză satisfacția și mândria în privirile celor doi bărbați. Vicki se uită la ea cu căldură și înțelegere și-i făcu cu ochiul, apoi se întoarse spre oaspeți.

Luke o trase mai aproape, luând-o de mijloc.

— La ce te gândești? o întrebă el.

— Mă gândesc cât de bine e să ai o familie ca aceasta. Poți face față la orice îți rezervă viitorul.

El zâmbi satisfăcut și sigur de sine.

— Ca să vezi ce ți-e și cu coincidențele astea. La același lucru mă gândeam și eu.

SFÂRȘIT

1 Numărul de telefon pentru urgențe în Statele Unite ale Americii.

2 Simbolul Corpului Pușcașilor Marini americani

3 Sloganul Pușcașilor Marini.

Table of Contents

JAYNE ANN KRENTZ (AMANDA QUICK)

O noapte de neuitat